Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016 † Μεγάλη Παρασκευή. Τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2115

Ὁ Χριστός Ἀνέστη καί ὁ Ἀδάμ ἐσώθη: Ἡ ἀντιρρόπησις τῆς παρακοῆς

Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου

Ἔδωκε δὲ ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰς αἰσθήσεις, ὄχι διὰ νὰ ἰατρεύῃ, ἢ νὰ ἐργάζεται τέχνας, ἀλλὰ διὰ νὰ καταλαμβάνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ βλέπῃ τὰ οὐράνια κάλλη. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ παρήκουσε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ κατήντησεν εἰς ταύτην τὴν κατηραμένην γῆν, ἐχρειάσθη τὰς αἰσθήσεις του εἰς τέχνας, καὶ εἰς ἐργασίας· καὶ ὄχι μόνον εἰς τέχνας, ὅπου νὰ εἶναι διὰ ὄφελος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐργασίας δαιμονικάς· τὴν μὲν ὅρασιν εἰς πράγματα φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, τὴν ἀκοὴν εἰς μωρολογίας καὶ φλυαρίας, τὴν γεῦσιν εἰς πικρίαν· καὶ καθεξῆς ὁμοίως, εἰς ἐπιζήμια πράγματα ἐχρειάσθη τὰς αἰσθήσεις του ὁ ἄνθρωπος: Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Παράδεισον αὐταί αἱ αἰσθήσεις ἔκαμαν τὴν παρακοὴν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ· ἡ μὲν ἀκοὴ ἤκουσε τὴν κακὴν συμβουλὴν τοῦ ὄφεως, μᾶλλον δὲ τοῦ διαβόλου· μὲ τὴν ὄσφρησιν ἐμυρίσθη τὸν καρπὸν τοῦ Ξύλου τῆς γνώσεως καὶ τοῦ εὐωδίαζε· μὲ τὴν ὅρασιν εἶδε καὶ ἦτο ὡραῖος εἰς ὅρασιν καὶ καλὸς εἰς βρῶσιν· μὲ τὴν ἀφὴν ἔπιασε τὸν καρπὸν καὶ μὲ τὴν γεῦσιν τὸν ἐγεύθη καὶ ἐπειδὴ τὰ πέντε αὐτὰ ἐνήργησαν εἰς τὴν παρακοήν, διά τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ αὐτάς τάς αἰσθήσεις διώρθωσε τὴν παράβασιν καὶ τὸ σφάλμα τοῦ Ἀδάμ· μὲ τὴν ἀκοὴν μὲν κατεδέχθη καὶ ἤκουσε τὰς βλασφημίας τῶν μιαρωτάτων Ἰουδαίων, ὅπου ἔλεγαν· «Οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ὅπως ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν»· καὶ πάλιν· «Προφήτευσον ἡμῖν, τὶς ἐστιν ὁ παίσας σε»· καὶ πάλιν· «Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι»· καὶ πάλιν· «Εἰ Υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς»· καὶ ὅλα αὐτά τά ἤκουσε μὲ τὰ πανάγια ὦτα του· μὲ τὴν ὅρασιν δέ ἔβλεπε τὸν Σταυρόν, καὶ ἔλεγε· «Πάτερ, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο»· μὲ τὴν ὄσφρησιν, ὅτι ὠσφράνθη τὸ ὄξος· μὲ τὴν γεῦσιν, ὅτι ἐγεύθη χολήν· μὲ τὴν ἀφήν, ὅτι ἥπλωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Σταυρόν, διὰ νὰ περιμαζεύσῃ τὰ διεσκορπισμένα ἔθνη. Ἀλλὰ τί μακρολογῶ; Ὅλα τὰ ἀντίρροπα τῆς παρακοῆς καταδέχθη, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν παρακοήν· καὶ ἐρραπίσθη, καὶ ὠνειδίσθη καὶ ἐκρίθη καὶ ἐνεπτύσθη καὶ ἐκολαφί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ κολοβὴ Σύνοδος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι Ὀρθόδοξος παρὰ μόνον

ΑΝΟΜΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΝ ΚΕΝΑ

Αἱ ἀποφάσεις τῆς λεγομένης Μ. Συνόδου εἴτε ὀρθόδοξοι εἴτε μὴ θὰ ἀποτελέσουν ἀρχὴν ἐξελίξεων. Ἤδη ὁ τριμερὴς χωρισμὸς τῶν ἰσοτίμων ἐπισκόπων εἶναι ἕνα πολὺ σοβαρὸν ζήτημα. Ἡ Σύναξις τῶν προκαθημένων ποὺ εἶχε λόγον ὑπάρξεως ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ τώρα ἐβαπτίσθη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος θὰ πρέπῃ νὰ καταργηθῇ ἢ νὰ ὑποβιβαστῇ ἀπὸ τὰς Ἱεραρχίας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν Σύναξιν - Σύνοδον τῶν 14 προκαθημένων θὰ ὑπάρξῃ Μᾶρκος Εὐγενικός;

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ἰ. Παπαδάκη***

1. Αἱ «ἐθνικαί» Ἐκκλησίαι

Τὴν Ἐκκλησία συναπαρτίζουν σήμερα οἱ 14 Τοπικὲς Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται «ἐθνικές», διότι στὶς περισσότερες τὰ πληρώματά τους ἀνήκουν σὲ ὡρισμένα ἔθνη. Αὐτὸ συμβαίνει διότι, ὅπως ἔγραψε ὁ Μέγας Φώτιος στὸν Ρώμης Νικόλαο Α΄ τὸ 861: **«Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῖς πολιτικαῖς ἐπικρατείαις καὶ διοικήσεσι συμμεταβάλλεσθαι εἴωθε»** (Ἀρχιμ. Β. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, σ. 721, Ἀθῆναι 1959[2]). Οἱ πολιτικὲς μεταβολές, ὅπως ἡ δημιουργία νέων κρατῶν μὲ πληθυσμὸ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, συμβάλλουν στὴν σύσταση νέων Συνόδων μὲ ἀρχιεπισκόπους ἢ πατριάρχες Τοπικῶν - Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ διάσπαση, ὁ κατακερματισμὸς δὲν εἶναι καλό, ὅμως ἡ δημιουργία νέων κρατῶν μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετεῖ λαοὺς ποὺ ἔχουν καταπιεστεῖ καὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας. Ἡ Γεωργία π.χ. μόλις ἔπεσε τὸ Σοβιετικὸ καθεστὼς ἔσπευσε γιὰ ἀνακήρυξη σὲ Πατριαχεῖο τῆς Ἐκκλησίας της καὶ σήμερα προσβλέπει στὴν Εὐρώπη καὶ τὶς ΗΠΑ καὶ ὄχι στὴν ὁμόδοξη Ρωσία ποὺ εἶναι δίπλα της! Ὅ,τι δηλαδὴ συμβαίνει μὲ τὴν Κούβα καὶ τὶς ΗΠΑ.

Οἱ τοπικὲς - Ἐθνικὲς Ἐκκλησίες ὑπηρετοῦν κατ' ἀνάγκην καὶ πολιτικοὺς - ἐθνικοὺς σκοπούς. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Σοβιετικοῦ καθεστῶτος ἡ Μόσχα ἔδωσε πολιτικὴ ἐλευθερία μεταξὺ ἄλλων καὶ στὴν Οὐκρανία, ἐὰν τῆς εἶχε δώσει καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐλευθερία, μᾶλλον ἡ σημερινή της κατάσταση θὰ ἦταν καλύτερη.

Ὁ κατακερματισμὸς τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας σὲ πολλὲς Τοπικὲς Ἐκκλησίες δημιουργεῖ προβλήματα στὶς μεταξύ τους σχέσεις καὶ μπορεῖ νὰ στενεύει τὶς καρδιὲς ἀντὶ νὰ τὶς πλαταίνει, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅμως οἱ Τοπικὲς - Ἐθνικὲς Ἐκκλησίες **συμβάλλουν στὴν ἀπελευθέρωση τῶν λαῶν** ὄχι τόσον ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὅσον ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἡγέτες. Ἡ Πρώτη Ἐθνικὴ Ἐκκλησία στὰ νεώτερα χρόνια εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἔδωσε τὸ κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους Ὀρθοδόξους λαοὺς κατὰ ὡρισμένους.

Ἀποκόπηκε μόνη της ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὸ 1833, γιατί πίσω ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Πατριάρχου οἱ Ἕλληνες ἔβλεπαν τὸν δυνάστη Σουλτᾶνο. Βέβαια τὴν ἀποκοπὴ ἤθελε καὶ ὁ Γερμανὸς καὶ παπικὸς Ὄθων ὑπηρετώντας τὰ σχέδια τῶν Εὐρωπαίων παπικῶν καὶ προτεσταντῶν ποὺ τὸν εἶχαν ἐπιβάλει ὡς βασιλιᾶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος.

Παρὰ τὰ ἀρνητικὰ καὶ τὶς σκοπιμότητες οἱ Τοπικὲς - Ἐθνικὲς Ἐκκλησίες **συμμετέχουν στὰ προβλήματα τῶν λαῶν τους καὶ κακοπαθοῦν μαζί τους, οἱ λαοὶ ἔχουν συμπαραστάτη στὶς δυσκολίες τους**. Ὅταν τὸ Βυζάντιο ἡ Ρωμανία- ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων ὅλοι ἔφυγαν καὶ μόνο ἡ Ἐκκλησία ἔμεινε νὰ παρηγορεῖ καὶ νὰ συμπάσχει μὲ τὸν λαὸ 400 χρόνια. Τὸ ἴδιο καὶ στὴ Ρωσία ἡ Ἐκκλησία συμπαραστάθηκε καὶ κακοπάθησε μαζὶ μὲ τὸν λαὸ 70 τόσα χρόνια ὑπὸ τὸ ἀπάνθρωπο καθεστὼς τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ κομμουνισμοῦ.

2. Ἡ περίπτωσις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἀνυψώθηκε σὲ Πατριαρχεῖο τὸ 1589 ἔπειτα ἀπὸ πιέσεις τοῦ Τσάρου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ὅμως τὸ 1700 ὅταν πέθανε ὁ Πατριάρχης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἱ «Νέες Χῶρες» εἶναι ἀκόμη «Νέες»;

Τοῦ ***Σεβ. Καλαβρύτων Ἀμβροσίου***

Ἐὰν εἶναι ἀλήθεια, τότε ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Πατριάρχου μας εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐγκληματική! Τὸ ἐρώτημα εἶναι: «Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΕΤΟΛΜΗΣΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΤΙΣ «ΝΕΕΣ ΧΩΡΕΣ»;

Ἀπὸ βαθύτατο σεβασμὸ τόσο πρὸς τὸν θεσμό, ὅσο καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀποφεύγουμε νὰ σχολιάσουμε τὴν παραπάνω πληροφορία. Ἁπλῶς μεταφέρουμε στὴν ἱστοσελίδα μας μία καταγγελία τοῦ λογίου κληρικοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη. Ἐὰν ἡ πληροφορία ἀληθεύῃ, τότε ἡ Ἱεραχία τῆς Ἐκκλησίας μας ὀφείλει νὰ συνέλθῃ ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα καὶ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ σοβαρώτατο αὐτὸ πρόβλημα, τόσο ἐξ ἐπόψεως ἐθνικῆς, ὅσο καὶ ἐξ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς, καὶ νὰ λάβῃ τὶς ἀναγκαῖες ἀποφάσεις. Ἐπιείκεια, καὶ πολὺ περισσότερο ἀνοχή, στὸ ζήτημα αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐθνικὴ προδοσία! Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις ὁρίζει: «εἴωθε τὰ ἐκκλησιαστικὰ τοῖς πολιτικοῖς συμμεταβάλλεσθαι», κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Μεγάλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐκφράζουμε καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ τὶς εὐχαριστίες μας πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἡ ὁποία δὲν ἔπαυσε νὰ θίγῃ τὸ ζήτημα τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἡ ταπεινότης μας εἰς ἀνύποπτον χρόνον ἔχει θίξει τὸ ζήτημα τῶν «Νέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΕΥΣΥΝΟΠΤΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Μ. ΣΥΝΟΔΟΝ

Μεταίρονται ὅρια αἰώνια

Τοῦ ***Σεβ. Κυθήρων Σεραφείμ***

1ον

Πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,

Ἐλήφθησαν, τόσον τό ὑπ' ἀριθ. 755/351/16-2-2016 Ὑμέτερον Σεπτὸν Συνοδικὸν ἔγγραφον, ἀναφερόμενον εἰς τά τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ὅσον καί τά προαποσταλέντα κείμενα τῆς Ε' Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως καί τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Μακ. Προκαθημένων, διό καί σπεύδω νά Σᾶς εὐχαριστήσω θερμῶς διά τήν γενομένην ἐπαρκῆ ἐνημέρωσιν. Ἐπιλαμβανόμενος δέ τῆς εὐκαιρίας, τήν ὁποίαν μοί παρέχει ἡ Ἱερά Σύνοδος διά τοῦ προμνησθέντος Σεπτοῦ Αὐτῆς ἐγγράφου νά ἐκφράσω *«τάς οἴας ἔχω ἐπί τῶν συγκεκριμένων κειμένων κρίσεις ἤ προτάσεις πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον, διά νά μελετηθοῦν αὗται καί νά ἀξιοποιηθοῦν κατά τό δυνατόν εἰς τάς ἐργασίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου»,* προάγομαι νά καταθέσω βαθυσεβάστως τάς ἀκολούθους ταπεινάς θέσεις καί προτάσεις ὑπό μορφήν συντόμου ὑπομνήματος.

Α΄

Ὁ σπουδαῖος καί πανεύσημος χαρακτηρισμός τῆς ἐν θέματι Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Ἁγίας καί Μεγάλης παραπέμπει καί ταυτίζεται, οὕτως εἰπεῖν, κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, καθηγητοῦ Α.Π.Θ.***

1ον

Κριτικὴ στὸ ὑπόμνημα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου γιὰ τὸ κείμενο τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξο Διασκέψεως. [Σαμπεζύ – Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015]:

«ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐπειδή ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος – στό Ὑπόμνημά του, μέ ἀριθμ. Πρωτ. 183/2016/1-4-16, πρός τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος – μέ ἐμφανίζει νά συμφωνῶ μαζί του σέ συγκεκριμένες ἐκκλησιολογικές θέσεις (βλ.σ. 8 τοῦ Ὑπομνήματός του), αἰσθά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θὰ ἀμνηστεύωμεν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὰ λογοκρίνωμεν προληπτικῶς κάθε Ὀρθόδοξον ἀντίρρησιν;

Τοῦ ***Γέροντος Σάββα Λαυρεώτου***

Σέ τακτική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, μετά ἀπό τήν ἀνάγνωση τοῦ σταλέντος ὑπομνήματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περί τῶν Προσυνοδικῶν Κειμένων τῆς ὀνομαζομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, κατέθεσα γνώμη δι' αὐτά, χωρίς νά ἀναγνωσθεῖ. Μάλιστα, ἐνῶ εἶχαν σταλεῖ ἀπό τήν Ἱερά Κοινότητα τέσσερεις σημαντικές γνῶμες τῶν Ἱερῶν Μονῶν Κουτλουμουσίου, Καρακάλλου, ὁσίου Φιλοθέου καί ὁσίου Γρηγορίου, (πρός ἔπαινόν τους) γι' αὐτό τό σημαντικό θέμα πού ἀπασχολεῖ τούς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους, δέν ἀνεγνώσθησαν. Καί ὄχι μόνον δέν ἔγινε ἀνάγνωση τῶν γνωμῶν αὐτῶν, ἀλλά παρανόμως ἀπαγόρευσαν νά διαβασθεῖ ἡ δική μου γνώμη καί νά διαβιβασθεῖ πρός τήν Ἱερά Κοινότητα, διότι δέν δέχονται δικά μου γράμματα καί γνῶμες.

Δι' αὐτόν τόν λόγο, ἐδήλωσα εἰς τήν Σύναξη, ὅτι ἄν δέν ἀναγνώσουν τήν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ Δούρειος Ἵππος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Εἶναι ἀνησυχητικό φαινόμενο ὅτι στή Χώρα μας ἐλάχιστοι κληρικοί ἐκδηλώνονται δημοσίως κατά τοῦ οἰκουμενισμοῦ, χωρίς νά ὑπολογίζουν τήν ἐνόχληση τῶν πρωτεργατῶν του, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς εἶναι μεγαλόσχημοι κληρικοί. Ἡ δειλία πολλῶν μπροστά στή σκληρότητα τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι ἀδικαιολόγητη, γιατί ὅταν ὑποστηρίζεις τήν ἀλήθεια, ὅταν ἔχεις βιωματική πίστη καί ἀκολουθεῖς τόν παραδοσιακό δρόμο τῶν ἁγίων, δέν ὑπολογίζεις τίποτα οὔτε βέβαια ὑποστέλλεις τή σημαία τῆς Ὀρθοδοξίας. Μπορεῖ νά χάσεις τήν εὔνοιά τους, μπορεῖ νά σέ βάλουν στό περιθώριο, μπορεῖ νά σέ ἀπομακρύνουν ἀπό τό κέντρο, μπορεῖ νά σέ θεωρήσουν φανατικό, ἀδιάλλακτο, μέ περιορισμένη ἀντίληψη, ὅμως ἐσύ μένεις στή βίγλα σου, ἀρνεῖσαι τίς οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις, διακηρύττεις ὅτι οἱ λεγόμενοι ἑτερόδοξοι εἶναι αἱρετικοί καί ὡς τέτοιοι πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται καί νά μή θεωροῦνται μέλη τῆς διαιρεμένης Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα πρέπει νά ἑνωθοῦν, γιά νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ Ἐκκλησία. Δηλαδή, δέν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία.

Οἱ οἰκουμενιστές στούς διαλόγους δέν ἀναφέρουν τήν ἁπλή πρόταση, πού θά ἔλυνε τό πρόβλημα μέ τούς ἑτερόδοξους. Δέν τούς ὑπενθυμίζουν ὅτι ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία καί περιπλανῶνται μέ τίς αἱρετικές τους ἐπιλογές καί πρέπει μέ ταπείνωση καί καλή προαίρεση νά ἀπαρνηθοῦν τίς πλάνες τους καί νά ἐπιστρέψουν ἐν μετανοίᾳ στήν Ἐκκλησία. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι σχέδια ἀνθρώπων, πού ὑπηρετοῦν ἐφήμερες σκοπιμότητες καί ὑπαγορεύονται ἀπό τούς μεγάλους τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, οἱ ὁποῖοι θέλουν τήν ἀνώδυνη πανθρησκεία, γιά νά ἔχουν τό μυαλό τους ἥσυχο, νά μποροῦν νά διατηροῦν τούς λαούς τῆς γῆς σέ μερική νάρκωση καί νά τούς καταδυναστεύουν καταλλήλως.

Ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος ἔλεγε ὅτι «ὁ οἰκουμενισμός εἶναι ἕνας δούρειος ἵππος, ὁ ὁποῖος κουβαλᾶ τόν ἀντίχριστο. Ναί, ναί! … Καί ὅμως τό σύνθημα, παρακαλῶ, τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι: ἀγάπη! ἀγάπη! Καί ὑπηρέτησαν αὐτό τό σχῆμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, καί τό ὑπηρετοῦν αὐτή τήν στιγμή, καί ὀρθόδοξοι κληρικοί, ἀνωτάτων βαθμῶν! Δυστύχημα! Ὁ μακαριστός πατήρ Ἰουστῖνος Πόποβιτς ἔλεγε ὅτι ὁ οἰκουμενισμός δέν εἶναι μιά αἵρεση, ἀλλά εἶναι παναίρεση, δηλαδή ἔχει μέσα ὅλες τίς αἱρέσεις! Στήν πραγματικότητα εἶναι μία κατάργηση τοῦ χριστιανισμοῦ. Καί ὅμως ἐμφανίζεται ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης! Καί ὅταν κανείς στραφεῖ ἐναντίον τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τοῦ λένε ὅτι "στρέφεται ἐναντίον τῆς ἀγάπης, εἶναι κήρυκας τοῦ μίσους"» (Ὑπάρχει διέξοδος στά ἀδιέξοδά μας; Βεβαίως ὑπάρχει, ἔκδοση «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2015, σελ.151-152).

Προσοχή, λοιπόν, στόν δούρειο ἵππο τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀργύρια χάνομεν τὴν Ἑλλάδα

Τοῦ ***ἀγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου***

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ κοινότητα ποὺ μᾶς δίνει ἀφειδῶς τὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, καὶ ποὺ πρώτη αὐτὴ ἐψήφισε τὸ νόμο τῆς ντροπῆς γιὰ τοὺς Σοδομίτες, καὶ μᾶς συνέστησε καὶ ἐμᾶς νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε ὡς πιστὴ παραμάνα μας, ἰδοὺ μᾶς ἑτοιμάζουν καὶ ἕτερο δεινό, ποὺ εἶναι ὁ ἐποικισμὸς τῆς «ψωροκώσταινας» ἀπὸ διάφορες φυλὲς καὶ φουρνιὲς προσφύγων. Πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς προκλήσεις αὐτές; Νὰ βγάλουμε τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ ἐγκόλπια ἀπὸ τὸ στῆθος; Νὰ σιγήσουν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν; Νὰ κάνουμε ἀποκαθήλωση τῶν σταυρῶν ἀπὸ τοὺς τρούλλους τῶν ἐκκλησιῶν; Νὰ σταματήσουν τὰ ἔθιμα τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ μὴ προκαλοῦμε τοὺς πρόσφυγες; Ταῦτα πάντα ἀρχαὶ ὀδυνῶν. Μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φωνή μας ποὺ χάσαμε, τώρα κινδυνεύει καὶ ἡ ταυτότητά μας καὶ ἀκολουθεῖ ἡ χριστιανική μας πίστη «Ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. 13 - 11).

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τήν λανθασμένην ἔννοιαν τῶν Ἰουδαίων διά κοσμικόν Μεσσίαν τήν ἐφήρμοσαν οἱ παπικοί μέ τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα.** *Γράφει* ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας.*** Σελ. 4
- **Ἡ ἀδιατάρακτος χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.** *Γράφει* ***ὁ κ. Θρασύβουλος Κετσέας.*** Σελ. 5
- **Ἐκεῖνος ὁ πνευματικός... Τῆς κας Μάρως Σιδέρη.** Σελ. 6
- **Ἐνστάσεις τῶν Ἱ. Μ. τοῦ Ἁγ. Ὄρους διὰ τὴν Μ. Σύνοδον.** Σελ. 8

Η ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΣ

Ἦχος πλ. δ΄ (Κοντάκιον)

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἅδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ μυροφόροις φθεγξάμενος, χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τοιχογραφία Ἱ. Ν. Πρωτάτου Ἁγ. Ὄρους. Μανουὴλ Πανσέληνος 1290 μ.Χ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Χαραλαμποπούλου,*** *πρωτοσυγκέλλου Ἱ. Μ. Κηφισίας*

"Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν" (Α Κορ. 15,14)

Τὸ θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ σημαντικώτερον κήρυγμα πίστεως ἐμπεριέχεται εἰς τὰς δύο αὐτὰς φράσεις «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι μόνον ἕνας πασχάλιος ὕμνος, ἀλλὰ τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων.

Εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ συγκεφαλαιοῦται ὁλόκληρος ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία τοῦ Θεανθρώπου. Εἶναι ἡ ἀπόδειξις καὶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ θριάμβου τοῦ Λυτρωτοῦ. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ θριάμβου, τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς, τῆς πανηγύρεως, τοῦ φωτὸς ποὺ μετεδόθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς ποὺ ἔλαμψεν ἐκ τοῦ κενοῦ Ζωοδόχου Τάφου, μνησικακίαι, μίση, σκοτεινὰ πάθη δὲν ἔχουν χῶρο ὑπάρξεως ἀνὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄμεσον δῶρον τῆς Ἀναστάσεως: ἡ συγγνώμη ἡ ἐκ τοῦ τάφου ἀνατείλασα. Ἀνάστασις εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ ἀλλαγή, δηλαδή, τοῦ νοὸς καὶ ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ «καινὸς ἄνθρωπος» καὶ ἡ «καινὴ κτίσις» εἶναι ὁ καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ ὀγδόη ἡμέρα τῆς δημιουρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν βυδίζουν εἰς ἀγωνίαν καὶ σύγχυσιν τοὺς μαθητάς

Τῆς ***Μοναχῆς Μακρίνης***

Διαβάζοντας μὲ προσοχὴ τὰ θρησκευτικά τοῦ Γυμνασίου, αἰσθάνθηκα πνευματικὴ δυσφορία γιὰ τὰ γραφόμενα καὶ λύπη γιὰ τοὺς ὀρθόδοξους συγγραφεῖς. Δὲν σχολιάζω λεπτομερῶς τὸ περιεχόμενο κάθε βιβλίου, διότι θὰ μακρυγορήσω, ἄλλωστε δὲν εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ σχολιάζω. Ἔχει γίνει πολὺς θόρυβος καὶ οἱ ἀξιότιμοι συγγραφεῖς ἔχουν λάβει γνώση.

Πρῶτα ξεκινάω ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου κάθε τάξεως Γυμνασίου «Θρησκευτικά». Καλύτερα θὰ ἦτο νὰ ἐγράφετο θρησκειολογία, γιὰ νὰ μὴ ὑπάρχει ἀσυμφωνία μεταξύ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων.

Δεύτερον: Τί θέλουν τόσες σελίδες ἀπὸ μουσουλμανικὰ κείμενα καὶ ἄλλα θρησ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Τῷ πάθει σου Χριστὲ παθῶν ἠλευθερώθημεν καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν»

Μᾶς ἀξίωσε γιά μία ἀκόμα φορὰ ὁ ἅγιος Θεός νά ἑορτάσουμε τό ὑπέρτατο, ὑπέρλαμπρο καί κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου καί Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά συμμετάσχουμε στό συμπόσιο τῆς πίστεως, μέ λαμπροφορημένη τήν στολή τῆς ψυχῆς μας. Νά λάβουμε «φῶς, ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός», γιά νά φωτίσουμε τήν ψυχή μας, τήν καρδιά μας, τό σῶμα μας, ὁλόκληρο τό εἶναι μας. Νά γίνουμε λαμπροφόροι καί νά ἀκτινοβολοῦμε τήν ἄρρητη ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως. Νά γίνουμε χριστοφόροι, θεοφόροι φορεῖς τοῦ ἀναστασίμου φωτός καί ἀναμεταδότες αὐτῆς μας τῆς μεταμόρφωσης. Νά διαλαλήσουμε μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας τήν ἧττα τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ μας, τοῦ διαβόλου καί τήν κατάργηση τοῦ κράτους τοῦ θανάτου. Νά γίνουμε κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς ἀναστάσιμης αἰσιοδοξίας καί ἐλπίδας στόν σύγχρονο κόσμο τῆς ἀπαισιοδοξίας καί τῆς ἀπελπισίας. Ὁ μεγάλος τροπαιοῦχος τοῦ Πάσχα, ὁ Νικητής τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς, ἔγινε ἡ ἀπαρχή καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως καί ἀφθαρσίας. Μέ τήν δική Του ἀνάσταση ἀνέστησε δυνητικά μαζί καί ὅλους ἐμᾶς, τά κύτταρα τοῦ δικοῦ Του μυστικοῦ σώματος. Ἐφόσον εἴμαστε ὀργανικά ἑνωμένοι μαζί Του εἴμαστε ἤδη ἀναστημένοι καί κατά συνέπεια ὁ θάνατος σέ μᾶς «οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ.6,9). Ἀντίθετα, κυριεύει μόνο σέ ἐκείνους πού εἶναι ἐθελούσια ἄγευστοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ πού δέν φτάνει ἡ παρουσία Του, γιατί ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἀπορρίπτουν τή χορήγηση τῆς ζωῆς. Δέν ἔχουμε παρά νά δοξολογοῦμε ἀσίγαστα, τόν Ἀναστάντα Κύριό μας, ὁ Ὁποῖος μᾶς ἀνταπέδωσε μέ ζωή τόν θάνατο πού Τοῦ δώσαμε!

Κραυγὴ ἀγωνίας ἀγιορειτῶν πατέρων διὰ τὴν ἠθικήν μας καταβαράθρωσιν!

Βαρυσήμαντη ἐπιστολή ἔστειλαν (δυστυχῶς ἀργοπορημένα καί «κατόπιν ἑορτῆς») ἀγιορεῖτες πατέρες γιά τήν ψήφιση ἀπό τό ἑλληνικό κοινοβούλιο, τοῦ νόμου συμβίωσης τῶν σοδομιστῶν. Παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα: «Φωνάζομεν, μετά ἀγωνιώδους θρηνητικῆς φωνῆς, πρός τόν πιστόν λαόν, καί πρός ὅλα τά πνευματικά τέκνα, τῆς μητρός ἡμῶν Ἐκκλησίας «Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετά φόβου». Ἀπαιτεῖται συνεχής καί ἀδιάλειπτος ἐγρήγορσις, ἐν τῷ πνεύματι τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καί ταπεινοφροσύνης καί νά αὐξηθοῦν αἱ ἐκτενεῖς προσευχαί, αἱ δεήσεις, καί τά καυτά δάκρυα τῆς ἐν Χριστῷ μετανοίας, οὕτως ὥστε νά γίνῃ ἵλεως ἐν ἡμῖν, ὁ Πολυέλεος Κύριος καί ἵνα μή ἐπιτρέψῃ τί χειρότερον εἰς τήν Πατρίδα μας, ἕνεκεν τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τῆς ἀδιαφορίας μας. Πρὸ διακοσίων καί ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ὁ μακάριος Ἱερομάρτυς καί Ἐθνομάρτυς, ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν Κοσμᾶς ὁ ἐν Αἰτωλίᾳ γεννηθείς, καί ἐν τῇ Βορείῳ Ἠπείρῳ μαρτυρήσας ἱεροπρεπῶς, καί ἔχων τό θεοδώρητον χάρισμα τῆς προφητείας, ἀναμέσω τῶν ἑκατόν ἑξήκοντα καί ἑξ περίπου προφητικῶν λογίων του, ὁ ἅγιος εἶχεν εἰπεῖ καί τό ἑξῆς προφητικόν ρητόν· ὅτι δηλαδή «…ἀδελφοί μου Χριστιανοί, θά ἔλθῃ καιρός, ὅπου θά ἴδωμεν καί θά ζήσωμεν τά Σόδομα καί τά Γόμορρα εἰς τόν τόπον μας…» καί ἰδού λοιπόν, δυστυχῶς πώς ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου Πατρός» (Ἱστ. Κατάνυξις)! Ζμίγουμε καί ἐμεῖς τή δική μας κραυγή ἀγωνίας καί θλίψεως, γιά τό ὅτι μᾶς ἔλαχε νά ζοῦμε στούς χαλεπούς καιρούς τῶν σύγχρονων Σοδόμων καί Γομόρρων!

Φρικτὴ ἐκτέλεσις 16χρόνου ἀπὸ τοὺς τζιχαντιστάς!

Οἱ σατανοκίνητοι ἰσλαμοφασίστες τζιχαντιστές συνεχίζουν μέ ἀμείωτο ρυθμό, τίς «ἀλλαχοάρεστες» πράξεις ἀνείπωτης θηριωδίας τους, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν, βεβαίως, ἀπό τό «ἱερό» Κοράνιο. Δεῖτε μία ἀκόμη: «Ἄλλη μία ἱστορία ἀγριότητας ἀπό τή Συρία μέ «πρωταγωνιστές» τούς τζιχαντιστές καί θῦμα ἕνα 16χρονο ἀγόρι εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητας. Ὅπως ἀναφέρουν ἀκτιβιστές τζιχαντιστές ἐκτέλεσαν δημοσίως δι' ἀποκεφαλισμοῦ τόν ἔφηβο, γιατί δέν πῆγε στό τζαμί γιά τήν προσευχή τῆς Παρασκευῆς. Τό φρικιαστικό περιστατικό συνέβη στήν πόλη Ἰαραμπλούς στό βόρειο Χαλέπι. Αὐτόπτες μάρτυρες περιέγραψαν πῶς τό νεαρό ἀγόρι ὁδηγήθηκε σέ μία πλατεῖα καί ἐκτελέστηκε μπροστά σέ ἕνα μεγάλο πλῆθος, ὥστε οἱ τζιχαντιστές νά στείλουν μήνυμα σέ ὅλους νά μή παραλείπουν νά πηγαίνουν στό τζαμί. Ἡ «δίκη» τοῦ 16χρονου μέ τήν κατηγορία τῆς ἀποστασίας κράτησε, σύμφωνα μέ τίς ἴδιες μαρτυρίες, μόνο λίγα λεπτά πρίν νά ἐκτελεστεῖ ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν. Πρίν τόν ἀποκεφαλισμό ἕνας τζιχαντιστής διάβασε μία διαταγή ἀπό τό "δικαστήριο" τῆς σαρίας τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους, πού ἔλεγε ὅτι «ὅποιος χάνει τήν προσευχή θά ὑποστεῖ ἀνάλογη τιμωρία» (Ἱστ. Τρωκτικό2)! Αὐτό εἶναι ἕνα δεῖγμα τῆς φρίκης, πού θά ὑποστεῖ ἡ ἰσλαμοκρατούμενη πλέον Εὐρώπη, μαζί καί ἡ Χώρα μας, σέ ἐλάχιστο χρονικό διάστημα! Αὐτή θά εἶναι ἡ ἀνταμοιβή μας, ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε τήν χριστιανική ἀγάπη μέ τό ἰσλαμικό μῖσος!

Νεολαία κόμματος ζητεῖ θεσμοθέτησιν «νομικῆς ἔκτρωσης» καὶ διὰ τὸν ἄνδρα!

Σέ προηγούμενο σχόλιό μας εἴχαμε ἀναφερθεῖ στήν πρόταση τῆς Νεολαίας Κόμματος στή Σουηδία, νά νομοθετηθεῖ ἡ αἱμομιξία καί ἡ νεκροφιλία. Ἡ ἴδια Νεολαία ἐπανῆλθε μέ νέα πρόταση: Νά θεσμοθετηθεῖ ἡ «νομική ἔκτρωση» γιά τόν ἄντρα! Δεῖτε τήν εἴδηση: «Σέ μία ἰδιαίτερα ἀμφιλεγόμενη πρόταση προχώρησε ἡ νεολαία τοῦ Φιλελεύθερου κόμματος τῆς Σουηδίας, ἡ ὁποία ὑποστήριξε πῶς σέ περίπτωση ἐγκυμοσύνης δέν εἶναι μόνο δικαίωμα μιᾶς γυναίκας νά ἀποφασίσει ἄν θέλει νά κρατήσει τό μωρό, ἀλλά καί τοῦ πατέρα. Γι' αὐτόν τόν λόγο, ἡ πρότασή τους δίνει τό δικαίωμα στούς ἄντρες πού δέν θέλουν νά γίνουν πατέρες, νά πραγματοποιήσουν νομική «ἔκτρωση» μέχρι τήν 18η ἑβδομάδα τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἡ «νομική ἔκτρωση», ἄν ἐπιλεχθεῖ, θά εἶναι μή ἀναστρέψιμη καί οἱ πατέρες θά πρέπει νά ἀπαρνηθοῦν κάθε πατρικό δικαίωμα ἀπό τό ἀγέννητο παιδί τους, συμπεριλαμβανομένου τοῦ νά μή τό γνωρίσουν ποτέ» (Ἱστολ. Τρωκτικό2)! Σκεπτικό τους: «Οἱ ἄντρες θά ἔπρεπε νά ἔχουν ἴσα δικαιώματα στό νά ἀποκλείσουν τήν πατρότητα καί νά ἀποφασίσουν ἄν θέλουν νά γίνουν γονεῖς»! Τί σημαίνει αὐτό; Πολύ ἁπλά: τό ἔμβρυο ἄν μποροῦσε νά γλυτώσει ἀπό τήν μητέρα, θά σκοτωθεῖ ἀπό τόν πατέρα! Νά μή ἔχει καμιά ἐλπίδα νά ἐπιβιώσει, διότι ἔτσι τό θέλει ὁ νόμος «γιά τά δικαιώματα» τῶν «γονέων» του! Ἰδού τίς μεθόδους πού ὑπαγορεύει ὁ «ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος» διάβολος γιά τό «ξεπάστρεμα» τῶν ἀθώων παιδιῶν!

Ὀρθοδοξία: Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως!

Ἡ Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία μας, ἡ μοναδική καί ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, διότι μόνον Αὐτή βιώνει στήν ἐντέλεια τό ὑπέρτατο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό ἄρθρο τοῦ θεολόγου κ. Λ. Σκόντζου: «Χριστιανισμός, χωρίς τό θεμέλιο τῆς πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὄχι μόνον ἀνωφελής στήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά ἀκόμη καί ἐπιζήμιος! Ἡ σχολαστική καί ὀρθολογιστική θεώρηση τῆς χριστιανικῆς πίστεως στήν Ἀνάσταση ὁδηγεῖ σέ τραγικά ἀδιέξοδα, ἀπογυμνώνει τόν Χριστιανισμό ἀπό τήν ἀπολυτρωτική του δύναμη καί τόν ὑποβιβάζει καί ἐξισώνει μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες ἱκανοποιοῦν μόνο τό «θρησκευτικό συναίσθημα» τῶν ὀπαδῶν τους. Οἰκτρή ἀπόδειξη ὅλων αὐτῶν ὅλα τά τραγικά ἀδιέξοδα τοῦ δυτικοῦ νοησιαρχικοῦ ἀνθρώπου, τά ὁποῖα ὀφείλονται κατά κύριο λόγο στήν ἄρνηση τῆς Ἀναστάσεως καί ἐν γένει στήν ἀπόρριψη τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί, ἀκολουθώντας τήν βιβλική καί ἁγιοπατερική θεολογία καί παράδοση, στηρίζουμε τήν πίστη μας στό ἀσάλευτο βάθρο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε ὡς ἐφαλτήριο στή ζωή μας τήν ἐλπιδοφόρα ἀρχή: «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο … ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α΄Κορ.15,20,22). Ὁλόκληρη ἡ βιωτή μας κινεῖται γύρω ἀπό τό νοητό ἄξονα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ γέννησή μας, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας, ἡ νοοτροπία μας, ἡ λατρεία μας, ἀκόμα καί θανή μας, πού γιά μᾶς εἶναι προσωρινή κοίμηση, προσδιορίζονται καί ἐπηρεάζονται ἄμεσα ἀπό τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί τή μελλοντική ἐν Χριστῷ προσωπική μας ἀνάσταση. Ἔτσι τίποτε πιά δέ μᾶς φοβίζει, ἀφοῦ νικήθηκε ὁ θάνατος, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός μας. Ὅλα τά ἄλλα ἐμπόδια καί οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς μας προσπερνιοῦνται μέ αἴσθημα αἰσιοδοξίας. Ἡ ἀπελπισία καί ἡ κατήφεια εἶναι ἴδιον τῶν ἀπίστων, αὐτῶν πού δέν ἔχουν ἐλπίδα ἀναστάσεως, ὅλων ἐκείνων πού ἀρνοῦνται τήν Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτῆ μας καί φορτωμένοι ἐωσφορικό ἐσμό, περιχαρακώνονται στήν ὑποκειμενική τους διανοητική αὐτάρκεια».

π. Ἰωάννης Ρωμανίδης: Ἡ «Ἕνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» ἔγινε τὸ 1965!

Δημοσιεύτηκε στό διαδίκτυο σπουδαία ἐργασία τοῦ γνωστοῦ ἀγωνιστῆ συγγραφέα καί παλιοῦ συνεργάτη τῆς ἐφημερίδος μας κ. Α. Σακαρέλλου, σχετικά μέ τίς σύγχρονες πατερικές μορφές. Ἀναφερόμενος στήν προσωπικότητα τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, μέγιστου θεολόγου τοῦ περασμένου αἰώνα, ἀποκάλυψε τό ἑξῆς συνταρακτικό: «Θά σημειώσω μερικά σημεῖα ἀπ' τίς πληροφορίες, ἤ ἀπόψεις του, που ἄκουσα ἀπό τόν ἴδιο (σ.σ. τόν π. Ἰωάννη), ὅπως ὅτι: Ἡ Ἕνωση τῶν Ἐκκλησιῶν ἔγινε τό 1965, μέ συμφωνία πού ὑπόγραψε ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μέ τόν πάπα Παῦλο 6ο. Τή συμφωνία αὐτή τήν καμουφλάρισαν μέ τήν ταυτόχρονη ἄρση τῶν ἀναθεμάτων. Τό μοντέλο τῆς Ἑνώσεως εἶναι ἡ ἀναγνώριση ἀπό τούς Ὀρθοδόξους τοῦ δόγματος τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα, μέ ταυτόχρονη ἀναγνώριση ἀπό αὐτόν τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ὡς «πρώτου» τῆς ἑλληνόρρυθμης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μέ τό λατινόρρυθμο ἄλλο τμῆμα θά ἀποτελοῦν, λόγω τῆς μεταξύ τους «κοινωνίας», τήν Μία ὑπό τόν Πάπα καθολική Ἐκκλησία. Ἔτσι, τόσο οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅσο καί οἱ παπικοί, θά διατηροῦν ὅλοι τά δόγματά τους, ὡς ἔθιμα, ὅπως τόνιζε ἀπό παλιά ὁ Ἀθηναγόρας. Τότε θά καταργηθεῖ καί ἡ Οὐνία, γιατί δέν θά ἔχει πλέον λόγο ὑπάρξεως, ἀφοῦ οἱ Ὀρθόδοξοι θά τούς ἔχουν ἀντικαταστήσει. Τότε, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δέν θά εἶναι προκαθήμενος μιᾶς μικρῆς Ἐκκλησίας Ρωμιῶν στήν Πόλη, ἀλλά πραγματικός Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων, δηλ. τοῦ ἑλληνόρρυθμου κομματιοῦ τῆς Μιᾶς ὑπό τόν Πάπα Ἐκκλησίας!» (Ἱστ. Ἀμέθυστος)! Ὄντως συνταρακτική ἀποκάλυψη, ἡ ὁποία ἑρμηνεύει κάλλιστα τά σύγχρονα τεκταινόμενα, ἰδιαίτερα τήν σπουδή καί τίς ἐπιδιώξεις τῆς Μεγάλης Συνόδου!

Ἐρώτημα: Διατὶ οἱ οἰκουμενισταὶ ἐργάζονται εἰς τὰ σκοτεινά;

Ἡ μαρτυρία τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, ὅτι ἡ περίφημη «ἕνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» ἔγινε τό 1965, μέ τήν «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων», πού τό πρωτότυπο κείμενο, ὅπου «μπῆκαν» οἱ ὑπογραφές, ἀναφέρεται ὡς «ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας», γιά νά ρίξουν «στάχτη στά μάτια» τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, εἶναι ἕνα συγκλονιστικό γεγονός. Ὀφείλουν οἱ Ἐπίσκοποι, πού θά λάβουν μέρος στή Μεγάλη Σύνοδο νά τό θέσουν γιά συζήτηση, νά ριχτεῖ ἄπλετο φῶς στά σκοτεινά «ἱερά» διπλωματικά παρασκήνια, κρυμμένα ἐπιμελῶς ἀπό τόν πιστό λαό! Στά σκοτεινά «δουλεύει» ὁ διάβολος καί τά ἐπί γῆς ὄργανά του, οἱ σκοτεινές δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἀπεργάζονται τήν ὑποδούλωση τῆς ἀνθρωπότητας στά ἄνομα συμφέροντά τους καί τίς ἐπιδιώξεις τους. Ἀλλά, φαίνεται, πῶς τίς σκοτεινές δυνάμεις τοῦ κόσμου ζήλωσαν καί οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται στά ὁλοσκότεινα ἐργαστήριά τους. Γιά ποιό λόγο; Τί ἔχουν στ' ἀλήθεια νά κρύψουν; Γιατί δέν δημοσιοποίησαν τά κείμενα τῶν προσυνοδικῶν ἐπιτροπῶν, τά ὁποῖα χαρατήρισαν ὡς ἀπόρρητα; Αὐτά τά καμώματα μόνο οἱ παπικοί τά κάνουν, οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦν μέ τόν πλέον ἐπιδεικτικό τρόπο τό λαϊκό στοιχεῖο. Ὁ Ἀθηναγόρας εἶχε λόγο νά κρύψει τήν ὑπογραφεῖσα «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», φοβούμενος τήν ἀντίδραση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος. Οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστές, γιατί ἐργάζονται «στά μουλωχτά»; Μήπως μᾶς «ξεφουρνίσουν» τήν «ἕνωση τοῦ Ἀθηναγόρα»; Ἄς τό κάμουν καί τά λέμε…

Οἱ παπικοὶ χαιρετοῦν μὲ τὸ «σῆμα τοῦ διαβόλου»!

Μέ ποιά, ὅμως, «ἐκκλησία» ἔκαμε τήν ἕνωση ὁ Ἀθηναγόρας πρίν ἀπό πενήντα χρόνια καί τό κρατοῦσαν ὡς ἐπτασφράγιστο μυστικό; Μέ τήν «καθολική ἐκκλησία», τῆς ὁποίας δέν ἔχουν κανένα πρόβλημα οἱ φραγκοπαπάδες της νά χαιρετοῦν μέ τό σατανιστικό χαιρετισμό, ὅπως ἀκριβῶς χαιρετοῦν οἱ σατανιστές! Δεῖτε τήν ἀποκάλυψη τῆς κ. Σουλτάνας Χειλαδάκη: «Ἔχουν ξεφύγει τελείως. Δέν κρύβονται πλέον, δέν διστάζουν καί δείχνουν φανερά πώς χαιρετοῦν μέ τόν χαιρετισμό τοῦ Σατανᾶ, μαζί, ἱερεῖς καί κοινό. Σέ μία δημόσια ἀνοιχτή τελετή Παπικῶν στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, παπικοί ἱερεῖς καί τό ποίμνιό τους χαιρέτησαν μέ τό γνωστό σῆμα τοῦ Διαβόλου, δηλαδή μέ ὑψωμένα τά δύο δάχτυλα, τόν δείκτη καί τόν μικρό, χαιρετισμός πού εἶναι γνωστός καί μέ τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Τά Κέρατα τοῦ Διάβολου»!» (Ἱστ. Τρικλοποδιά)! Τόν ἴδιο χαιρετισμό ἔκαμε καί ὁ «ἀλάθητος», κατά τήν ἐπίσκεψή του στίς Φιλιππίνες πρίν λίγο καιρό, ἀντάμα, μέ τόν ἐκεῖ «ἀρχιεπίσκοπό» του, πού σημαίνει ὅτι ὁ σατανικός χαιρετισμός εἶναι «θεσμοθετημένη» συνήθεια στήν «καθολική ἐκκλησία»! Μᾶς γεννᾶται ἡ ἀπορία: οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, δέν βλέπουν αὐτές τίς τραγελαφικές ἀθλιότητες τοῦ παπισμοῦ καί νά πάρουν τίς δέουσες ἀποστάσεις ἀπό αὐτόν; Βρίθουν τά ΜΜΕ καί κύρια τό διαδίκτυο ἀπό τά φαιδρά καμώματα τῶν παπικῶν, τά βλέπει ὅλος ὁ κόσμος καί φρίττει. Οἱ οἰκουμενιστές, δέν τά βλέπουν; Μᾶλλον τά βλέπουν, ἀλλά κάνουν πώς δέν τά βλέπουν! Δυστυχῶς!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ

Στίς 29 Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσονος καί Σωσιπάτρου. Ὁ ἅγιος Ἰάσονας καταγόταν ἀπό τήν Ταρσό τῆς Κιλικίας, ὁ ὄξ Σωσίπατρος ἀπό τήν Ἀχαΐα, ἦσαν καί οἱ δύο μαθητές τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ Πρός Ρωμαίους ἐπιστολή. Ὁ Ἰάσονας ἔγινε ἐπίσκοπος στήν Ταρσό, ὁ δὲ Σωσίπατρος στό Ἰκόνιο. Μία παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρει ὅτι οἱ δύο αὐτοί Ἀπόστολοι κάποια στιγμή πῆγαν στήν Κέρκυρα, γιά νά κηρύξουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖ πολλούς ἀνθρώπους ὁδήγησαν στήν πίστη. Γι' αὐτό τούς φυλάκισαν. Ἦταν ὅμως τόση ἡ ἀγάπη τους πρός τόν Χριστό, ὥστε ἔφεραν στήν πίστη μία συμμορία ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀργότερα ἔλαβαν τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ἀκόμα καί τήν κόρη τοῦ βασιλέα Κερκυλλίνου ὁδήγησαν στόν Κύριο, τήν Κερκύρα, ἡ ὁποία καί μαρτύρησε. Ὅταν ὁ βασιλέας σκοτώθηκε οἱ ἅγιοι Ἰάσονας καί Σωσίπατρος ἐλευθερώθηκαν, ὁ νέος ὅμως βασιλιάς ὅταν ἔμαθε γιά τούς ἁγίους διέταξε νά τούς βάλουν μέσα σέ ἕνα δοχεῖο πού κόχλαζε πίσσα καί ρητίνη, οἱ ἅγιοι ὅμως ἔμειναν ἀβλαβεῖς καί πολλούς ἀνθρώπους ὁδήγησαν στήν πίστη ἀκόμα καί τόν βασιλέα. Ἀργότερα, ὁ ἅγιος Ἰάσονας τούς κατήχησε, τούς βάπτισε, τόν μέν βασιλέα ὀνόμασε Σεβαστιανό, τόν δέ γιό του, ἐπειδή ἀσθένησε καί πέθανε, ἀφοῦ προσευχήθηκε τόν ἀνέστησε. Ἔτσι ὁ ἅγιος Ἰάσονας πολιτεύθηκε κάνοντας θαύματα, γιά νά στηρίξῃ τοὺς πιστούς, κτίζοντας ναούς. Τελείωσε τήν ζωή του σέ βαθύ γῆρας καί μετέβη στά οὐράνια σκηνώματα.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Ἑπομένως, πρόκειται γιά παρερμηνεία πού κάνει ὁ Σεβασμιώτατος Περγάμου τοῦ χωρίου τοῦ Μ. Ἀθανασίου, γιά νά φθάση στήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου τοῦ Πατρός καί στήν διάκριση μεταξύ τῶν δύο ἀντιλήψεων περί τῆς θελήσεως, ἡ μία "κακόδοξη ἀντίληψη" καί ἡ ἄλλη "ἡ εὐσεβής ἔννοια τῆς θελήσεως"».

Ἀπό τότε μέχρι σήμερα, ἐπειδή τό θέμα μέ ἐνδιέφερε, δημοσίευσα σχετικά κείμενα, ὅπως: «Ἐνστάσεις γιά τήν "ὀντολογία τοῦ προσώπου", τό χρονικό μιᾶς ἔρευνας»[3], «Πρόσωπο καί ἄτομο»[4], «Ὁ Τριαδικός Θεός καί ὁ ἄνθρωπος»[5], «Κοινωνία φύσεως ἤ κοινωνία προσώπων;»[6], «Ἡ θεολογική κρίση καί οἱ ἐπιπτώσεις της στήν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς»[7], κ.ἄ.

Ὡστόσο, τά 4 χρόνια τά ὁποῖα πέρασαν ἀπό τότε πού ἔγραψα τήν τελευταία ἐπιστολή μου στόν Π.Ι. δέν ὑπῆρξε καμμία ἀπάντησή του.

Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ἐπανέρχομαι μέ τό κείμενο αὐτό, εἶναι ὁ ἴδιος λόγος πού ἐπεσήμανα ἀνωτέρω, ὅτι δηλαδή τόσο οἱ ὁρολογίες ὅσο καί οἱ ἔννοιες στρεβλωτικές τῶν πατερικῶν κειμένων ἔχουν εἰσχωρήσει σέ ἐπίσημα ἐκκλησιαστικά κείμενα, καί χρησιμοποιοῦνται στόν καθημερινό λόγο. Τά ὅσα θά γραφοῦν κατωτέρω ἐλέγχουν αὐτά τά κακῶς κείμενα στήν βάση τῆς κειμενικῆς παραδόσεως.

Στό παρόν κείμενο θά ἀναπτύξω εὐρύτερα τό θέμα, παραθέτοντας τήν διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τήν παρερμηνεία τοῦ Π.Ι. καί στήν συνέχεια τήν διδασκαλία μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιά τό θέμα αὐτό.

Ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ Π.Ι. στό «Μαθήματα Χριστιανικῆς Δογματικῆς» παραθέτει ἕνα χωρίο τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἀπό τόν Γ΄ λόγο του κατά Ἀρειανῶν, στόν ὁποῖο ὑπάρχει τό ἐπίμαχο χωρίο γιά τό ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι «τῆς ἰδίας ὑποστάσεως θελητής» καί τό παρερμηνεύει.

Ἡ συγκεκριμένη παρερμηνεία ἀποτελεῖ θεμέλιο καί ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς ὅλης ἑρμηνευτικῆς τοῦ Π.Ι., πού ἔχει συνέπειες καί στήν ἐκκλησιολογία του. Ὅμως, ἔχουν σημασία τά προηγούμενα καί τά ἑπόμενα αὐτοῦ τοῦ χωρίου, τά ὁποῖα θά μᾶς δώσουν νά καταλάβουμε πλήρως τήν σκέψη τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

1. Ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου διά τήν προαιώνιον γέννησιν τοῦ Υἱοῦ ἀπό τόν Πατέρα

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νά ὑπογραμμισθῆ ὅτι ὁ Ἀρειος σέ πλαίσιο αὐστηρῆς φιλοσοφικῆς μονοθεΐας ἀρνεῖτο τήν θεότητα τοῦ Υἱοῦ. Ἡ ταύτιση τοῦ ἀγεννήτου μέ τήν ἴδια τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ ἀπέκλειε τό γεννητόν τοῦ Υἱοῦ ὡς ὑποστατικό ἰδίωμα ὁμοουσίου προσώπου. Μόνον ὁ Πατήρ ἦταν ἀγένητος (ἄκτιστος) ὡς ἀγέννητος. Συνεπῶς γιά τόν Ἄρειο ὁ Υἱός ἦταν κτίσμα πού δημιουργήθηκε ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ Πατρός καί ὄχι ἐκ τῆς οὐσίας του, δηλαδή ὁμοούσιος τοῦ Πατρός. Οἱ Ἀρειανοί, χρησιμοποιώντας τήν ἀριστοτελική φιλοσοφία, ταύτιζαν τήν οὐσία μέ τήν ἀνάγκη καί ἐπομένως ἰσχυρίζονταν ὅτι ὅ,τι προέρχεται ἀπό τήν οὐσία εἶναι ἀναγκαστικό. Καθώς οἱ Ὀρθόδοξοι ἰσχυρίζονταν ὅτι ὁ Υἱός εἶναι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός, οἱ Ἀρειανοί ἔθεσαν τό ἑξῆς σόφισμα: ὁ Υἱός γεννήθηκε ἐκ τῆς οὐσίας, δηλαδή κατ' ἀνάγκη, ἤ προῆλθε στήν ὕπαρξη ἀπό τήν βούληση τοῦ Πατρός;

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀπαντώντας σέ αὐτό τό ἐρώτημα σέ κάποιο σημεῖο τοῦ λόγου του ἀναφέρει πολλά χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, στά ὁποῖα φαίνεται ὅτι ποτέ δέν λέγεται ὅτι ὁ Λόγος δημιουργήθηκε ἀπό τήν βούληση τοῦ Πατρός καί στήν συνέχεια ἐρωτᾶ: «αὐτοῦ δέ ποῦ ἄρα βούλησιν ἤ θέλησιν προηγουμένην εὗρον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἰ μή ἄρα, τάς Γραφάς ἀφέντες, ὑποκρίνονται καί τήν Οὐαλεντίνου κακόνοιαν;»[8].

Οἱ Ἀρειανοί προβάλλοντας τήν βούληση τοῦ Πατρός χαρακτήριζαν τόν Λόγο κτίσμα, καί ἐάν δέν ἔγινε διά βουλήσεως, ἄρα ὁ Θεός ἀπέκτησε υἱόν ἐξ ἀνάγκης, χωρίς νά τό θέλῃ. Γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Ἄλλως πάλιν κτίσμα λέγουσιν αὐτόν εἶναι, βούλησιν προβαλλόμενοι καί λέγοντες· εἰ μή βουλήσει γέγονεν, οὐκοῦν ἀνάγκῃ καί μή θέλων ἔσχεν ὁ Θεός Υἱόν»[9].

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος διακρίνει τήν δημιουργία ἐκ βουλήσεως καί τήν γέννηση ἐκ τῆς οὐσίας. Χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα ἑνός ἀνθρώπου πού κτίζει τό σπίτι του καί γεννᾶ τόν υἱό του, καί γράφει ὅτι αὐτό πού κατασκευάζεται ἄρχισε νά γίνεται καί βρίσκεται ἔξωθεν αὐτοῦ πού κτίζει, ἐνῶ ὁ υἱός εἶναι ἀπό τήν οὐσία τοῦ πατρός του. Δέν πρέπει νά ἐξισώνεται ἡ φύση μέ τήν βούληση. Ὅσο ὁ υἱός ὑπέρκειται τοῦ κτίσματος, τόσο καί τό κατά φύση ὑπέρκειται τῆς βου

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ἐρωτήματα διά τήν ἡμερίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

*Τοῦ κ. **Σταύρου Ἀβαγιάννη**, Θεολόγου*

Κατὰ τὴν ἡμερίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ποὺ ἔλαβε χώρα στὶς 5 Ἀπριλίου 2016 μὲ θέμα: "Ἡ θεματική τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου 2016", σὲ ἐρώτημα τοῦ **Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀβύδου,** ποὺ προέκυψε κατὰ τὴ συζήτηση πάνω στὴν περὶ μεικτῶν γάμων θεματολογία, «ποιοὶ εἶναι οἱ ἑτερόδοξοι καὶ ποιοὶ οἱ αἱρετικοί;». Ἐντύπωση προκάλεσε ἡ ἀμηχανία τῶν συμμετεχόντων, οἱ ὁποῖοι ἀπέφυγαν νὰ δώσουν σαφεῖς ἀπαντήσεις. Μπορεῖ ὁ Θεοφιλέστατος νὰ ἤθελε πράγματι νὰ δοθεῖ κάποια λογικὴ διευκρίνηση στὴ διάκριση τῶν δύο παραπάνω ὅρων, ὅμως τὸ ζήτημα, ποὺ θίγει τὸ παραπάνω ἐρώτημα, ἀπὸ μόνο του παίρνει μιὰ βαρύνουσα θεολογικὴ τροπὴ γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους πιστούς: Μήπως σήμερα οἱ αἱρετικοὶ εἶναι οἱ Παπικοί, μήπως οἱ Προτεστάντες, μήπως οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι; Δύσκολο ἐρώτημα σὲ μία δύσκολη συγκυρία τῆς Οἰκουμενιστικῆς φάσης τῶν διμερῶν διαλόγων, στὴν ὁποία ἡ "ἀγαπολογία" προηγεῖται καὶ ἀπαγορεύει τέτοιες βαριὲς συζητήσεις. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐν τέλει ἀφωνία πάνω στὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἡ παράξενη στάση τοῦ διευθύνοντος τὴ συζήτηση, ὁ ὁποῖος καίτοι εἶχε προαναγγείλει μία δεύτερη σειρὰ συζητήσεων, μόλις σὲ κάποια ἐρώτηση ἀκούσθηκε ἡ λέξις "αἵρεση", βιάσθηκε νὰ ἀκυρώσει τὴν προαναγγελία νέων συζητήσεων καὶ νὰ δώσει τέλος στὴν ἡμερίδα.

Ἀλήθεια, ἂν στὴν θέση τῶν ἀνωτέρω παρευρίσκονταν ὀρθόδοξοι Πατέρες, Ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλου θεολογικοῦ ἀναστήματος παραδοσιακοὶ διδάσκαλοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προγενέστεροι ἀλλὰ καὶ νεώτεροι, ὅπως ὁ Ἰουστῖνος Πόπποβιτς, ὁ ὅσιος Πορφύριος κ.ἄ., ἀναμφίβολα θὰ προσδιόριζαν καὶ θὰ ὀνομάτιζαν τοὺς αἱρετικούς. Ἐξ ἄλλου, ὅπως βλέπουμε στὴν Ἱστορία τῶν Συνόδων, κάθε φορὰ ποὺ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ταλανιζόταν ἀπὸ αἱρέσεις, συγκαλεῖτο σύνοδος πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ κινδύνου. Στὴν προκείμενη ὅμως περίπτωση τῆς συγκληθησόμενης "Μεγάλης Συνόδου" ὄχι μόνο δὲν γίνεται ἀναφορὰ σὲ κάποια αἵρεση, ἀλλὰ καὶ στὰ προτεινόμενα πρὸς συζήτηση κείμενα ἀποφεύγεται ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὅρος "αἵρεση', ἀντικαθιστώμενος ἀπὸ τὸν σαφῶς πολὺ πιὸ ἤπιο ὅρο "ἑτερόδοξος".

Τελικά, ἀναρωτιέται κανείς: Σήμερα δὲν ὑπάρχουν αἱρέσεις; Τί καλεῖται νὰ διευθετήσει ἡ Σύνοδος; Μάλιστα, ἡ ἀπορία αὐτὴ ἐντείνεται πολὺ περισσότερο, ἂν ἀναλογισθεῖ κανεὶς ὅτι καὶ τὸ φλέγον ζήτημα τῶν δικαιοδοσιῶν παραπέμπεται στὶς καλένδες ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης δυσκολίας του. **Γιατί λοιπὸν συγκαλεῖται Σύνοδος; Μήπως ἡ μεγάλη σωτηριολογικὴ ἀναγκαιότητα σήμερα εἶναι νὰ "ἀναβαθμισθεῖ" ἡ νηστεία τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, μὲ τάσεις συγκλίνουσες ἢ μᾶλλον προσαρμοζόμενες σὲ ὅσα συμβαίνουν στοὺς δυτικότροπους χριστιανούς;** Οἱ θεωρούμενες ἀπὸ κάποιους ὡς "μεγάλες" ἢ ὡς "μοναστηριακὲς" νηστεῖες εἶναι λοιπὸν ὁ κίνδυνος τῶν ἡμερῶν μας; Ἢ μήπως ἐπείγει τόσο πολὺ νὰ βρεθεῖ κάποιος ἐκμοντερνισμένος τρόπος συνύπαρξης τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ ἄλλες "ἑτερόδοξες" κοινότητες, ποὺ ὅμως θὰ πρέπει νὰ θεωροῦνται καὶ αὐτὲς ὡς "ἐκκλησίες", ὅπως ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς ὑπερμάχους τῆς θεματολογίας τῆς Συνόδου, εἴτε χάριν κάποιας ἀγαπητικῆς προσφορᾶς, εἴτε ἐπειδὴ θεωρεῖται ὅτι οἱ νεώτερες (μετὰ τὴ δεύτερη χιλιετία) ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν ἀποστολική μας παράδοση δὲν ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ κάποια σύνοδο, ὥστε νὰ θεωρηθοῦν ὡς αἱρέσεις;

Ἡ ἀπάντηση στὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ εἶναι εὔλογη: Ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία νὰ γίνει λόγος γιὰ αἱρέσεις. Ἀντιθέτως, ὅμως βλέπουμε νὰ ἀποφεύγεται ἀκόμη καὶ ὁ ὅρος "αἵρεσις". Ἐξ ἄλλου, **ἡ ἀγαπητικὴ στάση πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ἐπιβάλλει τὸν ἔλεγχο τῆς πλάνης καὶ ὄχι ἀντίθετα τὴ συγκάλυψή της** μὲ τὸ νὰ ἀποφεύγουμε τὶς εὐθεῖες ἀναφορὲς σ'αὐτήν. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, ὄχι μόνον δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου "ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν", ἀλλὰ καὶ γίνεται βλάβη ἀκόμη καὶ στὴν ὀργανικὴ ἑνότητα ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁ ὅρος "σεαυτόν", ἡ ὁποία στὴν παροῦσα συγκυρία εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ποὺ κατὰ τὰ ἤδη φαινόμενα ἐξωθεῖται σὲ νέους διχασμούς.

Τί συμβαίνει λοιπὸν στὴν πραγματικότητα; Τί ὑποθάλπουν οἱ παραπάνω προφάσεις; Μήπως πρόκειται γιὰ κάποια προσαρμογὴ στὸ γενικότερο κλῖμα τῆς παγκοσμιοποίησης (βλέπε μωσαϊκοποίησης καὶ ἰσοπέδωσης τῶν πάντων, ἐθνῶν, πολιτισμῶν, θρησκειῶν κ.λπ.); Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία ἢ ἡ Ἐκκλησία γιὰ κάποιους εἶναι καὶ οἱ αἱρετικοί; Εἶναι ὁ παπισμὸς αἵρεση ἢ ΄΄Ἐκκλησία΄΄; Τί θὰ ποῦμε γιὰ τοὺς προτεστάντες καὶ ὅλους τοὺς θεωρούμενους ὡς "ὁμολόγους" μας στὴ συμμετοχή μας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν; Εἶναι κι αὐτοὶ "ἐκκλησίες"; Ἀλήθεια , μὲ ποιὰ λογικὴ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὶς διάφορες αἱρετικὲς ὁμάδες ὁ ὅρος "Ἐκκλησία", ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία , Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική; Πότε χαρακτηρίστηκαν οἱ αἱρέσεις σὲ συνοδικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας ὡς "Ἐκκλησίες"; Δὲν ἐπαρκοῦν βέβαια οἱ δικαιολογοῦσες τὸ θέμα ὑποδεικνυόμενες (ἀπὸ τοὺς παραπάνω εἰσηγητὲς) ἐπὶ μέρους προσωπικὲς ἐπιλογὲς Πατέρων κυρίως τοῦ Δ΄αἰώνα (Μ. Βασίλειος) ποὺ -κατὰ τὴ διάσπαση τῶν ἀρειανικῶν ὁμάδων καὶ τὶς ἔντονες διαμάχες μεταξὺ Ὁμοίων, Ἀνομοίων καὶ Ὁμοιουσιανῶν- βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ σύρουν πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία μερικοὺς πλανηθέντες (κυρίως τοὺς Ὁμοιουσιανοὺς) ἀποκαλώντας τους κατ'οἰκονομίαν ὡς "ἐκκλησία". Τὸ ἐρώτημα παραμένει ἀκέραιο: Πότε Σύνοδος ἀποκαλεῖ τὴν αἵρεση ὡς "Ἐκκλησία";

Τέλος, θὰ θέλαμε νὰ δώσουμε μεγαλύτερη ἔμφαση σὲ ἕνα ἁπλὸ προβληματισμό, τὸν ὁποῖο προδιαγράφουμε παραπάνω: Ὅλες οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ποὺ συνεκλήθησαν, συνεκλήθησαν γιὰ τὴν προάσπιση τῆς Ἐκκλησίας καταδικάζοντας αἱρέσεις καὶ κακοδοξίες. **Ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ποιὰ κακοδοξία ἢ ποιὰ αἵρεση θὰ ἀντιμετωπίσει;**

Σὲ μία τέτοια Ἡμερίδα, στὴ Θεολογικὴ Σχολή, εἶναι ἀνάγκη νὰ δίνονται καθαρὲς καὶ σύμφωνες μὲ τὴν παράδοση τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαντήσεις μὲ κατὰ Χριστὸν ἀγάπη ἀλλὰ καὶ ἀγιοπνευματικὴ ἀλήθεια, διότι ὅπως ὁ Θεὸς Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνεργάζονται στὸ ἔργον τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἔτσι καὶ ἡ ἀγάπη στὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία εἶναι ἀληθεύουσα καὶ ἡ ἀλήθεια ἀγαπῶσα. Ὁ διαχωρισμὸς αὐτῶν τῶν δύο ἀρετῶν, στὴν πορεία τῆς Θεολογίας, δὲν λύνει, ἀλλὰ ἀντιθέτως δημιουργεῖ προβλήματα γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον της.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

• Μᾶς λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

Ἔφθασε λοιπὸν ἡ πολυπόθητη καὶ σωτήρια γιορτή, ἡ ἀναστάσιμη ἡμέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ προϋπόθεση τῆς εἰρήνης, ἡ ἀφορμὴ τῆς καταλλαγῆς, ἡ κατάργηση τῶν πολέμων, ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου, ἡ ἧττα τοῦ διαβόλου.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀναμείχτηκαν μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ προσφέρουν τώρα πιὰ τὶς ὑμνῳδίες τους μαζὶ μὲ τὶς ἀσώματες δυνάμεις.

Σήμερα καταλύθηκε ἡ τυραννία τοῦ διαβόλου καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ ᾅδη ἐξαφανίστηκε.

Σήμερα εἶναι ἐπίκαιρο νὰ ἀναφωνήσουμε πάλι «ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου ᾅδη τὸ νῖκος;».

Ἀπὸ θνητοὶ γίναμε ἀθάνατοι, ἀπὸ νεκροὶ ἀναστηθήκαμε καὶ ἀπὸ νικημένοι γίναμε νικητές.

Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωή πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ νεκρὸς οὐδείς ἐπὶ μνήματος.

«Μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῆγαν οἱ Ἰουδαῖοι στὸν Πιλᾶτον καὶ εἶπαν (Ματθ. κζ΄ 63 - 65): «Κύριε ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι· Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης. Ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας». Πράγματι ὁ Πιλᾶτος τοὺς ἔδωσε 100 στρατιῶτες, μὲ τὸν Ἅγιο Λογγῖνο ἑκατόνταρχο. Πενήντα ἐφύλαγον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ πενήντα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Αὐτοὶ δὲ ἐσφράγισαν τὸν Τάφο. Τί φοβήθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι; Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος γιὰ τὸν προφήτη Ἰωνᾶ. «Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται παρὰ μόνον τὸ σημεῖον τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ». Δηλαδὴ καθὼς ὁ προφήτης Ἰωνᾶς ἦταν μέσα στὴν κοιλία τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἔτσι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ μείνη μέσα στὸν τάφο καὶ στὰ βάθη τῆς γῆς τρία ἡμερονύκτια.

• Ὅπως ἀναφέρεται στὸν «Θησαυρὸ» τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Ὑποδιακόνου: Ὅταν τὰ μεσάνυκτα ἔγινε τρομερὸς σεισμὸς Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κύλισε τὸν λίθο ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ Τάφου, οἱ δὲ φύλακες ἀπὸ τὸ φόβο τους ἔφυγαν. Τότε βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Μυροφόρες καὶ πῆγαν μὲ τὰ μύρα στὸν Τάφο. Καὶ πρώτη ἡ ὁποία «ἐγνώρισε» τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἦταν ἡ κυρία Θεοτόκος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ἀμφισβητῆται ἡ Ἀνάσταση λόγῳ τῆς παρουσίας τῆς Παναγίας Μητρός Του, γιὰ τοῦτο λέγουν οἱ Εὐαγγελιστὲς ὅτι στὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ μόνον ἐφάνη.

• Ποιὲς εἶναι οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ποὺ πῆγαν στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ μύρα; Ἀναφέρεται ὅτι πολλὲς εἶναι οἱ Μυροφόρες, ἀλλὰ οἱ κυριότερες εἶναι ἑπτά.

Πρώτη εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβγαλε ὁ Κύριος ἑπτὰ δαιμόνια. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου πῆγε στὴν Ρώμη ὅπου θεράπευσε τὸ μάτι τοῦ βασιλέως Τιβερίου καὶ αὐτός ἀπὸ αὐτὴν τὴν εὐεργεσία ἐφόνευσε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Πιλᾶτο. Ἀπέθανε στὴν Ἔφεσο, ὅπου τὴν ἐνταφίασε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Δεύτερη Μυροφόρος εἶναι ἡ Σαλώμη, ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἦταν θυγατέρα τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος. Τρίτη Μυροφόρος εἶναι ἡ Ἰωάννα, γυναίκα τοῦ Χουζᾶ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος στὸν οἶκο τοῦ βασιλέως Ἡρώδη. Τέταρτη Μυροφόρος ἦταν ἡ Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἡ ὁποία ἄλειψε τὸν Χριστὸ μὲ τὸ μύρο, ὅταν ἀνέστησε τὸν Λάζαρο. Πέμπτη εἶναι ἡ ἀδελφὴ της Μάρθα. Ἕκτη Μυροφόρος εἶναι ἡ Μαρία ἡ γυναίκα τοῦ Κλωπᾶ ἢ Κλεόπα, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴν ὀνομάζει ἀδελφὴ τῆς Θεοτόκου. Ἕβδομη Μυροφόρος εἶναι ἡ Σωσσάνα.

Οἱ Μυροφόρες λοιπὸν ἦσαν αὐτὲς ποὺ πρῶτες πῆγαν στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου, ἐμίλησαν μὲ τοὺς Ἀγγέλους ποὺ ἦταν στὸν Τάφο καὶ ἀνήγγειλαν στοὺς Ἀποστόλους τὴν Ἀνάσταση.

• Ἡ παραμονὴ τοῦ Κυρίου στὸν Ἅδη ἦταν τριήμερος. Ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μετρᾶται ὡς μία ἡμέρα, διότι ἔτσι μετροῦσαν τὰ ἡμερονύκτα οἱ Ἑβραῖοι... Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου ἡ δεύτερη ἡμέρα· καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου, ὁπότε ἀρχίζει τὸ ἡμερονύκτιο τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τρίτη ἡμέρα.

• Λοιπὸν ἂς ἑορτάσουμε σήμερα, ἂς τιμήσουμε τὸν Χριστὸ τὸν σήμερον ἀναστάντα ὄχι μὲ χορούς, ὄχι μὲ μέθες καὶ ἀργολογίες, ὄχι μὲ παιγνίδια καὶ τραγούδια καὶ μὲ ὅσα χαίρεται ὁ δαίμων, ὅταν τὰ κάνουμε, ὄχι μὲ ἐξόδους κακὲς καὶ πολυφαγίες, ἀλλὰ μὲ εὐχαριστία, μὲ δοξολογία, μὲ καθαρὰ καρδία, καὶ μὲ ὅσα χαίρεται ὁ Θεός. Ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Μᾶρκος ἡ νηστεία τελείωσε, ἀλλὰ ὄχι ἡ ἐγκράτεια.

Τοὺς πτωχοὺς ἂς δρέψουμε, τοὺς γυμνοὺς ἂς ἐνδύσουμε, τοὺς διψασμένους ἂς ποτίσουμε, τοὺς ἀσθενεῖς ἂς κοιτάξουμε, τοὺς φυλακισμένους ἂς κυβερνήσουμε. Τότε νὰ ποῦμε ὅτι ἐπανηγυρίσαμε· τότε νὰ καυχηθοῦμε ὅτι ἑορτάσαμε· τότε νὰ δεχθῆ ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἑορτή μας· τότε νὰ χαροῦν οἱ Ἄγγελοι, τότε νὰ λυπηθοῦν οἱ δαίμονες.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ
8 ΜΑΪΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Α΄ Ἰωάν. α΄1-7
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. κ΄ 19 - 31
Ἦχος: - Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑΝ

Ἡ δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Πεντηκοσταρίου σήμερα, ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα ἤ τοῦ Θωμᾶ, ὅπως λέγεται, καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.

Μὲ βάσι τὸ ἱερὸ κείμενο τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι διακηρυγμένη καὶ ὁμολογημένη ἡ ἀπιστία ἤ μᾶλλον γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἡ δυσπιστία τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἑρμηνευτὴς Ζιγαβηνὸς διευκρινίζει ὅτι «γι'αὐτὸ κατηγορεῖται ὁ Θωμᾶς· γιατὶ δὲν ἐπίστευσε στοὺς συμμαθητές του, ποὺ ἦταν ἀξιόπιστοι καὶ τὸν διαβεβαίωναν γι'αὐτό».

Εἶχαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ἀπιστήσει στὸ μήνυμα τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ἀλλὰ ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ ἦταν ὀλιγώτερο δικαιολογημένη, ἀφοῦ εἶχε τὴν πρόσθετη μαρτυρία τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας δηλώνει ὅτι θεωρεῖ «πὼς κατὰ μεγάλη οἰκονομία συνέβη ἡ πρόσκαιρος ὀλιγοπιστία τοῦ μαθητοῦ μὲ σκοπὸ νὰ πιστεύωμε καὶ ἐμεῖς οἱ μεταγενέστεροι χωρὶς ἐνδοιασμούς, μὲ τὴ δική του πληροφορία, ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατέρας διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐζωοποίησε τὴν σάρκα ποὺ κρεμάστηκε ἐπάνω στὸ ἁτιμωτικὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ καὶ ὑπέστη τὸν σταυρικὸ θάνατο».

«Ζητεῖ ὁ ἴδιος νὰ τὸν ἰδῆ. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ νὰ ἰδῆ καὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων. Καὶ δὲν σταματᾶ μόνο σ'αὐτὸ τὸ περίεργο, ἀλλὰ καὶ θέλει νὰ βάλη τὸν δάκτυλό του στὸν τύπο (στὸ τραῦμα) ποὺ προξένησαν τὰ καρφιὰ καὶ τὸ χέρι του στὴν πλευρά του ποὺ λογχεύθηκε» (Ζιγαβηνός).

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσθέτει ὅτι ζητοῦσε νὰ πιστεύση μὲ τὴν πιὸ παχειὰ αἴσθησι (μὲ τὴν ἁφή) καὶ δὲν ἐπίστευε οὔτε στὰ μάτια του. Γιατὶ δὲν εἶπε ἄν δὲν ἰδῶ, ἀλλὰ ἄν δὲν ψηλαφήσω .... μήπως αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ἦταν φαντασία».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος σπουδαῖος ἑρμηνευτὴς τῆς Καινῆς Διαθήκης Παναγιώτης Τρεμπέλας κάνει τὰ ἀκόλουθα εὔστοχα σχόλια: «Ὁ Θωμᾶς ζητεῖ νὰ πληροφορηθῆ μὲ τὶς ἴδιες του τὶς αἰσθήσεις. Δὲν θυμᾶται τὶς προρρήσεις τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀναφέρονται στὸ πάθημά Του, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀνάστασί του. Οὔτε προσέχει στὶς βεβαιώσεις τῶν συμμαθητῶν του. Λησμονεῖ ἀκόμη ὁ Θωμᾶς ὅτι ὁ Κύριος εἶχε ἀναστήσει ἐνώπιόν του τὸν μονογενῆ υἱὸ τῆς χήρας τῆς Ναΐν καὶ τὸν τετραήμερο νεκρὸ Λάζαρο. Ὅταν λοιπὸν οἱ συμμαθητές του μαρτυροῦσαν, ὅτι εἶδαν Ἀναστάντα τὸν Κύριο, ἔπρεπε ἐπὶ τῇ βάσει καὶ αὐτῶν τῶν προηγηθέντων νὰ πεισθῆ. Ἀλλὰ αὐτὸς ζητεῖ νὰ ἰδῆ μὲ τὰ δικά του μάτια καὶ νὰ ψηλαφήση μὲ τὸ χέρι του τὶς οὐλὲς τῶν πληγῶν τοῦ Παναχράντου του Σώματος. Ἡ ἀξίωσή του ὅμως αὐτή, ἄν καὶ δὲν τὸ ἐννοεῖ ὁ Θωμᾶς, ὑπονομεύει αὐτὰ τὰ θεμέλια τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἄν ὁ καθένας ἀξίωνε πρῶτα νὰ πληροφορηθῆ μὲ τὶς δικές του αἰσθήσεις καὶ μετὰ νὰ πιστεύση, τότε ἡ ἀπόδειξις ἀπὸ τὰ θαύματα θὰ ἔπρεπε συνεχῶς διὰ μέσου τῶν αἰτίων, ἀλλὰ καὶ ἀτομικὰ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ καθένα νὰ ἐπαναλαμβάνεται. Ἀλλὰ τότε τὸ θαῦμα θὰ ἔχανε τὴν ἀξία καὶ τὴν ἰσχύ του, γιατὶ θὰ καταντοῦσε κάτι τὸ συνηθισμένο καὶ ἕνα κοινὸ γεγονός, ποὺ θὰ ἐντάσσονταν στὴν τάξι αὐτῶν τῶν φυσικῶν φαινομένων. Ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις θὰ ἔπαυε πλέον νὰ εἶναι ἀξιόμισθη. Ἄν ἦταν δυνατόν, συνεχίζει ὁ ἀείμνηστος καθηγητής, μὲ τὰ μάτια μου νὰ ἰδῶ καὶ μὲ τὰ χέρια μου νὰ ψηλαφήσω ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς ὡς αἰώνιος Ἀρχιερεύς, καὶ δὲν ἀπέμενε τίποτε, γιὰ νὰ δείξω τὴν ταπεινὴ ὑποταγὴ τοῦ λογικοῦ μου στὴν μέσῳ τῶν Ἁγίων Γραφῶν μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, ποῦ θὰ συνίστατο πλέον ἡ ἠθικὴ ἀξία τῆς πίστεως καὶ πῶς μετὰ τὴν γνῶσι αὐτὴ καὶ πληροφορία τῶν αἰσθήσεων ἡ πίστις θὰ παρέμενε πίστις;».

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος στὸ περιστατικὸ αὐτὸ μὲ τὸν Θωμᾶ βλέπει τὴν φιλανθρωπία τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. «Ἐσὺ ὅταν ἴδῆς ἀπιστοῦντα τὸν μαθητή, λέγει, ἐννόησε τὴν φιλανθρωπία τοῦ Δεσπότου, πῶς καὶ γιὰ μιὰ ψυχὴ φανερώνει τὸν ἑαυτό του νὰ ἔχη τραύματα καὶ ἔρχεται, γιὰ νὰ σώση καὶ τὸν ἕνα». «Βρέθηκε μέσα ἀπὸ τὶς πόρτες καὶ ἀπροσδόκητα φαίνεται στὸ μέσον τῆς οἰκίας, ἀφοῦ ἔκανε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο θαῦμα χάριν τοῦ μακαρίου Θωμᾶ. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ δώση τὸ κατάλληλο φάρμακο σ'αὐτόν, ὁ ὁποῖος φέρθηκε μὲ δυσπιστία καὶ λιγότερη πίστι» (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας).

* * *

Μιλήσαμε μέχρι στιγμῆς, μὲ τὴν παράθεσι Πατερικῶν χωρίων, γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ στοὺς αὐτόπτες τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας συμμαθητές του καὶ τὴν μακροθυμία καὶ πολλὴ φιλανθρωπία τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ μας Σωτῆρος Χριστοῦ, μὲ τὸ νὰ συγκαταβῆ στὴν ἀδυναμία τοῦ δυσπιστήσαντος μαθητοῦ καὶ τελικῶς νὰ ἀποσπάση τὴν τρανὴ ὁμολογία του: *«ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»*.

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ Ἀθωνικὸ Γεροντικὸ θὰ παραθέσωμε ἕνα περιστατικὸ ἐναρέτου καὶ ἁγίου Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος διήνυσε τὸν ἀσκητικόν του δίαυλο μὲ φλογερὴ πίστι καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν πάνσοφη Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέχρι τὴν τελευταία του ἀναπνοή.

Ὁ μέγας νηπτικὸς καὶ ἔγλειστος ἡσυχαστὴς τῶν Κατουνακίων Καλλίνικος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παραδώση τὴν ψυχή του, μετὰ ἀπὸ μίαν ζωὴν ἀσκητικῶν κόπων καὶ ἰδρώτων, εἶπε:

-Σ'εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι ἄν δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο στὴ ζωή μου, πεθαίνω Ὀρθόδοξος.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν δύσπιστη ἀρχικὰ στάση τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ καὶ τὴν ἀπαίτησι ἀπτῶν ἀποδείξεων γιὰ τὴν πιστοποίηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν συγκινητικὴ συγκατάβασι τοῦ Θεανθρώπου, τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ αἰτήματός του καὶ τὴν τρανὴ ὁμολογία τοῦ δυσπιστήσαντος μαθητοῦ, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἐμπεριέχεται στὸν καταληκτικὸ τῆς σημερινῆς περικοπῆς λόγο τοῦ Θείου Διδασκάλου Ἰησοῦ Χριστοῦ: *«μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες»*. Μακάριοι οἱ ἄνευ ὅρων καὶ προϋποθέσεων πιστοί. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν αὐθόρμητα καὶ ἀνεπιφύλακτα στὸν Πανάγιο Κύριο καὶ Θεό μας, διότι *«τὸ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα»*.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

**† Ὁ Κυθήρων Σεραφ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ παραχάραξις τῆς Ἱστορίας μετατρέπει τοὺς προδότας εἰς ἥρωας, ἀπαξιώνουσα τοὺς ἀληθινοὺς πρωταγωνιστάς

Τὸ κατανυκτικὸ κλῖμα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ ἡ προσμονὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας ἐπιβάλλει νὰ ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὴν μελέτη τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht καὶ νὰ ἐπικεντρωθοῦμε σὲ σκέψεις καὶ προβληματισμούς, ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἀποσπάσουν ἐντελῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων ἡμερῶν.

Τὸ **πολιτικὸ γεγονός,** ποὺ εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, εἶναι **τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Ε΄ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως**.

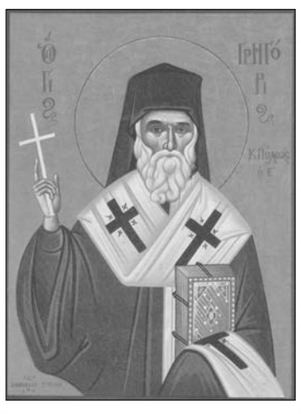

Δυστυχῶς στὴν σημερινὴ ἐποχὴ ὅπου **ἡ ἀλήθεια διώκεται καὶ ἡ Ἱστορία παραχαράσσεται** προκειμένου νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιτύχουν τὶς ἐπιδιώξεις τους οἱ ἐργάτες μιᾶς νέας οἰκουμενιστικῆς πραγματικότητος, τὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου Πατριάρχου εἶναι βεβηλωμένο ἀπὸ συκοφαντίες καὶ ψεύδη, ποὺ **πόρρω ἀπέχουν** ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, κατὰ κόσμον Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, γεννήθηκε στὴν Δημητσάνα τὸ 1745 μ.Χ., ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους γονεῖς, τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν Ἀσημίνα. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν (τὸ 1767 μ.Χ.) μετέβη στὴν Σμύρνη, στὸν θεῖο του ἐκκλησιάρχη Μελέτιο καὶ παρακολούθησε μαθήματα στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολή[1]. Στὴν συνέχεια πῆγε στὴν Πάτμο, ὅπου παρακολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν Δανιὴλ Κεραμέα.

Μετὰ τὶς σπουδὲς του πῆγε στὴν αὐτοκρατορικὴ μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τῶν Στροφάδων[2] νήσων, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς λαμβάνοντας τὸ ὄνομα Γρηγόριος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κάλεσε ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Προκόπιος καὶ τὸν χειροτόνησε σὲ ἀρχιδιάκονό του. Ὅταν ἀργότερα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος, ἐπέστρεψε στὴν Δημητσάνα καὶ ἔδωσε 1.500 γρόσια γιὰ τὴν στέγαση τῶν ἀπόρων φοιτητῶν.

Στὶς 19 Αὐγούστου τοῦ 1785 μ.Χ. ἐκλέγεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ παραμένει στὸν πατριαρχικὸ θρόνο μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1798 μ.Χ. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ καθαιρεῖται ἀπὸ τὴν Πύλη, διότι **θεωρήθηκε ἀνίκανος νὰ διατηρήσει τὴν ὑποταγὴ τῶν Χριστιανικῶν λαῶν κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ** καὶ ἐξορίζεται στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μυήθηκε στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Φαρμάκη, περίπου στὰ μέσα τοῦ ἔτους 1818 μ.Χ.

Ὅπως διηγεῖται ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος[3] «Περὶ τὰ μέσα τοῦ 1818 (ἐνῷ ὁ Γρηγόριος Ε, ὡς ἐξόριστος, βρισκόταν στὸν Ἄθωνα) μεταβὰς εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ Ἰωάννης Φαρμάκης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Πατριάρχην τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἀκούσας **ὁ Πατριάρχης ἔδειξε εὐθὺς ζωηρότατον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ πνεύματος αὐτῆς**». Ὁ ἅγιος, ὡστόσο, δὲν ἔδειξε μόνο πατριωτισμό, ἀλλὰ καὶ τὴν **δέουσα σύνεση καὶ διάκριση, ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζει τοὺς Ἱεράρχες** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ: «Ὅταν ἀνέπτυξεν κατήχησιν καὶ ἐζήτησεν Ὅρκον, ὁ Πατριάρχης ἠρνήθη εἰπών: ἐμένα μ' ἔχετε ποὺ μ' ἔχετε καὶ **ὑπέδειξε** ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρκισθῇ ὡς κληρικὸς καὶ ὅτι τοιοῦτος ὅρκος ἠδύνατο νὰ βλάψῃ».

Τὸ 1818 μ.Χ. κλήθηκε νὰ ἐπιστρέψει καὶ πάλι στὸν θρόνο τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του, τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τῆς 10ης Ἀπριλίου τοῦ 1821.

Οἱ ὑποκριτὲς ἐθνικιστές, ποὺ αὐτοαποκαλοῦνται πατριῶτες, κατηγοροῦν τὸν ἅγιο Γρηγόριο, ἐπειδὴ ἀφόρισε τὴν ἐπανάσταση, χωρὶς νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν σύνεση καὶ τὴν σοφία τοῦ ἁγίου. Ἡ καλύτερη ἀπάντηση στοὺς κατήγορους τοῦ ἐθνομάρτυρος δόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη στὶς ὀδηγίες, ποὺ ἔστειλε ἀπὸ τὸ Κισνόβιο τῆς Βεσσαραβίας πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Πελοποννήσου: **«Ὁ μὲν Πατριάρχης βιαζόμενος παρὰ τῆς Πόρτας σᾶς στέλλει ἀφοριστικὸ καὶ ἐξάρχους, παρακινώντας σας νὰ ἑνωθῆτε μὲ τὴν Πόρταν. Ἐσεῖς ὅμως νὰ θεωρῆτε ταῦτα ὡς ἄκυρα καθόσον γίνονται μὲ βίαν καὶ δυναστείαν καὶ ἄνευ θελήσεως τοῦ Πατριάρχου.**

Ἂς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἀπαιτοῦνται θυσίαι μεγαλύτεραι καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἐνίοτε ἡ μαρτυρικὴ ζωή εἶναι πικρότερον ἀλλὰ πλέον ἐπιβεβλημένον καθῆκον καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπέρτατην θυσίαν προσέφερεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης, ὅστις συνησθάνθη συναίσθημα πικρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὅταν θυσιάζων πάντα ἐγωισμὸν καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἀληθινὸν συμφέρον, ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του κάτωθι ἐγγράφου καταδικάζοντας τὸ κίνημα, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποίου ὁλοψύχως ηὔχετο καὶ εἰργάζετο. Ὑπογράφων, ἀπεμάκρυνε τὰς ὑπονοίας τῆς Πύλης περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ κίνημα ἐπισήμων κύκλων, μὴ ὑπογράφων, θὰ ἐπεβεβαίου τὰς ὑπονοίας, ὅτε δεινὴ ἐπιπίπτουσα ἡ τιμωρία τοῦ τυράννου κατὰ τῶν βυσσοδομούντων, θὰ ἐνέκρου τὸ κίνημα πρὶν ἢ ἐκραγῆ. Ἄλλως ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης μετὰ θαυμαστῆς ἐγκαρτερήσεως ὑπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα, καίτοι ἠδύνατο νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος στὴν θαυμάσια ἐπιστολή, ποὺ ἀπέστειλε στὶς 26 Δεκεμβρίου τοῦ 1820 μ.Χ. πρὸς τὸν Ἐπίσκοπο Σαλώνων Ἠσαΐα, ἐπιβεβαιώνει πὼς παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὴν Ἑλλάδα συμβάλλοντας τὰ μέγιστα στὸν ἀγώνα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία: «Ἀμφοτέρας τὰς τιμίας ἐπιστολάς, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ Φούντα Γαλαξειδιώτου, ἀσφαλῶς ἐδεξάμην καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς τιμίους λόγους ἔγνων. Ἐχεμυθείας, ἀδελφέ, μεγίστη χρεία καὶ προφύλαξις περὶ πᾶν διάβημα, οἱ γὰρ χρόνοι πονηροὶ εἰσι καὶ ἐν ταῖς φιλοπατριώταις ἐστι καὶ μοχθηρῶν ζύμη, ἀφ' ἧς ὡς ἀπὸ ψωραλέου προβάτου φυλάττεσθε. Κακὸν γὰρ πολλοὶ μηχανῶνται διὰ τὸ τῆς φιλοπλουτίας ἔγκλημα. Διὸ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξω κοινολογῶν μοι ἐμπιστευομένοις πατριώταις, τὰ ἐχεμυθείας δεόμενα. Οἱ Γαλαξειδιῶται, οὓς ἐπιστέλλεις μοι συνεχῶς, πεφροντισμένως ἐνεργοῦσι, καὶ ἀφ' ὧν ἔγνω ἀδύνατον ἀντὶ παντὸς τιμίου οὐδ' ἐλάχιστον λόγον ἔρκος ὀδόντων φυγεῖν. Οὐ μόνον τὰ σά, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐν Μορέᾳ ἀδελφῶν γράμματα κομίζουσί μοι. Ἡ τοῦ Παπανδρέα πρᾶξις πατριωτικὴ μὲν τοῖς γινώσκουσι τὰ μύχια, κατακρίνουσι δὲ οἱ μὴ εἰδότες τὸν ἄνδρα. **Κρυφὰ ὑπερασπίζου αὐτόν, ἐν φανερῷ δὲ ἄγνοιαν ὑποκρίνου,** ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπίκρινε τοῖς θεοσεβέσιν ἀδελφοῖς καὶ ἀλλοφύλοις. Ἰδίᾳ πράϋνον τὸν Βεζύρην λόγοις καὶ ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ μὴ παραδοθῇτω εἰς λέοντος στόμα. Ἄσπασον οὖν ταῖς ἐμαῖς εὐχαῖς τοὺς ἀνδρείους ἀδελφούς, **προτρέπων εἰς κρυψίνοιαν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἀνδρωθήτωσαν ὥσπερ λέοντες καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου κρατύνει αὐτούς, ἐγγὺς δ' ἔστι τοῦ Σωτῆρος τὸ Πάσχα.** Αἱ εὐχαὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἀδελφέ μου Ἠσαΐα. Γεωργοὶ ἀκαμάτως καὶ ὄλβια γεώργια δώσοι σοι ὁ Πανύψιστος».

Ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦν οἱ ἐχθροί της Ἀληθείας καὶ τῆς ἀλήθειας, τὰ γεγονότα δὲν ἀλλάζουν. Οἱ προδότες τῆς Πίστεως ἦσαν αὐτοί, ποὺ σήμερα ἐμφανίζονται ὡς διαφωτιστὲς τοῦ Ἔθνους –βλέπτε Κοραής– σπιλώνοντας ταυτόχρονα τὸ ὄνομα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε΄. Ὁ Θεός, ὅμως, ἀποκατέστησε τὴν ἀλήθεια συγκαταλέγοντάς τον στὴν χορεία τῶν ἁγίων Του.

Ἐν ἀγχόνῃ κἂν τέθνηκας Πατριάρχα,
ὅμως γε ἀεὶ ζῇς ἐν Ἑδὲμ τῇ θείᾳ.
Τῇ δεκάτῃ Πατριάρχης θῦμα γέγον' οὕνεκα Ἔθνους.
Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Μ.Β.

Σημειώσεις:

1. Ἡ Εὐαγγελικὴ Σχολὴ ἦταν ἕνα μορφωτικὸ ἵδρυμα τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητας τῆς Σμύρνης μὲ ἰδιαίτερο κῦρος. Λειτούργησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1717 μὲ διευθυντὴ τὸν ἐκ Ἰθάκης καταγόμενο Ἱερόθεο Δενδρινὸ καὶ ὀνομαζόταν "Σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ". Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰώνα μετονομάστηκε σὲ "Εὐαγγελικὴ Σχολή", ὅπου μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα παρέμεινε περισσότερο γνωστή. Περιττὸ νὰ τονιστεῖ πὼς δὲν ὑπάρχει καμία σύνδεση καὶ σχέση τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ μὲ τὴν αἵρεση τῶν Εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας. **2.** Τὶς Στροφάδες ἢ τὰ Στροφάδια ἀποτελοῦν δύο μικρὰ νησιὰ στὸ Ἰόνιο πέλαγος, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόσταση 27 ναυτικῶν μιλίων νότια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Γεράκι τῆς Ζακύνθου καὶ σὲ ἴδια περίπου ἀπόσταση ἀπὸ τὴν νησίδα Πρώτη τῶν Δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου. Ἔχουν συνολικὴ ἔκταση περίπου 2,6 τ.χλμ.. Τὸ μεγαλύτερο καὶ νοτιότερο ἀπὸ τὰ δύο νησιὰ ὀνομάζεται Σταμφάνη (βραχώδης νησίδα μήκους περίπου ἑνὸς χλμ.) καὶ τὸ μικρότερο Ἄρπυια. **3.** Ἕνας ἐκ τῶν τριῶν ἱδρυτικῶν στελεχῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Οἱ ἄλλοι δύο ἦσαν ὁ Νικόλαος Σκουφᾶς καὶ ὁ Ἀθανάσιος Τσακάλωφ.

Ὦ καιροί! Ὦ ἤθη!

*Τοῦ **Βασιλείου Χ. Στεργιούλη,** Θεολόγου*

Ὁλισθηρὸς ὁ δρόμος ποὺ βαδίζουμε τελευταίως οἱ Ἕλληνες. Μᾶς ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή. Στὸν ἀφανισμό μας ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς ἱστορίας.

Μᾶς μαστίζει ἡ οἰκονομικὴ κρίση. Ἡ ἀνέχεια. Ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία. Ἐξαιτίας της γίναμε ὑποχείριοι τῶν δανειστῶν. Παιχνίδι στὶς ἀπαιτήσεις τους.

Ξεπουλᾶμε τὴν πατρίδα. Ἐκχωροῦμε σὲ ξένους τὴν ἐθνική μας περιουσία. Λιμάνια, ἀεροδρόμια, σιδηροδρόμους κ.ἄ. Γίναμε ἀνίκανοι νὰ τὴν διαχειριστοῦμε. Νὰ νοικοκυρέψουμε τὴ χώρα μας καὶ νὰ αὐτοδιοικηθοῦμε.

Μᾶς ταλαιπωρεῖ περισσότερο ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ δυσπραγία ἡ ἠθικὴ φθορά. Ἡ ἠθικοκοινωνικὴ μας πτώση.

Πορευόμαστε ἀφασιακά. Γκρεμίζουμε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἠθικοκοινωνικὰ μας ἐρείσματα. Τὰ κάστρα τοῦ θαυμαστοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ. Τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας.

Φερόμαστε καὶ ἀγόμαστε ἀπὸ ξένους. Ἐνεργοῦμε κατὰ τὶς ὑποδείξεις τους. Κάνουμε ὅ,τι μᾶς ποῦν. Εἶτε καλὸ καὶ ὠφέλιμο εἶτε βλαβερὸ καὶ καταστροφικό. Τοὺς ἀκολουθοῦμε πιστά. Καὶ ἀνατρέπουμε θεσμοὺς καὶ παραδόσεις αἰώνιες. Ἀρχὲς καὶ ἀξίες ποὺ μᾶς κράτησαν ὄρθιους στὸ διάβα τῶν αἰώνων. Στὶς πιὸ κρίσιμες ἱστορικές μας περιόδους.

Ἐπεμβαίνουμε καὶ στὸ δίκαιο. Καὶ ἀπὸ ἔκφραση τῆς ἠθικῆς ὑπὸ νομικὴ μορφὴ τὸ κάνουμε ἀσπίδα τοῦ ἀφύσικου. Τοῦ βδελυκτοῦ, ποὺ δὲν παρατηρεῖται οὔτε στὰ ζῷα. Καὶ μὲ προκλητικὸ κομπασμὸ ζητοῦμε συγγνώμη ποὺ καθυστερήσαμε νὰ προβοῦμε στὴ θεσμοθέτησή του.

Διαποτισμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ, τοῦ Ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας οἱ δυτικοτραφεῖς διανοούμενοι καὶ πολιτικοὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς παράδοσης τοῦ μαρτυρικοῦ μας τόπου. Καὶ μὲ ἐπιχείρημα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, καταργοῦν τοὺς κοινωνικοὺς φραγμούς. Ποιὸς ὅμως τοὺς ἐκχώρησε αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Ἂν ἦταν συνεπεῖς μὲ τὶς δημοκρατικὲς διακηρύξεις τους, ἂς ἔκαναν δημοψήφισμα.

Ἐξάλλου ἄκριτη καὶ ἄκρατη προβολὴ καὶ ἀπαίτηση δικαιωμάτων ἀπὸ ὅλους, χωρὶς ἀντίστοιχα καθήκοντα, ὁδηγεῖ σὲ κομφούζιο. Σὲ πόλεμο ὅλων ἐναντίον ὅλων. Ἔτσι θραύεται ὁ κοινωνικὸς ἱστὸς καὶ διαλύεται ἡ κοινωνία. Τὰ δικαιώματα τοῦ καθενὸς μας σταματοῦν ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Ὁπότε ἀνακύπτουν τὰ ἀντίστοιχα καθήκοντα.

Πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσουμε ὅλοι πὼς ἡ αὐθαιρεσία δὲν προάγει τὴν κοινωνία, ἀλλὰ μόνο «ἕνας νόμος ἠθικός, ἀπαραβίαστος καὶ ἱερός», ὅπως λέει ὁ ποιητής.

Σεβόμαστε καὶ συμπαθοῦμε τὸν κάθε συνάνθρωπό μας. Ὅποιος κι ἂν εἶναι. Κι ἂν ἔχει ἀσάφεια ὡς πρὸς τὸ φῦλο. Γιατί εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μέχρι τοῦ νὰ νομιμοποιήσουμε τὶς ἀντίθετες μὲ τὴ φύση ἐπιλογές, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση. Δὲν ἔχουν δικαιώματα μόνο κάποιοι συνάνθρωποί μας, ὅποια ἰδιαιτερότητα κι ἂν ἔχουν, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία. Καὶ μάλιστα αὐτὴ στὴ δημοκρατία. Τὸ ἀφύσικο δὲν μπορεῖ νὰ γίνει θεσμός. Δηλαδὴ κανόνας δικαίου, συμπεριφορᾶς καὶ δράσης.

Ἀπορεῖ κανεὶς πῶς φτάσαμε οἱ Ἕλληνες ν' ἀρνηθοῦμε τὴν παράδοση καὶ τὸν πολιτισμό μας. Παράδοση αἰώνων καὶ μὲ Μάρτυρες. Ὅπως ἀναφέρει ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος «ὁ πορθητὴς Μωάμεθ ὁ Β΄ἐπὶ τῇ ἁλώσει τῆς πόλεως ἐτέλεσε πλησίον τῶν ἀνακτόρων μεγαλοπρεπέστατον δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ στρατηγοί, οἱ ναύαρχοι καὶ ὅλα τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς ἀκολουθίας του. Ὁ Μωάμεθ ἐμέθυσε, καὶ ἐν τῇ ζάλῃ τοῦ οἴνου ἐξεδήλωσεν ὅλα τὰ χυδαῖα αἰσθήματά του. Ἔμπλεως σατανικοῦ ἔρωτος, παρὰ φύσιν ἔρωτος, πρὸς τὸν νεώτερον υἱὸν τοῦ Λουκᾶ Νοταρᾶ πρώτου Δουκὸς (πρωθυπουργοῦ) τῆς πεσούσης Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας διέταξεν, ἵνα προσαγάγουν τοῦτον εἰς τὴν σκηνήν του καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀσελγήσῃ ὁ παμμίαρος. Ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ ἔφριξεν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, καὶ ἠρνήθη ὅπως στείλῃ τὸν υἱόν του, εἰπών ὅτι, ἐὰν τὸ Κοράνιον ἐπιτρέπῃ, τὸ Εὐαγγέλιον ὅμως ἀπαγορεύει τοιαύτας βδελυράς πράξεις. Ἐξοργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ κατακτητής, διέταξε τὸν ἀρχιευνοῦχον του, ὅπως βιαίως προσαγάγῃ ἐνώπιόν του τὸν πατέρα καὶ τοὺς δύο υἱούς του. Ὁ Νοταρᾶς, ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁδηγεῖται εἰς μαρτύριον, ἀπεχαιρέτησε τὴν σύζυγόν του καὶ τὰς θυγατέρας του καὶ ἐνεφανίσθη μετὰ τῶν υἱῶν του ἐνώπιον τοῦ κατακτητοῦ. Ὁ κατακτητὴς μένεα πνέων κατὰ τοῦ πατρὸς διὰ τὴν ἄρνησίν του νὰ παραδώσῃ τὸν υἱόν του δι' ἀκολασίαν, διέταξε τὸν δήμιον , ἵνα ἀποκεφαλίσῃ πρῶτον τοὺς υἱοὺς καὶ ὕστερον τὸν πατέρα. Κατὰ τὴν πορείαν πρὸς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου ὁ πατὴρ ἐνεθάρρυνε τοὺς υἱοὺς του λέγων. «Ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντος, Θανόντος καὶ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς ἀποθάνωμεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς σὺν Αὐτῷ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δήμιος ἀπεκεφάλισε πρῶτον τοὺς υἱοὺς ἐνώπιον τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος γονυπετὴς προσηύχετο καὶ ἔλεγε. «Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου». Μετὰ δὲ τοὺς υἱοὺς ἀπεκεφάλισε καὶ τὸν πατέρα. (Ἴδε Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Ἀθῆναι 1921, τόμος Ε΄μέρος Δ΄, σελὶς 376).

Ἔτσι ἀντιμετώπισαν οἱ μακάριοι πρόγονοί μας τὸ παραλήρημα τῆς ὁμομανίας τοῦ ἀσιάτη κατακτητῆ τῆς Κωνσταντινούπολης. Ἐνῷ ἐμεῖς σήμερα τὸ νομιμοποιοῦμε. Ὦ καιροί! ὦ ἤθη!

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τοιχογραφία Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, 1483.

Τὴν λανθασμένην ἔννοιαν τῶν Ἰουδαίων διά κοσμικόν Μεσσίαν τὴν ἐφήρμοσαν οἱ παπικοί μέ τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα

*Γράφει **ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1. Ἡ σημερινή Κυριακή, ἀδελφοί μου χριστιανοί, στήν ἐκκλησιαστική μας γλῶσσα λέγεται «Κυριακή τῶν Βαΐων». Ἑορτάζουμε τήν θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στά Ἱεροσόλυμα. Εἶναι μία Δεσποτική ἑορτή αὐτή. Γι' αὐτό καί δέν λέγεται, ὅπως οἱ προηγούμενες Κυριακές, ὡς «Κυριακή τῶν Νηστειῶν», οὔτε τελεῖται σήμερα ἡ Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀλλά ἡ συνηθισμένη συντομότερη Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου. Καί στήν νηστεία γίνεται διάλειμμα, γιατί ἄλλο νόημα ἔχει ἡ νηστεία τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή καί ἄλλο νόημα ἔχει ἡ νηστεία τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα. Τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἡ νηστεία γίνεται γιά τά ἁμαρτήματά μας. Τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα ὅμως ἡ νηστεία γίνεται ὡς μία συμμετοχή στό Πάθος τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτό εἶναι καί πιό αὐστηρή. Ἔτσι, γιά τήν ἐναλλαγή αὐτή τοῦ νοήματος τῶν νηστειῶν, γίνεται τήν Κυριακή τῶν Βαΐων ἕνα διάλειμμα καί καταλύεται τό ψάρι, ἀφοῦ μάλιστα τελείωσε καί ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, προχθές τήν Παρασκευή τοῦ Λαζάρου μέ τόν ὕμνο, «τήν ψυχωφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν». Ἔχουμε καί προφορική παράδοση γι' αὐτό πού σᾶς λέγω. Τέτοια ἡμέρα, χριστιανοί μου, Κυριακή τῶν Βαΐων, τό πρῶτο ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ΄21, εἶπε ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, ὁ Δημητσανίτης, στήν τράπεζα τοῦ φαγητοῦ τό μεσημέρι: «Σήμερα τρῶμε ψάρια, τήν ἄλλη Κυριακή θά μᾶς φᾶνε τά ψάρια»! Πραγματικά, τήν ἄλλη Κυριακή, Κυριακή τοῦ Πάσχα, κρέμασαν τόν Δημητσανίτη Πατριάρχη καί τόν ἔρριψαν ἔπειτα στήν θάλασσα, γιά νά τόν φᾶνε τά ψάρια. Ἀλλά τόν σεβάστηκαν τά ψάρια καί δέν τόν ἔφαγαν καί φανερώθηκε θαυματουργικά τό λείψανό του. Ἦταν ἡ 10η Ἀπριλίου τό Πάσχα ἐκεῖνο, ἡμέρα τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄, τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Δημητσανίτου.

Τά εὐλογημένα ὅμως Μοναστήρια μας ἀκολουθοῦν τό αὐστηρό Τυπικό καί δέν καταλύουν τό ψάρι τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Παρακαλοῦμε τούς ὁσιωτάτους Μοναχούς καί τίς ὁσιώτατες Μοναχές νά μή ἀλλάξουν τό Τυπικό τους αὐτό, γιατί ἐκπροσωπεῖ μία ἄλλη πατερική παράδοση, πού δέν θέλουμε νά χαθεῖ, ἀφοῦ μάλιστα τήν ὑπερμαχεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, πού εἶναι ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων. Καί τίς δύο παραδόσεις, καί τήν κατάλυση τοῦ ψαριοῦ τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ἀλλά καί τήν νηστεία μέ λαδερό μόνο τήν ἡμέρα αὐτή, τίς ἐκφράζει ὁ εὐσεβής λαός μας μέ αὐτό τόν λαϊκό του στίχο: «Μακάριος ὅποιος φάει ψάρι τῶν Βαΐων (γιατί τό κάνει ἀπό ιμή στήν Δεσποτική ἑορτή)· ἀλλά τρισμακάριος ὅποιος δέν φάει»! Οἱ Μοναχοί καί οἱ Μοναχές μας καί γιά ἄλλα πολλά, ἀλλά καί γιά τήν νηστεία τοῦ ψαριοῦ τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, εἶναι πραγματικά τρισμακάριοι!

2. Ἀλλά θά σᾶς πῶ τώρα, χριστιανοί μου, ἕνα περίεργο σχετικά μέ τήν σημερινή ἑορτή. Τήν ἡμέρα πού εἰσῆλθε ὁ Χριστός στά Ἱεροσόλυμα, ὅπως μᾶς εἶπε σήμερα τό ἱερό Εὐαγγέλιο, τόν ὑποδέχθηκε πολύς κόσμος. Καί ὅλοι αὐτοί πῆραν κλαδιά ἀπό φοίνικες καί βγῆκαν νά τόν προϋπαντήσουν φωνάζοντας καί λέγοντας: «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»! Ἀκόμη ἔστρωναν καί τά ροῦχα τους νά τά πατήσει ὁ Χριστός! Αὐτός ὁ λαός ὅμως, μετά ἀπό 4-5 μέρες, θά ἀλλάξει στάση ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ καί δέν θά φωνάζει πιά τό «Ὡσαννά», ἀλλά θά λέει «σταυρωθήτω». Γιατί αὐτή ἡ ἀλλαγή τους; Νομίζω σᾶς τό ἐξήγησα καί ἄλλη φορά αὐτό. Αὐτό, χριστιανοί μου, συνέβηκε γιατί ὁ λαός εἶχε λανθασμένη ἔννοια γιά τόν Μεσσία Χριστό. Τόν περίμενε σάν ἕνα κοσμικό ἄρχοντα μέ κρατική δύναμη καί ἐξουσία, πού θά ἐξεγείρει τόν Ἰουδαϊκό λαό σέ ἐπανάσταση κατά τῶν Ρωμαίων, γιά νά ξαναβρεῖ τήν ἐλευθερία του καί γιά νά ἱδρύσει πάλι τό ἔνδοξο κράτος τοῦ Δαυΐδ. Ἀλλά, ὄχι, δέν ἦταν αὐτό τό ἔργο τοῦ Μεσσία. Ὁ Μεσσίας Χριστός ἦλθε νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιό Του καί νά προσφέρει τόν ἑαυτό Του θυσία στόν Γολγοθᾶ γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Καί ἔτσι, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἀνταποκρίνεται στίς προσδοκίες τοῦ δικοῦ τους κοσμικοῦ Μεσσία, τόν ἐγκατέλειψαν καί τόν σκότωσαν (τόν ἐσταύρωσαν).

3. Τήν πλάνη αὐτή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ γιά κοσμικό Μεσσία τήν ἔχουν οἱ παπικοί. Πραγματικά, χριστιανοί μου, ὁ Πάπας μέ τό «πρωτεῖο» ἐξουσίας του, γιά τό ὁποῖο σᾶς μίλησα στό προηγούμενο κήρυγμά μου, παρουσιάζει τόν ἑαυτό του σάν ἀπολυταρχικό ἄρχοντα, πού ἀσκεῖ πολιτική δύναμη, τήν ὁποία μάλιστα θέλει νά ἱεροποιήσει. Ὁ παπισμός γιά τήν ἐπιτυχία τῶν προγραμμάτων του ἐχρησιμοποίησε τήν βία, τήν τρομοκρατία καί τόν προσηλυτισμό. Ἐπεχείρησε νά ὑποτάξει τήν Ἀνατολή μέ τήν βία, μέ τίς διαβόητες σταυροφορ

Ἡ ἀδιατάρακτος χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως

«καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ᾽ ὑμῶν»

Γράφει ***ὁ κ. Θρασύβουλος Κετσέας****, ἰατρός*

Τὸ πνευματικὸ βάθος τοῦ 16ου κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου εἶναι μεγάλο καὶ τὸ πλάτος του πολυδιάστατο, ἰδίως στοὺς στίχους 16 ἕως 22.

Μιλάει ὁ Κύριος γιὰ χαρὰ καὶ γιὰ λύπη. Γιὰ χαρὰ τοῦ ἀπίστου κόσμου, προσωρινή. Γιὰ λύπη τῶν πιστῶν προσωρινή, ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθήσει χαρὰ βαθειά, χαρὰ αἰώνια καὶ τὸ σπουδαιότερο, χαρὰ ποὺ δὲν κινδυνεύει νὰ διωχτεῖ ἀπὸ ἀντίξοες περιστάσεις καὶ ἀπὸ ὁποιαδήποτε μέσα μεταχειρισθοῦν οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, γιὰ νὰ κάνουν τὴ ζωή τῶν πιστῶν δύσκολη. Χαρὰ «παντὸς καιροῦ». Γιατί; Γιατί εἶναι χαρὰ ποὺ ἐγκαθίσταται στὸ βάθος τῆς ψυχῆς.

Σὲ λιγότερο ἀπὸ μία ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἰπώθηκαν αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸν Κύριο στὸν Μυστικό του Δεῖπνο, κατέφθασε ὁ Ἰούδας μὲ τὴν σπεῖραν (τμῆμα ρωμαϊκῆς λεγεῶνος), καὶ ὑπηρέτες τῶν Φαρισαίων μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων. Ἐπακολούθησαν τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, ἡ ἄσπλαγχνος ἐξόντωση τοῦ κήρυκα τῆς ἀγάπης καὶ θαυματουργοῦ εὐεργέτου πολλῶν.

Εἶναι αὐτονόητη ἡ λύπη ποὺ θὰ ἔνοιωθαν οἱ μαθητὲς ἐκεῖνες τὶς ὧρες. Στὴν περίπτωση μάλιστα τοῦ Πέτρου προστέθηκαν καὶ οἱ τύψεις, γιατί εἶχε ἀπαρνηθεῖ τὸν Κύριο· βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέα καὶ ἔκλαψε πικρά. Πολὺ γρήγορα ὅμως τὴν ἄλλη μέρα δύο μαθητὲς του ὁδοιπροροῦσαν πρὸς Ἐμμαούς, τοὺς πλησίασε ἕνας ἄγνωστος, συμπορεύτηκε μαζί τους, καὶ πρῶτος ἔδωσε ἕνα πρῶτο μήνυμα αἰσιοδοξίας, ἐξαφανίσθηκε.

Ἀντιστράφηκε τελείως ἡ ψυχική τους κατάσταση στὸ ἄκουσμα ὅτι ὁ Κύριος ἠγέρθη καὶ παρουσιάστηκε στὶς γυναῖκες. Καὶ ἡ λύπη τους μεταστράφηκε ὁριστικὰ σὲ χαρὰ ὅταν, ἀνήμερα τὴν πρώτη τῶν Σαββάτων μέσα στὸ δωμάτιό τους, ἐνῷ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς, στάθηκε ἀνάμεσά τους, τοὺς ἔδειξε τὰ σημάδια τοῦ Σταυροῦ καὶ τοὺς ἐνεφύσησε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Εἶναι φυσικὸ ὅτι ἡ χαρὰ αὐτή, στηριζόμενη σὲ τέτοια ἐμπειρία, σὲ τέτοια θαυμαστὰ γεγονότα, δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἀκυρωθεῖ ἀπὸ τὶς δύσκολες περιστάσεις καὶ ἀκολούθησαν. Ἦταν ἡ χαρά, τὴν ὁποία «οὐδεὶς αἴρει ἀφ᾽ ὑμῶν (στίχος 22).

Ὁ Κύριος ποὺ τὸ εἶπε αὐτὸ γνώριζε βέβαια τί θὰ ἐπακολουθοῦσε. Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρχισε ὁ πόλεμος ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Μετὰ τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία ἑνὸς χωλοῦ καὶ τὴν ἀντίδραση τῶν ἀρχιερέων ἀρχίζει ἡ μακρὰ ἱστορία τῶν διωγμῶν.

Ὁ Στέφανος λιντσάρεται, γιατί διακονοῦσε ἀνθρώπινες ἀνάγκες. Ὁ θάνατός του ἐπηρέασε ὑποσυνείδητα τὸν διώκτη Παῦλο κατὰ τὸν Holznor («Παῦλος») καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πειθαρχήσει στὴν κλήση τοῦ Κυρίου, νὰ γίνει κήρυκας τοῦ Χριστοῦ στὰ ἔθνη. Ἄρχισε στὰ Λύστρα νὰ ὑφίσταται διωγμοὺς καὶ αὐτός, ὥσπου ἐμαρτύρησε τὸ 64 μ.Χ. στὴ Ρώμη. Ἀκολούθησαν τριακόσια χρόνια διωγμῶν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορες ποὺ ἤθελαν νὰ λατρεύονται σὰν θεοί, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Νέρωνα καὶ φθάνοντας μέχρι τὸν Διοκλητιανό. Θὰ ρωτήσει κανείς: Μέσα σ᾽ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς διωγμούς, μαρτύρια, θηριομαχίες κτλ., εἶχαν χαρὰ οἱ χριστιανοί; Ναὶ εἶχαν χαρὰ βαθειά, πνευματική, ὑπερφυσική. Τὸ ἐκφράζει χαρακτηριστικὰ ὁ ποιητὴς Γ. Βερίτης: «Πῶς τὴ θυμοῦνται τὴν ἀξέχαστη τῶν πιὸ μεγάλων θριάμβων μέρα! Πρωὶ στὴ φυλακὴ κοινώνησαν τὸ βράδυ στὰ θεριὰ τοὺς φέραν».

Μὰ κι ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, δὲν βλέπουμε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα νὰ κυριαρχεῖ στὴν ἀτμόσφαιρα μία ἀλλιώτικη γαλήνη, ἕνα φῶς, μία χαρούμενη διάθεση; Καὶ αὐτὸ μὲ ὁποιεσδήποτε περιστάσεις. Ἄλλοτε μὲ πόλεμο, μὲ κατοχή, μὲ ἐπαναστάσεις ἐσωτερικὲς στὴν Πατρίδα μας. Σήμερα μὲ μιὰ ζοφερὴ διεθνῆ κατάσταση, μὲ τὸν πόλεμο τοῦ Ἰσλὰμ κατὰ τῆς Εὐρώπης. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἀναστάς Κύριος μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ εἶναι πάντα μαζί μας (Ματθαίου ΚΗ 20), ἂς διώχνουμε καὶ τὴν σκέψη ποὺ πάει νὰ μᾶς πάρει τὴν ἀναστάσιμη χαρά.

Χριστὸς Ἀνέστη.

«Καί συνέτριψας μοχλούς αἰωνίους...» (Τό σπήλαιον τοῦ Πλάτωνος)

Γράφει ***ὁ κ. Λουκᾶς Μπακάλης****, φιλόλογος*

Αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἑλληνικὸς - ὅπως καὶ ὁ ὑπόλοιπος, πλὴν τοῦ ἑβραϊκοῦ- κόσμος, ζοῦσε στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ στὴν πλάνη τῶν εἰδώλων. Οἱ ἄνθρωποι, ὡς «μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», κατατρυχόμενοι ἀπὸ τὰ καθημερινὰ πιεστικὰ καὶ συνεχῶς ἄλυτα προβλήματά τους, παραδίδονταν χωρὶς φραγμοὺς στὰ πάθη τους, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ σειρά τους, τοὺς ὑποδούλωναν στὶς ἐπιθυμίες τῆς σάρκας καὶ τῶν αἰσθήσεων... Καὶ συνεχῶς κατέβαιναν ἠθικὰ ὅλο καὶ «πιὸ βαθιὰ στοῦ κακοῦ τὴ σκάλα».

Οἱ κοινωνίες εἶχαν φθάσει στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς σήψης: Οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι γιὰ ἐλάχιστα χρέη καταντοῦσαν δοῦλοι. Οἱ δοῦλοι λογαριάζονταν ὡς ζῷα. Οἱ ἀδύνατοι καὶ ἀνήμποροι πετάγονταν στοὺς Ἀποθέτες καὶ τὸν Καιάδα. Οἱ γέροντες ἄνω τῶν 60 ὑποχρεώνονταν νὰ πιοῦν κώνειο, γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ ζωή «οἰκειοθελῶς» (νῆσος Κέα καὶ ἄλλου). Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, τέλος, εἶχαν τὴν ἀξία εὐτελοῦς ἀντικειμένου (res), χωρὶς κανένα δικαίωμα.

Ἀληθῶς, «homo homini lupus»!

Μάταια οἱ φιλόσοφοι προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν κάποια διέξοδα στὰ ἀδιέξοδα καὶ νὰ δώσουν μία πειστικὴ ἀπάντηση στὰ ἐναγώνια ἐρωτήματα τῶν συνανθρώπων τους, γιὰ τὸ ποιὸ εἶναι ἐπιτέλους τὸ νόημα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, ποῦ βρίσκεται ἡ εὐτυχία, ποιὸς εἶναι ὁ ἀπώτερος προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἄλλα παρόμοια, δύσκολα καὶ βαθύτατα ὑπαρξιακὰ προβλήματα.

Ἄλλος πρότεινε τὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις. Ἄλλος τὴν παντὸς εἴδους ἡδονή. Ἄλλος τὴν ἀπάθεια. Ἄλλος τὴ γνώση. Ἄλλος ἔφτανε καὶ ὡς αὐτὴ τὴν ἄρνηση τῆς ζωῆς. Ἄλλος ἄλλο τί. Λίγοι τέλος προσπαθοῦσαν νὰ στρέψουν τὴν ψυχὴ καὶ πρὸς τὰ ἄνω.

Καὶ μέσα σ'αὐτὴ τὴ σύγχυση καὶ πολυγνωμία, ὁ Διογένης, εἰρωνικὰ ἀπελπισμένος, γύριζε μὲ ἕνα φανάρι, μέρα μεσημέρι, στοὺς δρόμους «ἀναζητώντας ἄνθρωπο» ! ...

Ὁ πολὺς Πλάτων, ἐξετάζοντας τὸ πρόβλημα τῆς γνώσεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖο - καθὼς καὶ ὁ δάσκαλός του Σωκράτης - ἐξαρτοῦσε κατὰ πολὺ τὴν ἠθικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ θέλοντας νὰ δώσει μία παραστατικὴ εἰκόνα τοῦ γνωστικοῦ ἀδιεξόδου, στὸ ὁποῖο εἶχε περιπέσει ἡ ἀνθρωπότητα, δημιούργησε τὴν περίφημη «ἀλληγορία τοῦ σπηλαίου» (βλέπε ἀρχὴ VII βιβλίου τῆς «Πολιτείας»).

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε, πρὶν ἀκόμη δοῦμε ἀναλυτικὰ τὴν ἀλληγορία, ὅτι, παρόλο ποὺ κατὰ βάση αὐτὴ ἔχει γνωσιολογικὴ σημασία, ὅμως, συσχετιζόμενη καὶ μὲ τὶς ἰδέες τῶν Ὀρφικῶν καὶ τῶν Πυθαγορείων, ποὺ χαρακτήριζαν ἐσφαλμένα τὸ σῶμα ὡς«δεσμωτήριο» τῆς ψυχῆς, ἀποκτᾶ καὶ μία βαθύτερη θρησκευτικὴ σημασία.

Κάπως ἔτσι τὴν ἑρμήνευσε καὶ ὁ νεοπλατωνιστὴς Πλωτῖνος («Ἐννεάδ.» IV, 8, 1, 1) «καὶ τὸ σπήλαιον αὐτῷ, τόδε τὸ πᾶν δοκεῖ μοι λέγειν, ὅπου γε λύσιν τῶν δεσμῶν καὶ ἄνοδον ἐκ τοῦ σπηλαίου τῇ ψυχῇ φησιν εἶναι τὴν πρὸς τὸ νοητὸν πορείαν» (= καὶ τὸ σπήλαιον γι' αὐτὸν - τὸν Πλάτωνα - συμβολίζει, νομίζω, τὸν παρόντα κόσμον, ὁπού ἡ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἡ ἄνοδος ἀπὸ τὸ σπήλαιο, λέγει ὅτι εἶναι γιὰ τὴν ψυχὴ ἡ πορεία πρὸς τὸ νοητό).

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν - λέγει ὁ Πλάτων - εἶναι ὡς νὰ ζοῦν στὸ βάθος ἑνὸς σκοτεινοῦ σπηλαίου (:«ἄντρον ὑπόστεγον,ἀτερπέα χῶρον» = χωρὶς χαρὰ - τὸν ἀποκαλεῖ ὁ Ἐμπεδοκλῆς στοὺς «Καθαρμούς» του). Καὶ εἶναι δεμένοι στὴ σειρὰ σταθερὰ μὲ ἁλυσίδες ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ κινηθοῦν, οὔτε κἄν τὸ κεφάλι τους νὰ γυρίσουν πρὸς τὰ πίσω. Συνεχῶς ἔχουν στραμμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν ἐσωτερικὸ τοῖχο τοῦ σπηλαίου.

Πίσω τους, καὶ στὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου, καίει μία μεγάλη φωτιά. Μεταξύ τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ σπηλαίου ὑπάρχει δρόμος καὶ μπροστά του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπηλαίου, ἕνα φράγμα.

Κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου αὐτοῦ καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὸ φράγμα, διέρχονται διάφορα τεχνητὰ ὁμοιώματα πραγμάτων, τὰ ὁποῖα, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, ρίχνουν τὴ σκιὰ τους ἀπέναντι στὸν ἐσωτερικὸ τοῖχο τοῦ" σπηλαίου, στὸν ὁποῖο ἔχουν καταδικαστεῖ νὰ βλέπουν συνεχῶς οἱ δεσμῶτες.

Εἶναι ἑπομένως φυσικὸ - συνεχίζει ὁ Πλάτων - οἱ φυλακισμένοι στὸ σπήλαιο ἄνθρωποι νὰ νομίζουν ὅτι οἱ σκιὲς ποὺ βλέπουν στὸν ἀπέναντί τους τοῖχο ἀποτελοῦν τὰ μόνα ἀληθινὰ ἀντικείμενα. Γι᾽ αὐτοὺς πραγματικὸς κόσμος εἶναι αὐτὸς καὶ μόνο τὸν ὁποῖο βλέπουν: ἕνας κόσμος ὅμως ἀπατηλός, ψεύτικος....

Οἱ δεσμῶτες ἄνθρωποι ζοῦν στὴν ἄγνοια καὶ στὸ ζοφερό τῆς ἀγνωσίας σκοτάδι. Ψυχὲς ἁλυσοδεμένες, κυρτωμένες, βασανισμένες... Αἰῶνες περιμένουν τὴ λύτρωση. Αἰῶνες περιμένουν τὸ φῶς...

Πῶς; Ἀπὸ ποῦ; Ποιός;

... Καὶ ξαφνικά, πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα ἑνὸς «ὅρθρου βαθέος τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων», μία λάμψη ἐκτυφλωτικὴ μέσα ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο καταυγάζει τὰ σύμπαντα. Μία ἔκρηξη φωτὸς πλημμυρίζει τὸν κόσμο:

«Χριστὸς Ἀνέστη» ! Καὶ μὲ μιᾶς: τὰ «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» (τροπ. 2, γ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος)

Ἔκθαμβος καὶ συνεπαρμένος, σὲ μία θεϊκὴ ἔκσταση, ὁ μέγας Ἰωάννης Δαμασκηνὸς στὸ λυρικότατο καὶ θριαμβευτικό του «Κανόνα τοῦ Πάσχα», μοιάζει σὰν νὰ δίνει, μετὰ ἀπὸ 12 αἰῶνες, τὴν ἀπάντησή του στὴν «ἀλληγορία τοῦ Πλάτωνος»:

Βλέπει τὸν Ἀναστάντα Χριστὸ νὰ κατεβαίνει στὰ «κατώτατα τῆς γῆς», νὰ διαλύει τὰ φριχτὰ σκοτάδια καὶ νὰ συντρίβει τὰ μέχρι τότε ἄλυτα δεσμά : «Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ» ! Ὠδὴ στ΄) Καὶ ἀμέσως ἀπαστράπτει μία «ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος νὺξ καὶ φωταυγής» (Ι�α΄,4) μέσα στὴν ὁποία, ἡ μέχρις Ἅδου ἐκτεινόμενη Σταυρικὴ Ἀγάπη, ἐλευθερώνει τοὺς ἐν σειρᾷ συνεχόμενους δεσμῶτες στὸ «ὑπόστεγον ἄντρον» τοῦ Πλάτωνος. Κι ἐκεῖνοι, χορεύοντας ἔξαλλοι,σπεύδουν νὰ ἀνεβοῦν καὶ νὰ λουστοῦν στὸ Ἀναστάσιμο Φῶς:

«τὴν ἅμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ᾅδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἡπείγοντο ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον» (ε΄ ,2) Ὅλα ὅσα ἀπ᾽ αἰῶνος σιβυλλικά καί αἰνιγματώδη, οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητας, μὲ τὶς πεπερασμένες δυνάμεις τοῦ νοῦ τους, «σπερματικὰ» καὶ ἀποσπασματικά, προσπάθησαν νὰ ἐκφράσουν στὰ ἔργα τους, ἑρμηνεύονται τώρα ὁλοκάθαρα στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ:

— Στὴν ἀγωνία τοῦ παλαιοῦ καρφωμένου στὸν Καύκασο «Προμηθέα Δεσμώτη» γιὰ τό, «ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν πόνων (του) φαινῇ, θελήσῃ τ᾽ εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἀιδην κνεφαῖα τ᾽ ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη» (στίχ. 1027-1029), δίνει τέλος ὁ νέος καρφωμένος στὸ Ξύλο τοῦ Σταυροῦ Ἰησοῦς, ὁ Ὁποῖος «πάσχει ὡς θνητὸς» καὶ «κατελθὼν πρὸς πάλην ᾅδου μόνος, λαβὼν ἀνῆλθε πολλά τῆς νίκης σκῦλα» (Στίχοι ἀπὸ τὸ Συναξάριο τοῦ Πάσχα)

— Στὴν ἐρώτηση τοῦ Διογένη «ἄνθρωπον ζητῶ», δίνει ἀπάντηση ἀπὸ τὸ λιθόστρωτο τοῦ Πραιτωρίου ὁ Πιλᾶτος: «Ἴδε Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ»!

— Καὶ στὴ φιλοσοφικὴ εἰκασία τοῦ μύθου τοῦ σπηλαίου τοῦ Πλάτωνος, δίνει ἀπάντηση ἡ ἀτράνταχτη βεβαιότητα καὶ ἡ ἀψευδὴς ἀλήθεια τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου!

Κι ἐμεῖς ὅλοι οἱ Χριστιανοί, «ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ», «τὴν τῶν συμβόλων εὐφρανθῶμεν ἐνθέως» (δ΄, 4).

Καὶ χωρὶς ἀμφιβολίες, δισταγμοὺς καὶ βασανιστικοὺς διαλογισμούς, μὲ ὁλόχαρη καρδιά, μὲ ὁλοφώτεινο νοῦ καὶ παλλόμενα ἀπὸ συγκίνηση χείλη, «σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον»! (Ι΄, 3).

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΜΗΝΥΜΑ

Κελαηδεῖ τὸ γοργόφτερο χελιδόνι τ᾽ Ἀπρίλη,
ψάλμα λένε χαρούμενο τὰ χρυσά του τὰ χείλη.
-Ποῦ τὸ ἄκουσες τ᾽ ἄκουσμα, ποὺ λαλεῖς, χελιδόνι,
τώρα ποὺ 'ρθε ἡ ἄνοιξη καὶ ἀνθεῖ καὶ φουντώνει;
-Στὴν ταφόπλακα τὸ 'λεγε τοῦ Θεοῦ Ἀγγελούδι
καὶ σκορποῦσε γλυκόφωνα τὸ ἱερό του τραγούδι
ἀναστάσιμο μήνυμα καὶ τὸ μήνυμα ἐτοῦτο
λέω κι ἐμένανε δῶσ᾽ μου το, λέω κι ἐμὲ ἄφησέ μοῦ το
καὶ τὸ παίρνω στὴ γλώσσα μου καὶ τὸ λέω τὸ τραγούδι,
σὰν πουλὶ οὐρανόσταλτο, σὰν αἰθέριο Ἀγγελούδι.
Ἀπ᾽ τὸν ἅδειο τὸ σήκωσα τοῦ Χριστοῦ ἅγιο τάφο,
τὸ κρατῶ μὲς στὸ στόμα μου, στὰ φτερά μου τὸ γράφω,
θὰ τ᾽ ἀπλώσω σὰν ἄρωμα, θὰ τὸ χύσω σὰν μύρο,
νὰ τὸ μάθει ἡ ἄνοιξη, ὅλ᾽ ἡ πλάση τριγύρω,
νὰ τ᾽ ἀκούσουν τὰ πέλαγα, τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση,
νὰ τὸ πεῖ μὲ τὸ φλοΐσβο του τὸ ξανθὸ ἀκροθαλάσσι.
-Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε! Ἡ ψυχὴ πιὰ δὲν κλαίει,
ἡ σπασμένη ταφόπλακα τὸ λαλεῖ καὶ τὸ λέει,
λέει τὸ μνῆμα πὼς ἄνοιξε καὶ πὼς παύει ὁ θρῆνος
κι ὁ οὐρανός, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πόρτ᾽ ἀνοίγει κι ἐκεῖνος.

Γιάννης Ἀν. Σαντάρμης

Ὑπόμνημα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ συνοδικοῦ κειμένου «σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

8ον.-Τελευταῖον

13. Τὰ φρικτὰ κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ τοῦ Πουσὰν ἐγκρίνει ἡ Σύνοδος, ἀλλὰ τὸ κρύβει

Καὶ γιὰ νὰ γίνει ἀντιληπτὸ τὶ προσπαθοῦν νὰ ἐγκρίνουν καὶ νὰ περάσουν μὲ τὴν θετικὴ ἐκτίμηση τῶν θεολογικῶν κειμένων τοῦ ΠΣΕ θὰ κάνουμε μικρὴ μνεία τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013), ποὺ ξεσήκωσαν θύελλα διαμαρτυριῶν. Μὲ ὅσα ἐκεῖ ἀποφάσισαν καὶ ὑπέγραψαν καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι ἀρνοῦνται βασικὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως τὸ δόγμα τῆς ἑνότητος καὶ καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν, τὴν διαβόητη «βαπτισματικὴ Θεολογία» ὡς καὶ τὴν πολυμορφία στὴν διατύπωση τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, νὰ λέγει δηλαδὴ γιὰ τὴν πίστη ὁ καθένας ὅ,τι θέλει. Ἔτσι π.χ. δέχονται ὅτι ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δεδομένη ἀλλὰ ζητούμενη, ἡ Ἐκκλησία δηλαδὴ δὲν εἶναι Μία κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀλλὰ πολλές, ποὺ τώρα δὲν ἔχουν ὁρατὴ ἑνότητα· αὐτὴ θὰ ἐπιτευχθεῖ, ὅταν φθάσουν οἱ «ἐκκλησίες» στὴν *ὁρατὴ ἑνότητα,* πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ἀποδοχὴ καὶ τῆς προτεσταντικῆς αἱρετικῆς διδασκαλίας περὶ *ἀόρατης ἐκκλησίας* ὅπου ἐκεῖ ὑπάρχει ἑνότητα: *«Ἐπαναβεβαιώνουμε ὅτι ὁ πρωταρχικὸς στόχος τῆς κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν εἶναι νὰ προσκαλέσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὲ μιὰ ὁρατὴ ἑνότητα* (§ Ι 1) *....Οἱ Ἐκκλησίες ποὺ εἶναι μέλη τοῦ ΠΣΕ, παραμένουμε ἀφοσιωμένες ἡ μία στὴν ἄλλη στὸν δρόμο πρὸς ἐπίτευξη τῆς πλήρους ὁρατῆς ἑνότητας (*§ 2). Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι τώρα οὔτε Καθολική, διότι ὅπως λέγει προκλητικὰ τὸ κείμενο, καὶ εἶναι νὰ ἀπορεῖ καὶ πάλι κανεὶς πῶς τὸ ὑπέγραψαν τὸ κείμενο αὐτό «Ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι», *«κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἁπλὰ ἕνα μέρος της. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολική, ἀλλὰ ὄχι στὴν ὁλότητά της. Κάθε ἐκκλησία ἐκπληρώνει τὴν καθολικότητά της, ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες* (ΙΙ, 6)». Δηλαδὴ τώρα ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Καθολική· θὰ γίνει Καθολικὴ ὅταν ἑνωθεῖ μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς ψευδοεκκλησίες. Τὸ «βάπτισμα» καθορίζει πλέον τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἡ κοινὴ ὀρθὴ Πίστη, ἡ Παράδοση καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχή, τὸ βάπτισμα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ πῶς γίνεται καὶ ἀπὸ ποιὸν γίνεται ἀκόμη καὶ ὅταν γίνεται χωρὶς νερό: *«Ὅλοι οἱ βαπτισμένοι ἐν Χριστῷ εἶναι ἐνωμένοι στὸ σῶμα του... Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ δὲν χρησιμοποιοῦν νερὸ στὴν ἱεροτελεστία τοῦ βαπτίσματος, ἀλλὰ μετέχουν στὴν πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς»* (ΙΙΙ 8). Καὶ ἀλλοῦ: *«Διαβεβαιώνουμε ὅτι ὑπάρχει ἕνα βάπτισμα, ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει ἕνα σῶμα καὶ ἕνα Πνεῦμα, μία ἐλπίδα τῆς κλήσεώς μας, ἕνας Κύριος, μία Πίστη ἕνας Θεὸς καὶ Πατέρας ὅλων μας* (ΙΙΙ 9). Καὶ ἐπαναλαμβάνοντας τὴν «Δήλωση» τοῦ Τορόντο καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» δέχονται ὅτι εἶναι ἐλλιπὲς νὰ ἀνήκουμε στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία· πληρέστερο εἶναι νὰ ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία ποὺ ἀνήκουν ὅλοι: *«Ἡ μετοχὴ στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πληρέστερη ἀπὸ τὴν μετοχὴ στὸ σῶμα τῆς δικῆς τους ἐκκλησίας. Ἑπομένως, ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιτύχουν μιὰ ζωντανὴ ἑπαφὴ μὲ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς δικῆς τους ἐκκλησίας καὶ ὁμολογοῦν τὸν Χριστὸ ὡς Κύριο»* (ΙΙΙ 9). Ὅλες οἱ κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις αὐτῶν τῶν ψευδοεκκλησιῶν δὲν εἶναι πλάνες, ἀλλὰ διαφορετικοὶ τρόποι διατύπωσης τῆς ἴδιας Πίστης καὶ ποικιλία χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: *«Σᾶς διαβεβαιώνουμε ὅτι ἡ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, εἶναι μία, ὅπως ἀκριβῶς ἕνα εἶναι καὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Παρὰ ταῦτα, εἶναι θεμιτὸ ἡ Πίστη αὐτὴ νὰ διατυπώνεται μὲ διαφορετικοὺς τρόπους»* (ΙΙ 5)[31].

Αὐτὸ τὸ προφανὲς γκρέμισμα τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως συντελεῖται μὲ τὶς ἀποφάσεις καὶ τὰ κείμενα τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», τὶς τελευταῖες δεκαετίες, μὲ εὐθύνη αὐτῶν ποὺ τὶς ὑπέγραψαν καὶ αὐτῶν ποὺ τὶς ἐπαινοῦν καὶ τὶς προωθοῦν. Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μὲ καύχηση καὶ ἐπαίνους ἀναφέρθηκε στὶς ἀποφάσεις τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε. Τώρα θέλουν νὰ πάρουν καὶ πανορθόδοξη ἔγκριση καὶ ἐπικύρωση μέσω τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Θὰ τὸ ἐπιτρέψουν αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι, τὴν πλειονότητα τῶν ὁποίων ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὰ νὰ λάβει μέρος στὶς ἐργαστίες τῆς Συνόδου; Ἡ «Σύναξη Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» καὶ ἄλλα Ὀρθόδοξα σωματεῖα ἔπραξαν τὸ χρέος τους καὶ ἀνήρεσαν αὐτὲς τὶς ἐκτροπές, ὅπως τὸ ἔπραξαν καὶ εὐάριθμοι ἐπίσκοποι γιὰ τὸ ἑπόμενο χειρότερο κείμενο τοῦ Πουσάν.

Στὰ χνάρια τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε βάδισε καὶ ἡ ἑπόμενη 10η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ ΠΣΕ στὸ Πουσὰν τῆς Ν. Κορέας, ἡ ὁποία ἐξέδωσε κείμενο μὲ τίτλο «Δήλωσις Ἑνότητος» (Unity Statement) μὲ ἀπαράδεκτες ἐκκλησιολογικὲς θέσεις. Οἱ πλάνες αὐτὲς τοῦ κειμένου δικαιολογημένα προκάλεσαν τὴν ἀντίδραση πέντε ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν μητροπολιτῶν Κονίτσης Ἀνδρέου, Γλυφάδας Παύλου, Κυθήρων Σεραφείμ, Αἰτωλίας Κοσμᾶ καὶ Γόρτυνος Ἱερεμία οἱ ὁποῖοι μὲ ἡμερομηνία 30 Ἀπριλίου 2014 ὑπέβαλαν πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος *«Ὑπόμνημα κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ΠΣΕ ἐν Πουσάν»,* στὸ ὁποῖο ἐκφράζουν τὴν βαθύτατη λύπη τους γιὰ ὅσες ἐκκλησιολογικὲς θέσεις συμφωνήθηκαν στὸ Πουσὰν καὶ ζητοῦν στὸ τέλος νὰ ἀποχωρήσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ΠΣΕ καὶ νὰ παύσει νὰ συμμετέχει στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους. Ἀπὸ τὸ ἱστορικῆς σημασίας

ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ὁ σεβαστὸς πολιὸς γέρων Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ραπτόπουλο διάκονος τῶν κρατουμένων, ὅπως ὑπογράφει, ἀπέστειλε πρὸ ὅλα τὰ Καταστήματα Κράτησης Ἑλλάδος τὸ ἀκόλουθον Πασχαλινὸν Μήνυμα:

«Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί κρατούμενοι,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος.

Μαζί μέ τήν ἄνοιξη τῆς φύσης ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Ἄνοιξη κι Ἀνάσταση πᾶνε πάντα μαζί. Ἡ ἄνοιξη εἶναι ἡ βάση ὅλων τῶν ἐποχῶν. Καί ἡ Ἀνάσταση ἡ βάση τῆς πίστεώς μας. Χωρίς Ἀνάσταση δέν ὑπάρχει Χριστιανισμός. «Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, μάταιη καί ψευδής εἶναι ἡ πίστη μας» (Κορ. 15, 14), λέει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ὁ Χριστός, μέχρι την ἀνάστασή Του, μᾶς μιλοῦσε γιά τήν αἰώνια ζωή. Μέ τήν ἀνάστασή Του ὅμως μᾶς ἔδωσε τὴν αἰώνια ζωή. Χωρίς Ἀνάσταση δέν ὑπάρχει πνευματική ζωή. Δέν ὑπάρχει χαρά καί φῶς στή ζωή μας, δέν ὑπάρχει ἐλπίδα. Κανένας, οὔτε φιλόσοφος οὔτε ἐπιστήμονας οὔτε καλλιτέχνης, δέν τόλμησε νά ἀναμετρηθεῖ μέ τό θάνατο. Μόνον ὁ Χριστός πῆγε νά τόν συναντήσει καί, μέ σύμβολό Του τόν αἱματοβαμμένο του σταυρό, ἀναδείχθηκε νικητής τοῦ θανάτου καί κατατρόπωσε τόν διάβολο καί τά πανοῦργα τεχνάσματά του.

Ἀπό τότε δέν ὑπάρχει θάνατος πιά. «Ποῦ σου θάνατε τό κέντρον; Ποῦ σου ἅδη τό νῖκος;», ψάλλει θριαμβευτικά καί ἀναστάσιμα ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅπου ὁ Χριστός ἐκεῖ καί ἡ ἀνάσταση. Ἐκεῖ καί ἡ ζωή. Ἐκεῖ καί ἡ ἐλπίδα. Ἐκεῖ καί ὁ οὐρανός. «Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου… ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν», τήν ὁποία εἴχαμε χάσει ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας. Ἐξαιτίας τῆς πρώτης παρακοῆς στή μοναδική ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Τώρα δέν μένει σέ μᾶς παρά νά γίνουμε ἄξιοι αὐτῆς τῆς αἰώνιας ζωῆς πού ἡ ἀνάστασή του μᾶς χάρισε σάν δῶρο. Τιμή γιά μᾶς, πού εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Τιμή πού φέρνει ὅμως καί εὐθύνη. Τὴν εὐθύνη νά γίνουμε ὅλοι καλοί, ὅπως ἦταν Ἐκεῖνος καλός. Ἅγιοι, ὅπως Ἐκεῖνος ἦταν ἅγιος. Τέλειοι, «ἐν μηδενί λειπόμενοι» (Ἰακ. 1, 4). Ἐκεῖνος νά φωτίζει τά πάντα στή ζωή μας. Τίς σκέψεις μας. Τίς κοιμισμένες συνειδήσεις μας. Τά σκοτάδια τῆς πλάνης, τῆς ἀβεβαιότητας, τῆς κακοδαιμονίας μας. Νά φωτίζει ὅλους τούς δρόμους τῆς ζωῆς μας. Καί νά μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀλήθεια καί στή χαρά. Στήν ἀρετή καί στήν τελειότητα. Στήν πνευματική ἀνάσταση. Γιά νά ψάλλουμε μαζί μέ τούς ἀγγέλους, τίς μυροφόρες γυναῖκες καί τούς ἀποστόλους ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος. «Οὐκ ἐστιν ὧδε, ἀλλ᾽ ἠγέρθη» (Λουκ. 24, 6).

Καί μαζί Του νά ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς σέ μιά νέα πορεία ζωῆς. Μακριά ἀπό τά πάθη καί τίς ἀτιμίες. Χωρίς ἐγωισμούς καί θυμούς, πλεονεξίες καί κακίες, τίς ὁποῖες «αἰσχρόν ἐστι καί λέγειν» (Ἐφ. 5, 12). Ἀλλά μέ πνεῦμα μετανοίας καί ἀποφασιστικότητας νά εἴμαστε εὐάρεστοι μέ τά ἔργα μας στό Θεό, νά ζήσουμε τόν «ἐπίλοιπον χρόνον» τῆς ζωῆς μας ἐργαζόμενοι μόνο γιά «ὅσα ἐστίν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια» (Φιλιπ. 4, 8) καί ἡ χάρη τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ θά εἶναι πάντα μαζί μας.

Μέ ἐγκάρδιες εὐχές, τιμή καί ἀγάπη

Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ἰωάν. Ραπτόπουλος

ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ»

Θὰ ἀμνηστεύωμεν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὰ λογοκρίνωμεν προληπτικῶς κάθε Ὀρθόδοξον ἀντίρρησιν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γνώμη μου καί δέν τήν διαβιβάσουν πρός τήν Ἱερά Κοινότητα, πράγμα πού εἶναι στά δικαιώματα τοῦ κάθε προϊσταμένου, καί κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ κάθε μοναχοῦ (Ἐσωτερικός Κανονισμός, ἄρθρο 8 στ, καί ιγ), τότε ἀναγκαστικά, μή ἔχοντας ἄλλη πλέον ἐπιλογή καί δυνατότητα, διά νά ἀσκήσω τά δικαιώματά μου καί νά ἐκφράσω τήν ἄποψή μου, κάνοντας τό αὐτονόητο καί ὑποχρεωτικό γιά τήν Ὀρθόδοξη συνείδησή μου, θά τήν δημοσιεύσω εἰς τόν Ἐκκλησιαστικό Τύπο, διότι τό θέμα εἶναι σημαντικότατο, ἐφόσον ἀφορᾶ τά τῆς Πίστεώς μας. Φαίνεται πώς ἡ προληπτική λογοκρισία καί ἡ φίμωση κάθε Ὀρθοδόξου ἀντιρρήσεως σέ ἀντορθόδοξες ἐπικείμενες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἤδη ἄρχισε ἀπό τήν Ἱερά Κοινότητα καί τά Μοναστήρια, τά ὁποῖα ὅμως ἀνέκαθεν ἦταν τά προπύργια πού κράτησαν τήν Πίστη μας ζωντανή καί ἀνόθευτη.

Ἀπειλούμαστε, ὅσοι ἀπό ἐμᾶς ἀντιδροῦμε, μέ κυρώσεις καί ποινές, καί ἐν τέλει θά χαρακτηρισθοῦμε καί σχισματικοί, καί ὡς δῆθεν προκαλοῦντες σχίσματα, διότι θέλουμε νά παραμείνουμε Ὀρθόδοξοι καί «ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι!!». Δυστυχῶς τό περιστατικό ἔλαβε χώρα μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ αἱρεσιάρχη Πάπα στήν Λέσβο καί τίς συμπροσευχές πού παρανόμως γιά ἄλλη μιά φορά ἔγιναν. Ὅταν ἀνέφερα τό γεγονός, ὄχι μόνον δέν ἔτυχε σχολιασμοῦ, ἀλλά καί ἀμνηστεύθηκε, διότι κατά τήν ρήση τῶν νεοπατέρων, «αὐτό γινόταν πάντοτε στήν Ἐκκλησία». Ὁ κάθε ἕνας ἅς βγάλει τά συμπεράσματά του ἀπό αὐτά τά λίγα ἐκτεθέντα παρ᾽ ἡμῖν.

Ἐνοχλοῦνται οἱ πατέρες διότι, ὄχι μόνον δέν συμφωνοῦμε μέ τά πραττόμενα ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀλλά καί δέν ἀποδεχόμαστε τίς κατά καιρούς αἱρετίζουσες θέσεις καί πρακτικές του. Πῶς ὅμως νά συμφωνήσουμε μέ τίς θέσεις καί τίς πρακτικές αὐτές τοῦ Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος σέ μόνιμη βάση ἀποκαλεῖ τόν αἱρετικό Πάπα "ἀδελφό" του καί ἀναγνωρίζει στήν Παπική αἵρεση ἐκκλησιαστικότητα; Ὁλόκληρες Σύνοδοι, ὅπως Η᾽ ἐπτ. Μ. Φωτίου (879-880), οἱ Ἡσυχαστικὲς Σύνοδοι τοῦ 1341, 1347, 1451 (Θ΄ Οἰκουμενική), οἱ νεώτερες Πατριαρχικὲς Σύνοδοι τῆς ΚΠόλεως (1722, 1727, 1838 κ.ἄ), ἀλλὰ καὶ οἱ θεοφώτιστοι ἅγιοι Πατέρες ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου, ἅγιος Ἀθανάσιος Πάριος, ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως μὲ εὐαγγελική, πατερικὴ καὶ ἁγιοσυνοδικὴ θεολογικὴ τεκμηρίωση καταδικάζουν ἀπερίφραστα ὡς αἱρετικοὺς τοὺς Λατίνους ἢ τοὺς Λατινόφρονες.

Δέν εἶναι ἑπομένως ὁ Πατριάρχης ὑπόλογος ἐνώπιον τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων αὐτῶν Συνόδων; Δέν ὀμιλεῖ καί πράττει ἀντίθετα ἀπ᾽ ὅσα οἱ προμνημονευθέντες Ἅγιοι (καί πλῆθος ἄλλων) ἐδίδαξαν; Οἱ Ἱεροί Κανόνες δέν ἐπαπειλοῦν καθαίρεση πρός ὅσους συμπροσεύχονται μέ αἱρετικούς; Ἡμεῖς τί ἀπό αὐτά πράξαμε; Καταπατήσαμε μήπως κάποιον ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες καί δέν τό ξέρουμε; Αὐτοί πού τούς καταπατοῦν τυγχάνουν τιμῆς καί ἐμεῖς πού συμμορφούμεθα πρός αὐτούς (Ἱερούς Κανόνες) θά τύχουμε καταδίκης καί ὀνειδισμοῦ;

Στίς 5-2-2016 ἐτελέσθη Ἑσπερινός στόν παπικό καθεδρικό ναό τῆς Σμύρνης ἐπ᾽ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀπό τόν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο μέ τήν **συγχοροστασία** τοῦ παπικοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Σμύρνης κ. Λαυρεντίου, παρουσίᾳ καί δύο Ἀγιορειτῶν πατέρων, τοῦ π. Βαρνάβα καί τοῦ π. Εὐδοκίμου τῶν Βατοπαιδινῶν. Μάλιστα ὁ πατήρ Εὐδόκιμος μετά τήν ἀπόλυση καί, ἐνῶ ὁ Πατριάρχης μοίραζε εἰκονίδια στούς παρισταμένους, ἔψαλε μαζί μέ ἕνα παπικό «ἱερέα» τό «Ἀγνή Παρθένε», ὅπως φαίνεται σαφέστατα στό βίντεο πού ἀναρτήθηκε σέ πολλούς ἱστότοπους. Καί αὐτό δέν εἶναι τίποτα; Θά τό ἀμνηστεύσουμε καί αὐτό; Κατά τά ἄλλα ζητᾶνε ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου και τούς λοιπούς πατέρες πού σκανδαλιζόμαστε μέ αὐτήν τήν προδοσία νά σιωπήσουμε;

Νομίζουν, λοιπόν, ὅτι θά κάμψουν τό φρόνημά μας, νομίζουν πώς θά φοβηθοῦμε τίς ἀπειλές τους καί τούς μεγαλαύχους καί μεγαλοσχήμους ἐκκλησιαστικούς ταγούς πού τούς λένε νά σιωποῦν καί νά ὑπακούουν σέ ὅ,τι καί ἄν ἀποφασίσουν, ἔστω καί ἄν προδίδουν τήν Πίστη μας. Ἕνα μόνον φοβόμαστε, Αὐτόν πού ὑπηρετοῦμε. Τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Αὐτόν στόν Ὁποῖον θά ἀποδώσουμε λόγο, πρωτίστως ἐάν κρατήσαμε τήν Πίστη μας. Παρ΄ ὅλα αὐτά, προσευχόμαστε στόν Κύριο, νά δώσει φωτισμό καί μετάνοια στούς ἀδελφούς μας πού μᾶς πολεμᾶνε, ἔτσι ὥστε ἀπό κοινοῦ νά ἀντιμετωπίσουμε τόν κίνδυνο τῆς νοθεύσεως καί ἀλλοιώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας διά τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς πανθρησκείας πού αὐτός προετοιμάζει. Καί κυρίως νά δώσει σέ ὅλους μας, ἀνδρεία καί θάρρος νά ὁμολογήσουμε Χριστό καί Ὀρθοδοξία μέχρι τέλους. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται».

* * *

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μεγίστης Λαύρας, τῇ 5/18-4-2016

Γνώμη Γέροντος Σάββα
διά τήν ὀνομαζομένην
Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον.

Κοινοποίησις εἰς τήν Ἱεράν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους

Ἀναγνόντες μετά πάσης προσοχῆς τά κοινοποιηθέντα περί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καί μελετήσαντες αὐτά, καθώς καί τίς ἀπαντήσεις καί εἰσηγήσεις τῶν ἐγκρίτων θεολόγων Μητροπολιτῶν Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου, κ. Δημητρίου Τσελεγγίδου Καθηγητοῦ Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. καί πολλῶν ἄλλων, προαγόμεθα ὅπως ἐκθέσωμεν ὑμῖν τά ἀκόλουθα.

Ἡ μέλλουσα ὀνομαζόμενη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἡ ὁποία θά πραγματοποιηθεῖ εἰς Κολυμβάριον Χανίων Κρήτης, πρόκειται νά λάβῃ σημαντικές ἀποφάσεις, καθοριστικές διά τό μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀπό τήν ἀρχή τῆς προπαρασκευῆς της, ἡ Σύνοδος αὐτή εἶχε ὡς ἀφετηρία της κοινωνικά καί ὄχι δογματικά ζητήματα, ὑπηρέτησε δέ ποικίλες σκοπιμότητες καί συνδέθηκε ἄρρηκτα μέ τόν Οἰκουμενισμό.

Ἐπιγραμματικά ὡς πρός τό περιεχόμενο παρατηρεῖται ὅτι ἐπιχειροῦνται:

Α.ον Ἡ ἀναίρεση τῆς πίστεώς μας στήν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». (ἄρθρο 6ο)

Βον Ἡ νομιμοποίηση τῶν αἱρέσεων – ἡ ἀναγνώριση τῶν αἱρετικῶν ὡς ἐκκλησιῶν.

Γον Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθώς γίνεται λόγος γιά «τήν ἀπολεσθεῖσαν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν» (ἄρθρο 21)

Δον Ἡ ἀναγνώριση τῶν ἀντορθόδοξων καί αἱρετικῶν κειμένων τοῦ ΠΣΕ καί ἡ κατοχύρωσή τους ἀπό Πανορθόδοξη Σύνοδο

Εον **Ἡ ἀναγνώριση τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος ὡς ἐσχάτου Κριτοῦ περί τῶν θεμάτων τῆς Πίστεως, ἐνῷ στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔσχατο κριτήριο εἶναι ἡ γρηγοροῦσα δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. (Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου θά εἶναι δεσμευτικές διά τό Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας)**

ΣΤον **Ἡ ΘΕΣΜΙΚΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ.**

Ζον Ἡ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗΣ (ΑΙΡΕΤΙΚΗΣ) ΘΕΟ ΛΟΓΙΑΣ.

Τά ἑπτά αὐτά σημεῖα ἀναλύονται ἐν συντομίᾳ παρακάτω.

Ὅπως γνωρίζουμε πολύ καλά ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, ἡ σύγκληση μιᾶς Συνόδου ἀφορᾶ πρωτίστως στήν θέσπισιν καί τήν στερέωσιν τῶν Δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, καί τήν ὀριοθέτησίν της ἀπό τήν αἵρεσιν. Δηλαδή ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ ὡς καθῆκον της, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τήν καταπολέμησιν κάθε αἱρέσεως καί τήν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας. Ἐδῶ ὅμως ἔχουμε τό ἀντίθετο. Νομιμοποίηση τῆς μεταπατερικῆς θεολογίας, καί τῶν αἱρέσεων ὡς ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ. Διά αὐτόν τόν λόγον ὡς Ἁγιορεῖτες μοναχοί πρέπει νά ἀπαιτήσουμε τά ἑξῆς:

1ον. Ἐν πρώτοις νά ἐπικυρωθοῦν ὅλες οἱ προηγούμενες ὀρθόδοξες Σύνοδοι, ὅπως γινόταν ἀνέκαθεν στίς Ὀρθόδοξες τοιαῦτες, καί κυρίως νά ἀναγνωριστοῦν ὡς Οἰκουμενικές ἡ τοῦ Μεγάλου Φωτίου ὡς 8η , καί ὡς 9η ἡ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, πού καταδικάζουν τήν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ.

2ο ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΙ Η ΠΑΝΑΙΡΕΣΙ ΤΟΥ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ.

3ον Νά ἀποσυρθεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» ἤ μᾶλλον θεοστυγῶν αἱρέσεων, μέ δήλωση μάλιστα, πώς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μόνον ἡ Ὀρθόδοξη, καί ὅτι δέν δύναται νά ὑπάρξει διάλογος, παρά μόνο κατήχηση καί ἐπιστροφή στούς Κόλπους τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας.

4ον Νά ἐπανέλθει τό παλαιόν ἑορτολόγιον σέ ὅσες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀκολούθησαν τό Ἰουλιανόν.

Ἄν θέλουμε ἅγιοι πατέρες νά εἴμαστε εἰλικρινεῖς μέ τόν ἑαυτό μας καί κυρίως μέ τόν Σωτῆρα μας Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, αὐτά εἶναι τά θέματα πού ἔπρεπε ὡς Ἁγιορεῖται μοναχοί νά ἀπαιτήσουμε νά ψηφισθοῦν σέ αὐτήν τήν Σύνοδο, γιά νά εἶναι Ὀρθόδοξη, καί νά μή δημιουργηθοῦν περαιτέρω σχίσματα εἰς τήν Ἐκκλησία. Αὐτά εἶναι τά προβλήματα πού ὁ πιστός λαός περιμένει νά δοθοῦν λύσεις. Ὅλα τά ἄλλα οἱ Ἅγιοι Πατέρες τά ἔχουν τακτοποιημένα. Στήν περίπτωση λοιπόν, πού ὑπερψηφισθοῦν οἱ ἀντορθόδοξες θέσεις τῶν πρός ψήφιση προσυνοδικῶν κειμένων καί κυρίως ἡ παροχή ἐκκλησιαστικότητας στήν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ καί στήν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, ποὺ ἐκθεμελιώνουν τὸ ὀρθόδοξο δόγμα καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νά τίς ἀκολουθήσουμε, ἀλλὰ χρεωστικῶς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νά διακόψουμε τὸ μνημόσυνον ὅλων αὐτῶν ποὺ θὰ συμμαχήσουν μὲ τίς αἱρετικές θέσεις καί τόν παναιρετικό οἰκουμενισμό.

Ταῦτα πάντα τ᾽ ἀνωτέρω λίαν φιλαδέλφως καταθέτω ὑμῖν, γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θά ἀντιμετωπίσετε τό σοβαρόν τῆς ὑποθέσεως μέ τήν διακρίνουσαν ὑμᾶς ὁμολογιακήν εὐθυκρισίαν τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος πού πρέπει νά συνέχει τόν κάθε Ἁγιορείτην μοναχόν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὰ περίπτερα

Ἐκεῖνος ὁ πνευματικός...

Τῆς ***κας Μάρως Σιδέρη,*** *Θεολόγου - Ἱστορικοῦ*

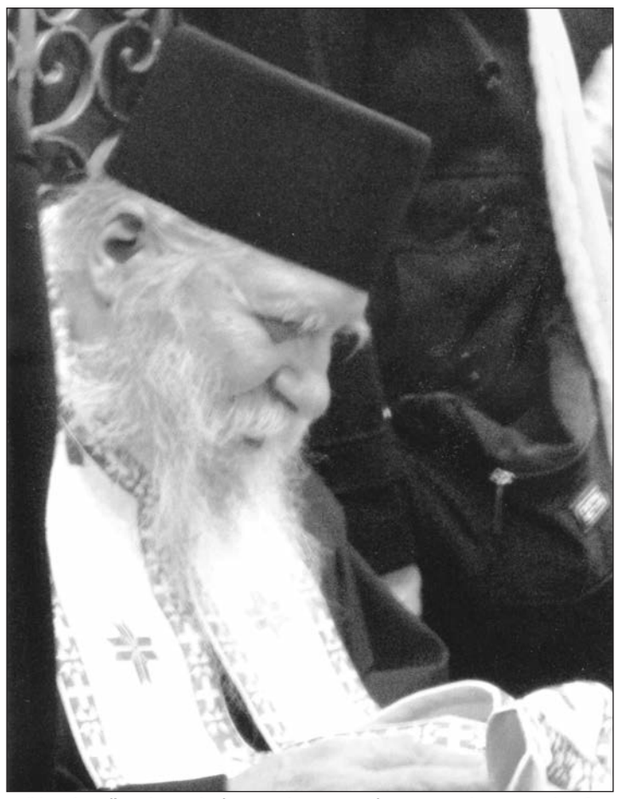

Ἡ σκέψη ὅτι μέσα στὶς ὑποχρεώσεις μου ὡς χριστιανὴ συμπεριλαμβανόταν ἡ ἐξομολόγηση μὲ σόκαρε ὡς ἔφηβη. Δὲν ἤθελα νὰ ἐμπιστευτῶ ἕνα ἄνθρωπο ντυμένο τὴν αὐστηρότητα ποὺ πρέσβευε – πίστευα- τὴν τελειότητα. Πῶς νὰ τὸν ἐμπιστευτῶ; Καὶ πῶς ἐμπιστευόμενη θὰ ἔνιωθα καλύτερα; Κάτι τέτοιο μοῦ φαινόταν ἀδιανόητο. Ἡ μοναξιά μου ἦταν ἡ ἀσφάλειά μου, ἡ σιωπή μου ἦταν ἡ προστασία μου, ἡ ταραγμένη μου ψυχὴ ἦταν ἡ ἠρεμία μου. Φοβόμουν. Τὸ λέω εἰλικρινά, φοβόμουν, ντρεπόμουν, προτιμοῦσα νὰ εἶμαι στρουθοκάμηλος, νὰ χώνω τὸ κεφάλι μου στὴν ἄμμο, γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὶς πληγὲς ποὺ ἡ ἴδια εἶχα καταφέρει στὴν ψυχή μου.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, παραμένει ὁλοζώντανο στὴ μνήμη μου, σὰ χαραγμένο μὲ πυρακτωμένο σίδερο: ἦταν ἐκείνη ἡ Παρασκευὴ ποὺ ἡ ἀδερφή μου- θαρραλέα στὴν αὐτοκριτική της, γι᾽ αὐτὸ ἐλεύθερη- ἦρθε ἐνθουσιασμένη, λυτρωμένη: «ὁ πάπα- Μᾶρκος εἶναι ἕνας χαρισματικὸς πνευματικός! Θὰ εἶναι κρῖμα νὰ μὴ πάρεις τὴν εὐχή του!» Τὴ ζήλευα τὴν ἐλευθερία ποὺ βίωνε ἡ Ματίνα... κι ἤταν αὐτὴ ἡ ἀδερφικὴ ζήλια ἡ πρώτη ἀφορμή... τώρα ποὺ τὸ σκέφτομαι, ἡ ἀληθινὴ αἰτία ἦταν ἡ δίψα τῆς ψυχῆς μου, ἡ ἀνάγκη της νὰ ἀφήσει τὰ ἄλγη καὶ νὰ λυτρωθεῖ...

Ἐκεῖνα τὰ πρῶτα- πρῶτα βήματα στὸν Ἅγιο – Γιώργη στὸ Διόνυσο ἦταν βαριά, δειλά, ἕτοιμα νὰ ὀπισθοχωρήσουν... μπροστά μου ὑπῆρχαν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ ἡλικιωμένοι, μὲ κοστούμια καὶ μὲ τζίν, μὲ ταγιὲρ καὶ μὲ παντελόνια, μία κοινωνία ποὺ εἶχε γίνει μία ἀγκαλιά... συνήθως- τὸ ὁμολογῶ- δὲν ἔχω ὑπομονὴ στὴν ἀναμονή... ἐκείνη τὴν ὥρα ὅμως θυμᾶμαι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ προηγοῦνταν ἤταν ἀνακούφιση γιὰ μένα: δὲν ἤθελα νὰ φτάσω ἀμέσως στὸ ἐξομολογητήρι, ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ ἀναλόγιο τοῦ δεξιοῦ ψάλτη. Ἤθελα νὰ κουρνιάσω, νὰ σκεφτῶ, νὰ καθυστερήσω... κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔφευγε, ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάει πιὸ δυνατά... κάθε ἄνθρωπος ποὺ προχωροῦσε μὲ ἔφερνε πιὸ κοντὰ σ᾽ αὐτὸ ποὺ φοβόμουν... ὄχι - τὴ θυμᾶμαι τὴν ἀπόφασή μου- δὲ θὰ τοῦ ἀποκάλυπτα τίποτε ἐπτώδυνο, τίποτε ποὺ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἀκούσω... ὄχι, δὲ θὰ τοῦ ἔδινα τροφὴ γιὰ κήρυγμα, δὲ θὰ τοῦ ἔδινα ὅπλα, γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει... Τὸν φανταζόμουν ἀλαζονικό, μὲ τὴν ἀλαζονεία τῆς τελειότητας, δυνατὸ μὲ τὴ δύναμη τῆς ὑπεροχῆς, αὐστηρό, μὲ τὴν αὐστηρότητα τοῦ δογματικοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνου ποὺ τίποτα δὲ δέχεται ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα ἐκεῖνος θεωρεῖ σημαντικά...

Ὅσο σκέφτομαι ἐκείνη τὴν πρώτη ἐντύπωση τὴν εὐγνωμονῶ. Ναί, στ᾽ ἀλήθεια τὴν εὐγνωμονῶ: ἴσως ἂν ἡ φαντασία μου εἶχε ὡραιοποιήσει ἐκεῖνο τὸν πνευματικό, ἴσως ἡ πραγματικότητα νὰ μὴ μὲ συγκλόνιζε τόσο πολύ: σὰν ἦρθε ἡ σειρά μου καὶ ἔφτασα πίσω ἀπὸ τὸ ἀναλόγιο, ἡ ζωή μου θαρρῶ ἄρχισε νὰ ἀλλάζει: ἕνα τραπέζι, ἕνα κερὶ ἀναμμένο κι ἐκεῖνος ὁ πνευματικός, σκυμμένος, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὸ στῆθος... ταπεινός, φωτεινός, ἥρεμος.. γίγαντας μὲ ὁλοκάθαρο πρόσωπο καὶ γαλήνια ὄψη. "Ἴσα ποὺ σήκωσε τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὲ κοιτάξει κι ἕνα νεῦμα μ᾽ ἕνα ἀμυδρὸ χαμόγελο μοῦ εἶπε τὸ καλωσόρισες... ναὶ ἔνιωθα ὅτι μὲ καλωσόριζε, χωρὶς νὰ ἀκούσω τὴ λέξη ποτέ... ὅλη ἡ ὀρμητικὴ ἀπόφασή μου νὰ μὴ ἀποκαλύψω τίποτα μπροστά του, χάθηκε κι ἔγινε ὁμολογία καὶ παράκληση: «δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐξομολογοῦμαι... θέλω μὰ δὲν ξέρω πῶς... φοβᾶμαι...».

Ἔτσι ἄρχισε ἡ πρώτη μου εἰλικρινὴς ἐξομολόγηση κάτω ἀπὸ τὸ πετραχήλι τοῦ πατρὸς Μάρκου... κι ἤταν ἡ πρώτη μιᾶς σειρᾶς λουτρῶν ποὺ μὲ δυνάμωσαν, ἡ πρώτη μιᾶς σειρᾶς ἐξομολογήσεων ποὺ μὲ ἔκαναν νὰ μὴ φοβᾶμαι τὰ λάθη μου, μὰ νὰ τὰ κοιτάζω κατάματα καὶ νὰ τὰ ὁμολογῶ... ὁ πατὴρ Μᾶρκος ἤταν ἕνας τεράστιος πνευματικὸς ποὺ ἡμέρευε ἀγρίμια, ποὺ γαλήνευε ψυχὲς ταραγμένες σὰν τὴ θάλασσα, ποὺ ἔδινε συμβουλὲς ὡς ὁ καλύτερος φίλος... ὄχι, δὲν ἤταν αὐστηρὸς μὲ τὰ παιδιά του ἐκεῖνος ὁ πατέρας... ἤταν σταθερὸς ἀλλὰ ὄχι αὐστηρός... δὲν ἔκανε ἐκπτώσεις στὶς ἀρχές του, ἀλλὰ ἔδινε χρόνο στὴν ἐφαρμογή τους... Ναί, αὐτό μοῦ ἔκανε πάντα τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση: πῶς μποροῦσε νὰ γκρεμίσει λιθαράκι τὸ λιθαράκι κάθε συνήθεια ποὺ σὲ πλήγωνε, πῶς μποροῦσε νὰ χτίσει πετραδάκι – πετραδάκι συνήθειες ποὺ σὲ ἐνίσχυαν...χωρὶς διόλου νὰ σὲ πληγώσει... Ἤταν ἡ ὑπομονή του; ἡ προσευχή του, ὅταν φεύγαμε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο; Ἡ φώτιση ποὺ εἶχε οὐρανόθεν; Ἡ ἄσκηση ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ χατίρι τῶν παιδιῶν του; Μπορεῖ νὰ ἤταν ὅλα... δὲν ξέρω... αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἐκεῖνος ὁ πατέρας μᾶς υἱοθέτησε... καὶ τὴν υἱοθεσία τὴ νιώθαμε σὲ κάθε βῆμα: ἤταν ἐκεῖ στὸ μυστικὸ κάλεσμα, ὅταν ἀργούσαμε νὰ πᾶμε , ἤταν ἐκεῖ στὴν ὑπομονή του ὡς νὰ φτάσουμε (ἀκόμα καὶ μέσα στὴ νύχτα)... ἤταν ἐκεῖ στὸ φόβο πρὶν τὴν ἐξομολόγηση καὶ ἤταν ἐκεῖ στὴ χαρὰ – Θεέ μου, πόση χαρὰ- ποὺ μᾶς πλημμύριζε μετὰ τὴ συγχωρητικὴ εὐχή... ἐκείνη τὴν υἱοθεσία τὴ νιώθουμε καὶ τώρα ποὺ νομίζουμε ὅτι δὲν τὸν ἔχουμε... τώρα ἡ υἱοθεσία του φαίνεται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μυστικὰ ἱκετεύει γιὰ τὰ παιδιά του, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὸ ὄνομά του στὰ χείλη μας γίνεται ἡ ἀρχὴ κάθε προσευχῆς, κάθε αὐτοκριτικῆς, κάθε ἱκεσίας...

Ὁ πάπα Μᾶρκος ἤταν ὁ πνευματικὸς ποὺ μᾶς ἔμαθε τὸ νόημα τῆς ἐξομολόγησης, τὴ σημασία ποὺ ἔχει νὰ σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ νὰ καταθέσεις πρῶτα- πρῶτα τὴν ἐπιθυμία σου νὰ ἀλλάξεις... ἤταν ἐκεῖνος ὁ πνευματικός, ποὺ μᾶς δίδαξε τὴν ἀμεσότητα τῆς Οὐράνιας ἀπάντησης στὸ ἀνθρώπινο «ἥμαρτον», τὴν ἀμεσότητα τῆς ἐλπίδας στὴν ἱκεσία: «μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου...».

Υ.Γ. Ὁ μακαριστὸς Μᾶρκος Μανώλης κοιμήθηκε στὶς 16 Ἀπριλί

ΑΝΟΜΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΝ ΚΕΝΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Μόσχας ὁ Μέγας Πέτρος ὡς Τσάρος δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκλογὴ νέου Πατριάρχου καὶ **γιὰ 200 χρόνια μέχρι τὸ 1917 ἡ Ρωσία δὲν εἶχε Πατριάρχη.** Ὁ Μέγας Πέτρος ὡς νεαρὸς εἶχε παρευρεθεῖ σὲ συνομιλία Τσάρου καὶ Πατριάρχου καὶ θεώρησε ὅτι ὁ Πατριάρχης δὲν ἔδειξε τὴν ὑποταγὴ ποὺ ἔδειχναν οἱ ἄλλοι ὑπήκοοι, ἔτσι ὅταν ἔγινε τσάρος, ἐπηρεασμένος καὶ ἀπὸ τὴ Δύση, ὥρισε βασιλικὸ ἐπίτροπο στὶς συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκλογὴ νέου Πατριάρχου.

Ὁ αἱρεσιάρχης Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως εἰς συμπροσευχὴν εἰς τὸν τόπον τῆς Ἀποκαθηλώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ 1917 ἐνῷ οἱ κομμουνιστὲς κατελάμβαναν τὴν ἐξουσία, οἱ Χριστιανοὶ ἐξέλεγαν Πατριάρχη τὸν Τύχωνα, ὁ ὁποῖος καὶ κατεφέρθη ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ ἀποτέλεσμα μετὰ τὸν θάνατόν του (1925) νὰ μὴ ἐπιτρέψουν τὴν ἐκλογὴ νέου μέχρι τὸ 1945. Ἀπὸ τότε ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἔχει καὶ πάλι Πατριάρχη.

3. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ψευδαδέλφων

Τὴν ὕπαρξη Τοπικῶν - Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν οἱ ψευδάδελφοι αἱρετικοί, παπικοὶ καὶ προτεστάντες, τὴν θέλουν καὶ δὲν τὴν θέλουν ἀνάλογα ἂν ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδιά τους. Ὅταν ἡ διάσπαση ἀποδυναμώνει τὴν Ἐκκλησία καὶ δημιουργεῖ προβλήματα τὴν θέλουν καὶ τὴν ἐπιδιώκουν, ὅπως στὴν περίπτωση τῆς Ἑλλάδος τὸ 1833 καὶ σήμερα στὴν Οὐκρανία, **ὅταν ὅμως ἡ ὕπαρξη τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν γίνεται ἐμπόδιο στὰ σχέδιά τους τότε δὲν τοὺς ἀρέσει καὶ οἱ Ἐθνικὲς Ἐκκλησίες θεωροῦνται ἐθνικιστικές,** ἐνῷ προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάζουν τοὺς προκαθημένους τους. Καὶ τὸ καταφέρνουν κυρίως μὲ τὶς σπουδὲς πολλῶν ἐξ αὐτῶν στὶς αἱρετικές τους Θεολογικὲς Σχολές, τὶς φιλίες ποὺ ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πίεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ποὺ «παπίζει» καὶ «προτεσταντίζει» σὰν νὰ μὴ εἶναι Ὀρθόδοξος πλέον, ἡγούμενος τοῦ διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ ποὺ καταλήγει στὴν πανθρησκεία καὶ τὸν ἀντιχριστιανισμό.

Στὴν Πρώτη Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Σύνοδο τῶν Ἀποστόλων στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 48μ.Χ. ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἴσοι, ὅπως καὶ οἱ διάδοχοί τους. Οἱ τίτλοι Ἀρχιεπίσκοπος, Πατριάρχης, Πάπας εἶναι μεταγενέστεροι καὶ ἔχουν σχέση μὲ τὴν πρωτεύουσα καὶ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ρωμανίας (Βυζαντίου). Οἱ τίτλοι αὐτοὶ δίδουν τιμή, ἀλλ' ὄχι ἐξουσία. Οἱ ἐπίσκοποι ποὺ ἔφερναν καὶ φέρνουν τοὺς τίτλους αὐτοὺς σήμερα ὡς προκαθήμενοι τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι πρῶτοι στὴ σειρά, περνοῦν πρῶτοι κατὰ τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔξοδο, εἶναι πρόεδροι τῶν Τοπικῶν Συνόδων, εἶναι πρῶτοι μεταξὺ ἴσων, ἔχουν πρεσβεῖα τιμῆς, ἀλλ' ὄχι ἐξουσίας ἔναντι τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, γι' αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ λειτουργήσουν σὲ ἄλλη Μητρόπολη κι ἀς εἶναι Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Πατριάρχες χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἴσοι. Ἡ ἀνύψωση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἔγινε ἀπὸ τὴ Ρώμη, γιατί ἤθελε καὶ θέλει ἡ ἴδια νὰ ὑπερέχει ἔναντι ὅλων (κόμπλεξ ἀνωτερότητος), παρ' ὅτι θεωροῦσε καὶ θεωρεῖ ὁ πάπας τὸν ἑαυτό του «δοῦλο τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ» (servus servorum Dei), ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἔχει πεῖ «ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μάρκ. ι΄ 44). Ἂν αὐτὸ τὸ ἐννοοῦσε στὴν πράξη ὁ λόγος του δὲν θὰ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὸν λόγο ὅλων τῶν συνεπισκόπων του καὶ μάλιστα ἀλάθητος! Ἡ παπικὴ ταπεινολογία εἶναι φαρισαΐσμὸς καὶ φασισμὸς ποὺ παραπέμπουν στοὺς ρωμαίους αὐτοκράτορες - ἀλάθητους θεούς, τοὺς φοβεροὺς διῶκτες τῶν Χριστιανῶν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἀνεγνώριζαν τὴν θεότητά τους. Ἀντίστοιχα τὼν διωγμῶν εἶναι οἱ παπικὲς σταυροφορίες, ἡ ἱερὰ ἐξέταση, ἡ σφαγὴ τῶν Σέρβων κλπ.

Καὶ ἔρχονται τώρα οἱ προκαθήμενοι τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ γίνουν Πάπες. Μόνοι τους ἀποφάσισαν: 1) Νὰ μὴ λάβουν μέρος στὴν λεγομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ἀλλὰ μόνο ὡρισμένοι 2) οἱ ἐπίσκοποι ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὴν Σύνοδο θὰ εἶναι ἀκόλουθοι - σύμβουλοι τῶν προκαθημένων καὶ δὲν θὰ ψηφίζουν στὴ Σύνοδο καὶ 3) ψῆφο στὴν Σύνοδο θὰ ἔχουν μόνο οἱ 14 προκαθήμενοι! Δηλαδὴ τὴν Σύναξή των βάφτισαν Σύνοδο μὲ 14 ἐπισκόπους - προκαθημένους ποὺ θὰ ψηφίζουν καὶ 336 (14 ἐπὶ 24) παρόντες ἐπισκόπου ποὺ δὲν θὰ ψηφίζουν. Αὐτὸ εἶναι ξεφτιλισμὸς κάθε ἔννοιας Ὀρθοδόξου Συνόδου, ἀλλὰ περισσότερο τῶν ἴδιων τῶν ἐπισκόπων, παρόντων στὴν Σύνοδο, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπόντων. Αὐτὸ δὲν γίνεται οὔτε στὶς συνόδους τῶν παπικῶν. Αὐτὴ ἡ Σύνοδος οὔτε Σύνοδος εἶναι οὔτε ὀρθόδοξος. Θυμίζει τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος ὀλίγοι ἐπίσκοποι ἐκλεκτοί τοῦ αὐτοκράτορος λόγω τῆς προέλασης τῶν Τούρκων. Ἐπρόκειτο γιὰ μία κολοβὴ σύνοδο, ὅπως εἶναι καὶ ἡ παροῦσα, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους λόγους, τῆς ὁποίας ἡ ἀποτυχία φαίνεται προδιαγεγραμμένη. Αὐτὸ δὲν προκαλεῖ χαρά, ἀλλὰ λύπη σὲ κάθε Ὀρθόδοξο. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης παρέσυρε τοὺς λοιποὺς προκαθημένους ἢ ὑπάρχουν καὶ ἀθέατοι παράγοντες καὶ συντελεστὲς εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας; **Εἶναι ἀπαράδεκτο ἡ Σύναξη νὰ βαφτίζεται Σύνοδος καὶ μάλιστα Ἁγία καὶ Μεγάλη στὴ θέση Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως εἶχε ἐξαγγελθεῖ καὶ προετοιμαζόταν.**

Στὸ βιβλίο τοῦ ἀγιορείτη μοναχοῦ Ἀββακούμ «ὁ παπισμὸς ὡς ἐξουσία καὶ σκάνδαλο», Ἀθήνα 2010, σελ. 29 - 30 γράφεται ὅτι «σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπὸ μία διαιρεμένη Χριστιανοσύνη», ποὺ ἀντιφάσκει σὲ ὅσα γράφει κατὰ τοῦ παπισμοῦ. Ἡ αἵρεση μπορεῖ νὰ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ἡ Ἐκκλησία ὄχι; **Φαίνεται ὅτι στὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν ἔχουν ξεκαθαρίσει ἀκόμη τὰ πράγματα γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἡγοῦνται τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ συγκρητισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ** ποὺ συνταράσσει τὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν βλέπουν τὴν προδοσία τῆς πίστεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ τοὺς λοιποὺς προκαθημένους. Τουναντίον ἡ παραπάνω θέση τοῦ ἀγιορείτη μοναχοῦ προβάλλεται ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν μὴ σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου! Ἀλλ' οἱ μεθοδεύσεις γενικὰ τῶν προκαθημένων δὲν ταιριάζουν σὲ Ὀρθοδόξους, στοὺς αἱρετικοὺς μόνο τὸ ἀποτέλεσμα μετράει κι ὄχι τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐπίτευξή του, στοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ὁ σκοπὸς καὶ τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐπίτευξή του πρέπει νὰ εἶναι ἅγια.

4. Ἡ βαθμιαία διάβρωσις τῶν Ὀρθοδόξων

Οἱ σπουδὲς σὲ παπικὰ καὶ προτεσταντικὰ σχολεῖα μὲ δέλεαρ τὴν καλὴ ἐκμάθηση ξένων γλωσσῶν ποὺ ἀνοίγουν παράθυρα στὸν σύγχρονο κόσμο καὶ οἱ ἀπαπτυχιακὲς σπουδὲς σὲ αἱρετικὲς Θεολογικὲς Σχολὲς (παπικὲς καὶ προτεσταντικὲς) συμβάλλουν ἀφάνταστα στὴ διάβρωση καὶ τὴν ἀλλοίωση τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ ἀλλοίωση γίνεται βαθμιαία καὶ ἀνεπαίσθητα, ποὺ θυμίζει τὸν Μιθριδάτη τοῦ Πόντου, ὁ ὁποῖος δηλητηριάζε ἀργὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ ἀντέξει σὲ ἐνδεχόμενη δηλητηρίασή του ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Τοὺς ὀρθοδόξους οἱ παπικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες τοὺς δηλητηριάζουν ἀργὰ γιὰ νὰ παύσουν νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι, ὅμως αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν φέρουν εὐθύνη γιὰ τὴ δηλητηρίαση ποὺ δέχονται, γιὰ νὰ γίνουν γενίτσαροι.

Οἱ σπουδές, γνωριμίες καὶ φιλίες μὲ αἱρετικοὺς χριστιανοὺς καὶ ἀλλοθρήσκους κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι κακὸ καὶ μάλιστα στὸν ἀνοιχτὸ σύγχρονο κόσμο. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε» (Α΄ Θεσ. ε΄ 21). Ὅμως ὅπως ὑπάρχει ἡ καλὴ ὑπάρχει καὶ ἡ κακὴ ἀλλοίωση καὶ **προπαντὸς ὑπάρχουν τὰ γεγονότα**. Ὁ προηγούμενος **Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος** εἶχε τελειώσει τὸ παπικὸ λύκειο Ἀθηνῶν, τὸ Λεόντειο πρὸς τιμὴ τοῦ πάπα Λέοντα ΙΓ΄ († 1908). Μὲ πολλὴ χαρὰ ἔφερε τὸν πάπα στὴν Ἀθήνα... προσκυνητὴ καὶ ὁ ἴδιος, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Ἱ. Συνόδου, πῆγε στὸ Βατικανὸ ...προσκυνητής, ἔξ μῆνες πρὶν πεθάνει. Ὁ διάδοχός του **Ἱερώνυμος Β'** ἔχει σπουδὲς στὴν Εὐρώπη καὶ ὑπῆρξε καθηγητὴς στὸ ἴδιο παπικὸ Λεόντειο λύκειο! Εἶναι πιὸ συγκρατημένος, ἀλλ' ἡ ἀντίθεσή του μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη εἶναι γιὰ τὶς Νέες Χῶρες κι ὄχι γιὰ τὴν προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ συντελεῖται στὴν κορυφή. Θὰ πάει κι αὐτὸς προσκυνητὴς στὸ Βατικανό; Τὸν δρόμο φαίνεται νὰ ἀνοίγει ὁ ἐπίσκοπος **Φαναρίου Ἀγαθάγγελος,** Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν ἔλευση ὀστῶν Ἁγίων ποὺ κατέχουν οἱ παπικοὶ ὅπως τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, μὲ τὶς ὑποτροφίες ποὺ δίδει γιὰ τὴν ἐκμάθηση τῆς ἑλληνικῆς στὴ... Ρώμη καὶ τὴν ἔκδοση παπικῶν βιβλίων ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία μὲ διαφήμιση στὴ «Φωνὴ Κυρίου». Καὶ ἡ Λέσβος μὲ τοὺς μετανάστες φέρνει πλησίον Πάπα, Πατριάρχη, Ἀρχιεπίσκοπο...

Καὶ οἱ λοιποὶ προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θὰ ἔχουν ἐπίσης σπουδές, γνωριμίες καὶ φιλίες μὲ αἱρετικοὺς καὶ ἀλλοθρήσκους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἡγέτες. Πόσο ἔχουν ἀλλοιωθεῖ καί ἐπηρεασθεῖ μόνο ὁ Θεός καί οἱ ἴδιοι γνωρίζουν. Ἑκτός ἀπό τήν ἀλλοίωση ἐνδεχομένως νά πιέζονται καί ἀπό πολιτικούς ἡγέτες τῶν χωρῶν τους, ἀπὸ συγκυρίες ἢ ἀφανῆ κέντρα ἀποφάσεων. **Μποροῦν νὰ τὰ καταγγείλουν, μποροῦν νὰ παραιτηθοῦν, μποροῦν νὰ μαρτυρήσουν, δὲν μποροῦν νὰ προδόσουν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ μάλιστα ἐν Συνόδῳ**. Γιατί τότε ἡ κολοβὴ Σύνοδος τῶν προκαθημένων θὰ εἶναι ἡ καταισχύνη καὶ ἡ καταδίκη τους, ἡ δὲ ταλαιπωρία τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ δικό τους ἔργο.

5. Ἀρχὴ ὁδυνῶν καὶ ἐξελίξεων

Οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ ὄντως φοβούμεθα τὰ χειρότερα, ἡ Σύναξη - Σύνοδος ἐνδέχεται νὰ ἐπισημοποιήσει τὴν προδοσία ποὺ ἤδη συντελεῖται στὴν κορυφή. Αὐτὸ δείχνουν οἱ μεθοδεύσεις γιὰ τὴ σύγκληση, τὰ θέματα, οἱ 14 ψῆφοι, οἱ παράλληλοι θεολογικοὶ διάλογοι, οἱ δηλώσεις τῶν προκαθημένων, τὰ «συλλείτουργα» καὶ οἱ συμπροσευχές, ἡ σιγὴ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν 14 Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀφωνία τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκόπων, ἡ ἄγνοια τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν ποὺ ἀντιμετωπίζουν προβλήματα ἐπιβίωσης καὶ δὲν μποροῦν νὰ φέρουν ἀντίσταση κλπ. Φαίνεται ὅτι ἡ προδοσία τῆς πίστεως ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὸ 1920 προγραμματίζεται νὰ ὁλοκληρωθεῖ τὸ 2016 πρωτοστατοῦντος τοῦ ἰδίου.

Οἱ ἀποφάσεις τῆς λεγόμενης Συνόδου εἴτε ὀρθόδοξες εἴτε μὴ θὰ ἀποτελέσουν ἀρχὴ ἐξελίξεων. **Ἤδη ὁ τριμερὴς χωρισμὸς τῶν ἰσοτίμων ἐπισκόπων εἶναι ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα.** Ἡ Σύναξη τῶν προκαθημένων ποὺ εἶχε λόγο ὕπαρξης ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ τώρα βαπτίστηκε Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος θὰ πρέπει νὰ καταργηθεῖ ἢ νὰ ὑποβιβαστεῖ ἀπὸ τὶς Ἱεραρχίες τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ θεολογικοὶ διάλογοι ἐπίσης πρέπει νὰ καταργηθοῦν, διότι οὐδὲν προσφέρουν.

Ὁ λαὸς ἐνδεχομένως νὰ ταλαιπωρηθεῖ καὶ ἐξαιτίας τῆς ἀγνοιάς του, στὴν ὁποία τὸν κράτησαν οἱ ποιμένες του, εἶναι δὲ ἄδηλος ἡ ἀντίδρασή του, ὅταν συνειδητοποιήσει τὴν προδοσία τῆς πίστεώς του ἀπὸ τοὺς ποιμένες του. Ἴσως καὶ νὰ ροδίσει ἡ αὐγὴ τῆς ἐκλογῆ τῶν ἐπισκόπων «ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ» κατὰ τὴν προσφιλῆ ἔκφραση τοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτη, Μητροπολίτου Φλωρίνης, κρητικῆς καταγωγῆς ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε (Κάντια = Ἡράκλειο Κρήτης).

Μετὰ τόσους αἰῶνες οἱ Ὀρθόδοξοι περιμέναμε μία Σύνοδο ἀπλανῶν ἀστέρων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ μᾶς προκύπτει Σύνοδος... πλανητῶν καὶ μάλιστα προκαθημένων. Πῶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ πνεύσει σὲ μία Σύνοδο ὅπου ὅλα εἶναι μεθοδευμένα, δρομολογημένα καὶ πλήρως ἐλεγχόμενα καὶ προπαντὸς τὰ θέματα καὶ οἱ ἀποφάσεις μὲ τὴν μέθοδο τῆς παμψηφίας; Ἡ εὐθύνη τῶν προκαθημένων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἐκκλησίας εἶναι τεραστία. Δικαιώνουν δὲ πλήρως τοὺς Πατριάρχες ποὺ τὸ 1848 διαβλέποντες ὅτι οἱ ἴδιοι ὡς ἄνθρωποι πιεζόμενοι καὶ ἐκβιαζόμενοι μποροῦσαν νὰ κάμουν ὑποχωρήσεις, ἀνέθεταν στὸν πιστὸ λαὸ τὴν διαφύλαξη τῆς πίστεώς του, γεγονὸς ποὺ εἶχε συμβεῖ στὸ παρελθὸν καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας, ὅταν ὁ λαὸς ἀκολούθησε τὸν μοναδικὸ ποὺ δὲν ὑπέγραψε τὶς προδοτικές της ἀποφάσεις, τὸν ἐπίσκοπο Ἐφέσου Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό.

6. Οἱ προκαθήμενοι δυναμιτίζουν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας

Στὴν Σύναξη - Σύνοδο τῶν 14 προκαθημένων θὰ ὑπάρξει Μᾶρκος Εὐγενικός; Εἶναι πολὺ δύσκολο, γιατί ποιὸς θὰ τολμήσει, ὅταν ἤδη ἔχουν ἀποδεχτεῖ καὶ ὑπογράψει τόσα καὶ τόσα ἀντορθόδοξα; Γι' αὐτὸ πολλοὶ πιστοὶ συντάσσονται μὲ τὸν Ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς καὶ **εὔχονται ὁ Θεὸς νὰ ματαιώσει τὴν Σύναξη - Σύνοδο** ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ προκαθήμενοι βάφτισαν Ἁγία καὶ Μεγάλη, ἐνῷ εἶναι μικρὴ καὶ κολοβή, καρικατούρα Ὀρθοδόξου Συνόδου. «ὦδινεν ὄρος καὶ ἔτεκεν μῦν» θὰ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι.

Οἱ μεθοδεύσεις φαίνεται νὰ ἐμποδίζουν ἢ νὰ ἀποκλείουν τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ἴδιο δὲν μπορεῖ νὰ δράσει, ἀφοῦ «τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» (Ἰωάν. γ. 8) καὶ ἀφοῦ αὐτὸ «ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τὴν Ἐκκλησίας».

Οἱ ἁπλοὶ πιστοί, τὰ λογικὰ πρόβατα, ἐξανιστάμεθα βλέποντες τὰ ἀνορθόδοξα καὶ ἀντορθόδοξα τῶν ποιμένων μας καὶ τὶς συνέπειές τους. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βλέπουν ὅτι δυναμιτίζουν τὴν ἑνότητα τῶν ἐπισκόπων, τὴν ἑνότητα τοῦ ποιμνίου, τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς οἱ ἐπίσκοποι ποὺ ἀποκλείστηκαν ἀπὸ τὴν Σύνοδο, ποὺ εἶναι καὶ οἱ περισσότεροι, θὰ ἐφαρμόσουν ἀποφάσεις μιᾶς μικρῆς, κολοβῆς, ὑπερπαπικῆς Συνόδου; Καὶ οἱ ἐπίσκοποι ποὺ συμμετεῖχαν στὴν Σύνοδο χωρὶς δικαίωμα ψήφου καὶ εἶχαν διαφωνίες θὰ δεχτοῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὶς ἀποφάσεις της; Οἱ μεθοδεύσεις τῶν προκαθημένων γίνονται μπούμεραγκ γιὰ τοὺς ἴδιους, ἀλλὰ ὁ λαὸς καὶ ἡ Ὀρθοδοξία γιατί νὰ ταλαιπωρηθοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν; Ἂν ὁ Θεὸς τελικὰ τὸ ἐπιτρέψει νὰ γίνει ἡ Σύνοδος, θὰ ἔχει τοὺς λόγους του. Ἴσως ἔτσι ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος **γιὰ μία Σύνοδο πράγματι Ὀρθόδοξη, ἡ ὁποία θὰ ξεκαθαρίσει τὰ πράγματα σὲ σχέση μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τοὺς αἱρετικοὺς** καὶ τὸ ποίμνιον θὰ μάθει ποιοὶ ποιμένες εἶναι Ὀρθόδοξοι καὶ ποιοὶ ὄχι, ποιοὺς νὰ ἐμπιστεύεται καὶ νὰ ἀκολουθεῖ καὶ ποιοὺς νὰ ἀποφεύγει.

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καπανδρίτι
Τηλ. 22950.56080,
6946.004 136

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γίας, ὅπως τὴν ὀνομάζουν μερικοὶ Πατέρες, τονίζοντες τὴν ἀναδημιουργίαν καὶ ἀνακαίνισιν τοῦ ἀποστατημένου καὶ ἐκφυλισμένου ἀνθρώπου καθὼς καὶ τοῦ φθαρτοῦ καὶ χρεωκοπημένου κόσμου διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει ἐσχατολογικὲς διαστάσεις, διότι ἀρχίζει ἀπὸ τώρα καὶ εἰσχωρεῖ στὸ ἐπέκεινα. «Νεοποιεῖ» τοὺς «γηγενεῖς», «παράγει τὰ σύμπαντα καὶ καινοποιεῖ», δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀθανασίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀφθαρσίαν· «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν».

Ἡ Ἀνάστασις ἀποτελεῖ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου εἰς πάντα τὰ ἔθνη καὶ δὲν παύει νὰ κηρύσσει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Ὀφείλομεν δὲ καὶ ἡμεῖς νὰ ὁμολογοῦμεν τὴν πίστιν μας αὐτὴν καὶ νὰ εἴμεθα πάντοτε «ἕτοιμοι εἰς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος» (Α΄ Πετρ. γ΄ 15).

Ὁ Χριστιανισμὸς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ κενοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τελειωτοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς ἐξ ἡμῶν πηγάζει ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Μαζί του συνεσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀπάτης, τῶν παθῶν καὶ τῆς κατάρας, ὁ ὑπόδουλος εἰς τὸν φόβον τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Ἡ φθορὰ «κατεπόθη» ἐκ τῆς ἀφθαρσίας. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Δοξάζομεν Ἐκεῖνον ποὺ διὰ τοῦ θανάτου Του ἐχάρισεν εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος τὴν ζωήν. Καὶ ἐπὶ τοῦ δεσμίου θανάτου καὶ τοῦ Ἅδου πατεῖ ὄχι μόνον ὁ Χριστὸς (ὡς εἰκονίζεται εἰς τὴν ὀρθόδοξον εἰκονογραφίαν τῆς Ἀναστάσεως) ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ συνιστάμενον γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν σεσωσμένων. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ δὲν ἤνοιξε μόνον τὰς πύλας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἐπανέφερε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀπολεσθέντα Παράδεισον, ἀλλὰ τὸν ἀνεβίβασεν ἐπὶ ὑψηλῆς λυχνίας, εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς θεότητος. Διότι ὁ Ἀναστὰς Κύριος εἰσῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς, φέρων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἐκάθισε καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐν δεξιᾷ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς ἀναβιβάσας τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν θρόνον τῆς θεότητος. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου πανηγυρίζεται ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου, «ἀνακεφαλαιώνεται» ἐν Χριστῷ, ἡ ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ δημιουργία καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς διασπασθείσης κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐντός τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί μου,

Μακρὰν τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἐντὸς πνευματικοῦ χάους. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος κατῆλθεν «ἐν τοῖς κατωτάτοις» ἔπαθε καὶ ἀνέστη δι' ἡμᾶς, ἡνοίχθησαν δι' Αὐτοῦ οἱ οὐρανοὶ καὶ μᾶς προσέφερε τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς θείας συνδημιουργίας. Μὴ παραπαίομεν ἐκ τοῦ βίου τῆς καθημερινότητος. Ἔμπροσθεν ἡμῶν ἡ θεία κλῖμαξ τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὴν κορυφήν της εὑρίσκεται καὶ ἡ ἀληθὴς ζωή. Θὰ τὴν ἀνέλθωμεν;

Τὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν βυδίζουν εἰς ἀγωνίαν καὶ σύγχυσιν τοὺς μαθητάς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ποῖος; Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως; Μήπως πιστεύετε καὶ σεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς σπούδασε στὶς Ἰνδίες καὶ θέλετε νὰ πληροφορήσετε τοὺς μαθητές;

Αἰσθάνεται κανεὶς συνοχὴ καρδίας νὰ διαβάζει αὐτὲς τὶς ἰδέες ποὺ γράφονται ἀπὸ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς καὶ δηλητηριάζουν ἀθῶες ψυχές. Μὲ πολλὴ μαεστρία ρίχνετε μὲ τὴν πέννα σας τὸ δηλητήριο στοὺς ἀναγνῶστες σας.

Πέμπτον: Διαβάζομε στὸ βιβλίο τῆς Β΄ Γυμνασίου ὅτι ὁ Λουκᾶς παρομοιάζεται μὲ μοσχάρι, διότι ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό, ὁ Ζαχαρίας ἐθυσίασε στὸ Θεὸ ἕνα μοσχάρι. Τί φαντασίες εἶναι αὐτές; Ποῦ τὶς στηρίζετε; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει στὸ Εὐαγγέλιό του, μόνο τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ποὺ ὁ πατέρας ἐθυσίασε τὸν μόσχο τὸν σιτευτὸ γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ μικρότερου γιοῦ του.

«Ἐπιλείψει με γὰρ ὁ χ

Ὁ Σεβ. Ν. Ἰωνίας ὑπὲρ τῆς ἀποτεφρώσεως;

Δυστυχῶς εἰς αὐτὴν τὴν Χώραν ἔχομεν λησμονήσει ποία εἶναι τὰ καθήκοντα τῶν Ἱεραρχῶν. Μερικοὶ θεωροῦν ὅτι ὀφείλουν νὰ αὐτοπροβάλλωνται διὰ τὸ κοινωνικόν τους ἔργον καὶ νὰ ἐκδίδουν ἀνακοινώσεις διά... «σείριαλ» ποὺ τοὺς ἀρέσουν. Ἔτσι, μὲ τήν κοίμησιν τοῦ ἠθοποιοῦ Γιάννη Βόγλη, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἄλλοτε ἐνσαρκώσει τὸν ρόλον Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος μάλιστα συνεκάλυπτε (κατὰ τὸ σενάριον) καθαιρεταῖον κληρικόν, ἡ Ἱ. Μ. Νέας Ἰωνίας ἐξέδωσε συλλυπητήριον ἀνακοίνωσιν! Τὸ χειρότερον δὲ εἶναι ὅτι ὁ ἠθοποιὸς δὰ ὁδεύσῃ δι' ἀποτέφρωσιν! Νὰ ἀνακληθῇ ἡ ἀνακοίνωσις, διότι ἐκτίθεται ἡ Ἐκκλησία. Δυστυχῶς τὸ κοσμικὸν πνεῦμα ἔχει ἰσοπεδώσει κάθε ἔννοιαν ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον «ΑΚΤΙΝΕΣ» τῆς 21ης Ἀπριλίου 2016:

«Μὲ ἀφορμὴ τὸ θάνατο τοῦ ἠθοποιοῦ Γιάννη Βόγλη ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἐξέδωσε συλλυπητήρια ἀνακοίνωση: «Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἐκφράζει τὰ βαθύτατα Συλλυπητήριά της πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βόγλη, ἠθοποιοῦ μεγάλου βελληνεκοῦς καὶ ἀνθρώπου μὲ σπάνιο καὶ ἐξαίρετο ἦθος. Ἀποτελεῖ δὲ ἰδιαίτερη τιμή, ὅτι μὲ τὴν ἑρμηνεία του τίμησε τὴ Μουσικοχορευτικὴ Ἐκδήλωση "Μικρασία… φεύγαμε καὶ γιὰ σένα λέγαμε», ποὺ διοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας στὸ Μέγαρο Μουσικῆς Ἀθηνῶν. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσει τὴ ψυχή του»… Ἔγκυρες πηγὲς μᾶς λένε ὅτι ἡ νεκρώσιμη τελετὴ πρόκειται νὰ γίνει τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ σὲ ἐκκλησία τοῦ Παγκρατίου σὲ κλειστὸ κύκλο καὶ ὅτι στὴν συνέχεια ἡ σορὸς τοῦ ἠθοποιοῦ θὰ μεταφερθεῖ στὴν Βουλγαρία, ὅπου καὶ θὰ γίνει ἡ ἀποτέφρωσή της, ἀφοῦ αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τόσο τοῦ ἰδίου, ὅσο καὶ τῆς οἰκογένειάς του…».

Ἄξιοι οἱ Φλωρινιῶται φοιτηταί

Ἔντονοι ἀντιδράσεις ὑπῆρξαν – καὶ δικαίως- διὰ τὴν πρόσκλησιν καὶ τὸ συλλείτουργον μὲ τὸν Σεβ. Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρον. Τελικῶς ὑπάρχει λαὸς ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν Ὀρθόδοξον κρίσιν του καὶ ὄχι τοὺς ποιμένας, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ τὰ ἔχουν μὲ ὅλους καλά. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Σεβ. Προύσης ἔλαβε τὸ μήνυμα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον augoustinos-kantiotis.gr τῆς 17ης Ἀπριλίου 2016:

«Ἄστραψε καὶ βρόντησε ὁ πιστὸς λαὸς τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης γιὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ τὸ συλλείτουργο τοῦ οἰκουμενιστῆ Δεσπότη Ἐλπιδοφόρου. Οἱ ἐνορίτες τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ποὺ δὲν ἀνέχονται τὴν αἵρεση καὶ τοὺς προδότες τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐκκλησιάστηκαν σὲ ἄλλους ναούς. Τὸ σπουδαιότερο ἐξ ὅλων: Ὁ κατάμεστος πάντοτε ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἄδειασε κυριολεκτικά, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἐπιτρόπους καὶ ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τοῦ ναοῦ καὶ ἔμεινε ὁ Δεσπότης νὰ συλλειτουργεῖ μὲ τοὺς προσκεκλημένους του!!! Ἔγιναν συλλήψεις 22χρονων νεαρῶν ποὺ φώναξαν αἴσχος γιὰ τὰ αἱρετικὰ φρονήματα τοῦ οἰκουμενιστῆ Δεσπότη, ὁ ὁποῖος τὸ Σάββατο ὑποδέχθηκε στὴ Λέσβο τὸν Πάπα καὶ τὴν Κυριακὴ 17 Ἀπριλίου 2016 συλλειτούργησε μὲ τὸν Δεσπότη Φλωρίνης κ. Θεόκλητο. Ἐπισκέφθηκε τὸ ἀστυνομικὸ μέγαρο ὁ ὀγδοντάχρονος γέροντας Μάξιμος Καραβᾶς, ἡγούμενος τῆς μονῆς Μηλοχωρίου, τῆς Ἱ. Μ. Φλωρίνης καὶ συγεχάρη τὰ παιδιά. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν εὐγενέστατοι μαζί του. Τοιχοκολήθηκε ἀφίσα, ποὺ ἐνημέρωνε τὸν πιστὸ λαό. Τὸ πρωΐ τὶς ξέσχισαν ὅλες. Μία γλύτωσε σὲ κεντρικὸ δρόμο τῆς Φλώρινας… Κάποιοι πιστοὶ μοίρασαν φεῖβολάν γύρω ἀπὸ τὸν μητροπολιτικὸ ναό, ποὺ γινόταν τὸ συλλείτουργο. Δυστυχῶς δὲν ἔμεινε κανένα φεῖβολάν, γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσουμε».

Πανηγυρίζει ἡ Τουρκία διὰ τὰς Ἰσλαμικάς Σπουδάς

Ἦλθε τελικῶς καὶ ἡ ἐπιβεβαίωσις σχετικῶς μὲ τὸ ποῖον ἐξυπηρετεῖ ἡ σύστασις κατευθύνσεως ἰσλαμικῶν σπουδῶν ἐντός τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Νίκου Χειλαδάκη εἰς τὸ nikosxeiladakis.gr τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 2016:

«Τουρκικὰ πανηγύρια γιὰ τὴν λειτουργία ἀπὸ φέτος τοῦ τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴν Θεολογική, (βλέπε…Θολογική), Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καθὼς θεωρεῖται σάν ἕνα πρῶτο σημαντικὸ βῆμα στὴν ὑπὸ ἐξέλιξη ἰσλαμοποίηση τῆς Ἑλλάδας. Χαρακτηριστικὰ σημερινὰ τουρκικὰ δημοσιεύματα τῶν φιλοκυβερνητικῶν ἐφημερίδων, Yeni Safak, Aksam, κἄ. καθὼς καὶ πολλῶν τουρκικῶν ἰσλαμικῶν ἱστοσελίδων, ὅπως alemihaber, safahna, κ.ἄ. ἀνήγγειλαν τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονὸς μὲ διθυραμβικὸ τρόπο ποὺ δείχνει τὴν μεγάλη τουρκικὴ ἱκανοποίηση γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ βῆμα πρὸς τὴν διάδοση τοῦ Ἰσλάμ. Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουν τὰ τουρκικὰ δημοσιεύματα, ὁ ἀγώνας τεσσάρων περίπου ἐτῶν ἦρθε ἐπιτέλους στὸ αἴσιο τέλος μὲ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς καθιέρωσης τοῦ τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ 30 ἢ 50 σπουδαστῶν γιὰ τὸ πρῶτο ἔτος. Μάλιστα, ὅπως τονίζουν τὰ τουρκικὰ δημοσιεύματα, ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἔγινε ἐνάντια στὴν ἄρνηση τῆς ὀπισθοδρομικῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, (ἐνῶ τὸ Ἰσλὰμ εἶναι… τόσο προοδευτικό!!!), καὶ κατὰ διαφόρων… «ἐθνικιστικῶν» κύκλων ποὺ ἀντιδροῦσαν στὴν ἵδρυση τοῦ τμήματος! Μάλιστα! Ἀλλά, παρὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀντιδράσεις, τὸ τμῆμα τελικὰ θὰ λειτουργήσει πρὸς πεῖσμα ὅλων αὐτῶν καὶ φέτος γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Θεσσαλονίκη θὰ ἔχουμε ἕνα κανονικὸ Medrese, δηλαδὴ μουσουλμανικὸ Ἱεροσπουδαστήριο, 94 περίπου χρόνια μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Τούρκων μουσουλμάνων ἀπὸ τὴν πόλη. Ἐμπρὸς λοιπόν, κάντε Μεντρεσέδες, ὑψῶστε Μιναρέδες καὶ στὴν Ἄγκυρα τὸ πανηγύρι θὰ συνεχίζεται. Καὶ εἰς ἀνωτέρα!»

Μεθοδεύσεις Καρατζαφέρη;

Τὸ νέον κόμμα «Ἐθνική Ἑνότητα» τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ παλιὰ στελέχη ποὺ ἡ βιωτή τους καὶ ἡ πορεία τους εἶναι γνωστὴ εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐπιχειρεῖ νὰ ἀγρεύση ψήφους ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς. Ἔτσι διαδίδεται, εἴτε εἶναι ἀλήθεια εἴτε εἶναι ψέματα, ὅτι προσεγγίζει πρόσωπα καὶ ὀργανώσεις, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὸ ἄκουσμα, δὰ ἑλκύσουν καλοπροαιρέτους ἀνθρώπους ποὺ πιθανῶς δὲν εἶναι καλῶς πληροφορημένοι. Ζητοῦμεν ἀπὸ Μητροπολίτας καὶ Θρησκευτικάς Ὀργανώσεις νὰ ἐπιβεβαιώσουν ἢ νὰ διαψεύσουν τὰ ἀκόλουθα:

Συμφώνως πρὸς τὴν «PRESS TIME» τῆς 9ης Ἀπριλίου 2016:

«Συζητεῖται ἔντονα στὸ παρασκήνιο ἡ ἰδιαίτερα θετικὴ ἀποδοχὴ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν θέσεων τοῦ νέου κόμματος ἀπὸ σειρὰ Μητροπολιτῶν».

Συμφώνως μὲ τὴν «KONTRA NEWS» τῆς 11ης Ἀπριλίου 2016:

«Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Τάκης Μπαλτάκος παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουν ἐπαφὲς μὲ ἐκπροσώπους θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, καθὼς τὸ ἐκκλησιαστικὸ περιβάλλον διαθέτει δυνάμεις στὸ δεξιὸ καὶ πατριωτικὸ μέτωπο, ἐνῶ οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς πρωτοβουλίας στρατολογοῦν καὶ πρόσωπα ἀπὸ τὸ χῶρο τῶν ἀποστράτων ἀξιωματικῶν».

Ἂς σιγήσουν οἱ ἄθεοι!

Εἰς τὸ Athens Voice τῆς 21ης Ἀπριλίου 2016 ἐκυκλοφορήθη μία δημοσκοπικὴ ἔρευνα διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐρανιζόμεθα μερικάς ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις. Τὸ 16,7% νηστεύει ὅλην τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν καὶ τὸ 67% νηστεύει ὁλόκληρον τὴν Μ. Ἑβδομάδα. Τὰ ποσοστὰ εἶναι ἰδιαιτέρως ὑψηλὰ ἄν ἀναλογισθῆ κανεὶς ὅτι τὰς τελευταίας δεκαετίας ἔχει δεκαπλασιασθῆ ἡ κατανάλωσις κρέατος. Ἐνῶ τὸ 24,4% συμμετέχει ὅλη τὴν Μ. Ἑβδομάδα εἰς τὰς ἀκολουθίας, ἅνω τοῦ 71% συμμετέχει εἰς τὸν Ἐπιτάφιον καὶ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ πάλιν τὰ ποσοστὰ ἀγγίζουν τὰ ὕψη καθὼς ὀφείλει νὰ ἀναλογισθῆ κανεὶς ὅτι μέχρι καὶ τὸ Μ. Σάββατον εἶναι ἐργάσιμοι αἱ ἡμέραι. Γενικῶς, ὅτι «ὑπάρχει Θεὸς» παραδέχεται δημοσίως τὸ 77,3% καὶ μόνον 15% ἀπαντᾶ ὄχι. Βεβαίως, εἰς τὸ ποσοστὸν περιλαμβάνεται ὁποιαδήποτε εἴδους θρησκεία, ἀφ' ἑνὸς ὅμως αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποτελοῦν ἕνα ἀνεπαίσθητον ποσοστόν, ἀφ' ἑτέρου αὐτὸ τὸ ποσοστὸν εἶναι ἱκανὸν, ὥστε νὰ σιγήσουν οἱ ἄθεοι ποὺ θεωροῦν ὅτι συνεχῶς προοδεύει ἡ ἀθεΐα. Ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ 15% δὲν εἶναι ἄθεοι, ἀλλὰ συμπεριλαβάνονται καὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἀμφιβολίας, ἂν στοχασθῆ κανεὶς καὶ ἀνακαλέση τὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν του ὁ ὑλισμός, θὰ ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ ποσοστὸν εἶναι ἀρκετὰ χαμηλόν. Τὸ συγκλονιστικώτερον ἐρώτημα ἦτο περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ δημόσια πράγματα. Ἕνα 18,7% ζητεῖ νὰ συνεχισθῆ ἡ ἰδία ἐπιρροὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνα 33,2%, πολὺ μεγάλον καθὼς πρόκειται διὰ ἕνα εἰς τοὺς τρεῖς, ζητεῖ μεγαλυτέραν ἐπιρροὴν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Πρέπει νὰ ἐπαναπαύεται ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ ποσοστά; Εἰς καμμίαν περίπτωσιν. Ἄλλαι ἐρωτήσεις κατέδειξαν ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων ἔχουν μίαν σύγχυσιν εἰς θέματα πίστεως π.χ. ἕνα ποσοστὸν πιστεύει εἰς τὴν μετενσάρκωσιν! Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εὑρίσκει καλὸν ἔδαφος πρέπει νὰ τὸ καλλιεργῆ «ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ» καὶ νὰ μὴ ἐπαφίεται εἰς τὸ λαϊκὸν θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Ἐρωτήματα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης

Μὲ ἀφορμὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἀπευθύνομεν μερικὰ εὔλογα ἐρωτήματα εἰς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Κρήτης. Παραδέτομεν μέρος τῆς ἐγκυκλίου:

«…Ἡ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ αὐθεντικὴ προέκταση τοῦ τρόπου ὕπαρξης τῆς Ἐκκλησίας. «Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς συνοδικότητος», ἀναφέρει ἡ πρόσφατη σχετικὴ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Τὸ Συνοδικὸ Πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας θεμελιώθηκε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν οἱ Ἀπόστολοι σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ» (Πράξ. 2, 1), ἀναμένοντες τὴν ἔλευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη ἐπιβεβαιώθηκε καὶ ἀναδείχθηκε κατὰ τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο στὰ τέλη τοῦ ἔτους 48 μ.Χ. καὶ στὴ συνέχεια ἀναπτύχθηκε καὶ καθιερώθηκε μὲ τὶς ἑπτὰ μεγάλες Οἰκουμενικὲς Συνόδους...».

Ἐρωτήματα Ο.Τ.: Ἀπὸ ποῖα κριτήρια συμπεραίνετε Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ὅτι ἡ Μ. Σύνοδος εἶναι «αὐθεντικὴ προέκταση τοῦ τρόπου ὕπαρξης τῆς Ἐκκλησίας»; Ὁ τρόπος συγκλήσεως, ἡ θεματολογία, ἡ ἁγιότης τῶν συμμετεχόντων κ.ἄ. σᾶς παρέχουν τὰ ἐχέγγυα ὅτι πρόκειται ἔστω περὶ Συνόδου; Τὸ Φανάρι πού ὁμιλεῖ περὶ συνοδικότητος εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἀπήντησεν εἰς τὰς καταγγελίας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» πρὸ μόλις μερικῶν μηνῶν ὅτι δὲν ὑφίσταται ψῆγμα συνοδικότητος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως; Αἱ ἐνστάσεις προσώπων κύρους διὰ τὴν Μ. Σύνοδον δὲν σᾶς ἔχουν ἐμβάλει εἰς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν;

«Ἔχουν περάσει πολλοὶ αἰῶνες ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συγκλήθηκε Σύνοδος μὲ πανορθόδοξο χαρακτήρα. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ αὐξάνει ἀκόμη περισσότερο τὴν Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Ἱστορικὴ σημασία τῆς ἀναμενόμενης Συνόδου, ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴν Κρήτη. Γιὰ τὴν προετοιμασία της ἐργάστηκαν, ἐπὶ πολλὲς δεκαετίες, κυρίως τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἡ Μητέρα μας Ἐκκλησία, σὲ συνεργασία καὶ συνοδοιπορία μὲ τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὶς Αὐτοκέφαλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Πρόσφατη Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔλαβε τὶς τελικὲς Ἀποφάσεις γύρω ἀπὸ τὶς διαδικασίες τῆς σύγκλησης τῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖες στὴ συνέχεια ἐγκρίθηκαν ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Συνόδους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἡ Σεπτὴ Κορυφὴ τῆς Πρωτόθρονης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἔχει τὸ προνόμιο καὶ ταυτόχρονα τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ νὰ προεδρεύσει στὶς ἐργασίες τῆς Συνόδου, στὶς ὁποῖες θὰ λάβουν μέρος ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ Ἀντιπροσωπία κάθε Ἐκκλησίας θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ εἰκοσιπέντε Ἱεράρχες-Μέλη, καθὼς ἐπίσης θὰ μετέχουν ἐπικουρικὰ ὁρισμένοι εἰδικοὶ Σύμβουλοι, κληρικοὶ ἢ λαϊκοί. Συνολικά, οἱ μετέχοντες στὶς ἐργασίες τῆς Συνόδου, ἀναμένεται νὰ ὑπερβοῦν τὰ πεντακόσια πρόσωπα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ διευκρινίζεται ὅτι κάθε Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει ἀναλάβει τὸ κόστος τῆς διαμονῆς τῶν Μελῶν της στὴν Κρήτη καὶ δὲν ἐπιβαρύνεται οἰκονομικὰ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης».

Ἐρωτήματα Ο.Τ.: Πῶς ὀνομάζετε «Μητέρα Ἐκκλησία» μία Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε ὁλοκληρωτικῶς, ἀφοῦ δὲν ἀποτελεῖται θυγατέραν ἀλλὰ ἐκκλησιαστικὸν ἐξάρτημα καὶ ἐπαρχίαν της; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης δὲν εἶναι ἀποστολοΐδρυτος καὶ δὲν προηγεῖται κατὰ πολὺ μάλιστα τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως; Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ ὑστέρα χρονικῶς νὰ εἶναι «Μητέρα»; Εἶναι «Μήτηρ», ὅταν ἀστόργως ἐπέλεξε τὸν τόπον συγκλήσεως δι' ἐπιβολῆς; Δὲν δὰ συμβάλη εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ Πατριαρχείου ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, διότι ἄλλο ἐπληροφορήθημεν; «Πρωτόδρονη» Ἐκκλησία τίνος; Ὁ φιλοπατριαρχικὸς Καθηγητὴς κ. Φειδᾶς γράφει εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν ὅτι δὲν ὑπάρχει πρῶτος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἐνστάσεις τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὄρους διὰ τὴν Μ. Σύνοδον

Μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν κειμένων τῆς Μ. Συνόδου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον πρὸς τὰς Ἱ. Μονὰς τοῦ Ἁγ. Ὄρους αἱ Ἱ. Μοναὶ Ξηροποτάμου, Ζωγράφου, Καρακάλλου, Φιλοθέου, Γρηγορίου καὶ Κουτλουμουσίου ἀπήντησαν εἰς τὸν Πατριάρχην ἐκφράζουσαι ἐνστάσεις κυρίως διὰ τὸ κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὀρδοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον» καὶ ἐξήτησαν τὴν συζήτησιν τῶν θεμάτων τῆς Μ. Συνόδου εἰς τὴν μεταπασχάλιον σύναξίν των. Παραδέτομεν ἐνδεικτικῶς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἱ.Μ. Κουτλουμουσίου:

«Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀναγνόντες μετὰ πάσης προσοχῆς τὰ κοινοποιηθέντα ἡμῖν Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ὀργανώσεως καὶ Λειτουργίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου, ἐκφράζον τὰς ἀνησυχίας Αὐτῆς, προαγόμεθα ὅπως γνωρίσωμεν Ὑμῖν τὰ κάτωθι, δεδομένης τῆς ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος τῆς συγκληθησομένης συνόδου διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου.

Συγκεκριμένως, πέραν τῶν πολλῶν θετικῶν στοιχείων τῶν κειμένων, ἀναφύονται ἐρωτήματά τινα, τὰ ὁποῖα ἅπτονται τοῦ θεολογικοῦ περιεχομένου τῆς Πατερικῆς παραδόσεως.

α) Ὁ Κανονισμὸς Λειτουργίας καὶ Ὀργανώσεως παρουσιάζει εἰκόνα Συνάξεως Προκαθημένων καὶ ὄχι εἰκόνα Πανορθοδόξου Συνόδου κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ταύτην τὴν αἴσθησιν προκαλεῖ ὁ περιορισμὸς τῶν μελῶν εἰς τοὺς Προκαθημένους τῶν αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν, ἐχόντων ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ψήφου καὶ λόγου, ἀποκλεισμένων τῶν λοιπῶν μελῶν ἑκάστης ἀντιπροσωπίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀνηκόντων εἰς ἕκαστην Ἐκκλησίαν. Ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος. Φοβούμεθα ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀθελήτως διεισδύει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ θεολογία τοῦ πρωτείου, ἤτις ἄλλωστε ἀποτελεῖ καὶ ἀπόληξιν τῆς ἐμφανισθείσης τὸν 20όν αἰῶνα θεολογίας τοῦ προσώπου. Ἤδη ἔχουν ἐπισήμως διατυπωθῆ ἀπόψεις, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας τὸ δόγμα καὶ ἡ λατρεία δὲν δύνανται νὰ ἀποτελοῦν τόπον ἑνότητος, ὡς παράγοντες δῆθεν ἀπρόσωποι, ὡς μόνος δὲ τόπος ἑνότητος προβάλλεται τὸ πρόσωπον τοῦ πρώτου.

β) Εἰς τὸ θέμα τῶν Σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, εἶναι κάπως ἀνακόλουθον ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀναγνωρίζῃ ἑτέρας χριστιανικάς Ἐκκλησίας, μὲ τὰς ὁποίας, ἐν συνεχείᾳ, δύναται εἴτε νὰ ἔχῃ εἴτε νὰ μὴ ἔχῃ κοινωνίαν. Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι τὸ θέμα τῆς ἀποσαφηνίσεως τῆς πίστεως τίθεται ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος ὡς Ἐκκλησίας, ὡς νὰ ἦτο ἡ θεολογία συμπλήρωμα ἐκκλησιαστικότητος. Ἐκ τῆς διατυπώσεως διαφαίνεται ὅτι μοναδικὸν κριτήριον ἐκκλησιαστικότητος θεωρεῖται ἡ Ἱστορικὴ ἀποστολικὴ διαδοχὴ ἢ ἡ τέλεσις τοῦ βαπτίσματος.

γ) Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Κειμένου "Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον", εὑρισκόμενον μάλιστα ἐντός τῆς συνάφειας τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, σαφῶς προδικάζει τὸ ἀλάθητον τῆς συνόδου, καὶ διατυπώνει γραφικῶς τὴν γενικωτέραν ἀντίληψιν ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος", καὶ ὅτι μία σύνοδος ἀποτελεῖ "τὸν ἁρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως". Προλαμβάνει, τέλος, τὴν καταδίκην οἱασδήποτε ἀμφισβητήσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων (συμπεριλαμβανομένων προφανῶς καὶ τῶν κατὰ τόπους ἱεραρχῶν). Ἐὰν ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν ἁπλῶς ἄτυχη διατύπωσιν, τότε ἀναιρεῖται τὸ ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι ὁ φύλαξ τῆς πίστεως. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρον, ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ὅτι ἄτομα (ἤγουν πνευματοφόροι Πατέρες, Ὅσιοι, Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητές), ὁμάδες, καὶ τέλος σύμπαν τὸ πλήρωμα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τῆς ἁγιότητος, ἀπέδειξαν ἀκύρους μεγάλας καὶ πολυπληθεῖς συνόδους τοῦ παρελθόντος.

δ) Ἐφ' ὅσον ἡ πατερικὴ παράδοσις, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ κείμενα, ἀποτελεῖ κριτήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ προκειμένη Σύνοδος διεκδικεῖ πανορθόδοξον κῦρος, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναμένει τὴν ὑπ' αὐτῆς μὴ ἀγνόησιν τῶν προγενεστέρων Συνόδων, τῶν ἐπὶ ἁγίου Φωτίου καὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, αἱ ὁποῖαι ὡριοθέτησαν τὴν διαχρονικὴν πατερικὴν θεολογίαν καὶ ἐμπειρίαν, διεμόρφωσαν τὴν Ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, καὶ δύνανται νὰ δώσουν ἀπαντήσεις εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἂν δὲν γίνῃ ἡ μνεία αὐτή, θὰ φανῆ ἐνδεχομένως ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀποδέχεται τὴν θεολογίαν τῶν μετὰ τὴν ἑβδόμην Συνόδων.

ε) Τέλος - εἰ καὶ ἐλάσσονος σημασίας - δὲν κατανοοῦμεν τὴν ὠφελιμότητα τῆς παρουσίας ἑτεροδόξων παρατηρητῶν εἰς Σύνοδον, ἐν ᾗ πρόκειται νὰ συζητηθοῦν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τὰ τοῦ Οἴκου ἡμῶν.

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀναμένεται ὄντως ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος νὰ ἀναδειχθῆ αὐθεντικὴ ἔκφρασις τῆς παραδόσεως. Ταυτοχρόνως, καταφθάνουν πανταχόθεν φωναὶ ἔγκριτοι, ἐξ ὧν ἡ ἀνησυχία ὅτι ἔνιαι θέσεις θὰ δημιουργήσουν προβλήματα πλείονα καὶ μείζονα, καὶ πιθανότατα θὰ προκαλέσουν σχίσματα. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν ὅτι ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Τόπος, πάντοτε εὐαίσθητος εἰς θέματα Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἐμπειρίας, θὰ πρέπῃ νὰ ἀρθρώσῃ σεμνὸν καὶ διαυγῆ λόγον, ὁ ὁποῖος θέλει συμβάλει εἰς τὴν οἰκοδομὴν πάντων, ἐνδεχομένως δὲ ἐπηρεάσει θετικῶς καὶ τὸ ἔργον τῆς Συνόδου».

Κρυμμένα ἑκατομμύρια εὐρῶ τοῦ Βατικανοῦ!

Τὸ Βατικανὸν εἶναι ἕνα παγκόσμιον κέντρον εἰσροῆς χρημάτων, ὅπου τὰ ἀνθρώπινα πάθη κυρια